Розмари Роджърс

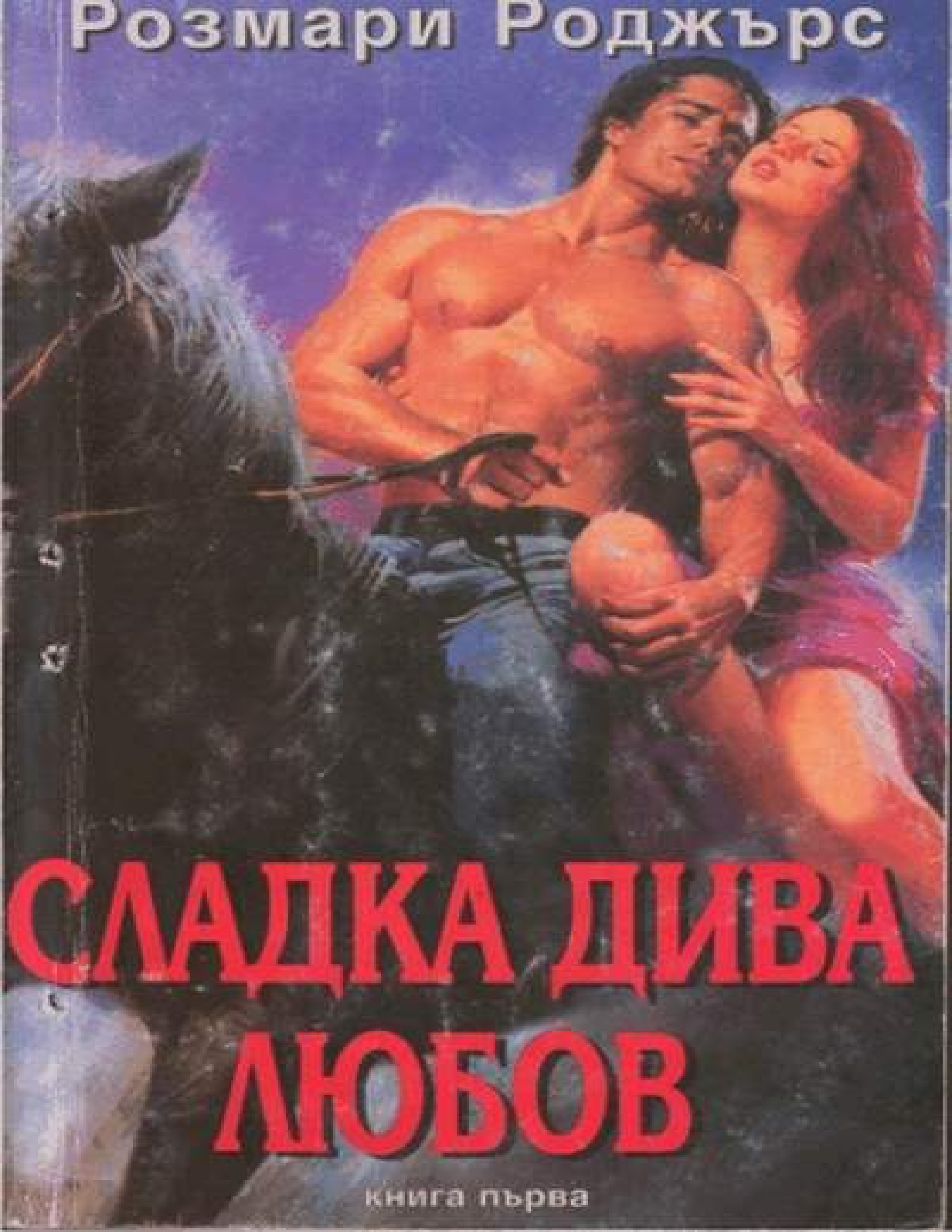

СЛАДКА ДИВА ЛЮБОВ

книга първа

РОЗМАРИ РОДЖЪРС
СЛАДКА ДИВА ЛЮБОВ
КНИГА ПЪРВА

Превод: Таня Чунтова

chitanka.info

Джини Брандън, жизнерадостната млада дъщеря на американски сенатор, познава само най-сладките удоволствия на живота, до момента, когато съдбата я отвежда далеч от безгрижния й дом.

Сега смелата красавица с огнени коси е потопена в света на Стив Морган — пленница на смел и опасен наемен войник, въвлечен в бурните събития на американския запад. И макар че е по-благоразумно да презира този красив, буен дявол, тялото на Джини предателски го желае, кара я да прекосява океани и континенти, да поема опасни рискове, за да спаси единствената си истинска страст — нейната безспорна любов.

1

През онази пролет на 1862 Вирджиния Брандън бе шестнадесетгодишна и мисълта за първия й бал само след две седмици бе много по-вълнуваща от писмото, пристигнало тази сутрин от баща й в Америка.

В края на краищата не бе виждала баща си от детските си години — от три-четиригодишна възраст, и макар че всеки месец той изпращаше пари за издръжката й чрез банкерите си в Сан Франциско, тя не получаваше често писма от него.

Защо да се вълнува и разстройва от това, че баща й е решил да се ожени повторно? Както каза чичо й Албер, когато прочете писмото, Уилям Брандън бе все още млад — в разцвета на живота си. А избраницата му, млада вдовица, бе изключително подходяща — южнячка, изтънчена жена, собственичка на голяма плантация близо до Ню Орлиънс.

Вирджиния си спомни, че нежните очи на леля Селин добиха тревожен вид, докато й четяха писмото. Леля й бе прекалено чувствителна; тя явно си мислеше за майката на Джини, своята сестра — прекрасната Женевиев, която бе умряла тъй млада и по толкова трагичен начин.

„Но аз не си спомням мама много добре“, помисли си Джини разбунтувана. И защо трябва да се вълнувам дали татко се жени повторно? Едва ли някога ще живея с него и мащехата си. Все пак в Америка се води война — гражданска война, която може да продължи с години.

— Братовчедке Джини, не можеш ли да постоиш за малко на едно място!

В гласа на Пиер се усещаше гневна нотка, която друг път би я накарала да застане мирно и неподвижно като мишле, но в тази пролетна утрин настроението на Джини бе твърде приповдигнато, за да може да го задържи у себе си.

— Но аз се уморих да стоя мирно! И се вълнувам при мисълта, че ще ходя на бал, и при това роклята, с която ще съм облечена, е толкова хубава.

Когато Джини се усмихна, зелените й очи, блестящи като смарагди, се присвиха и Пиер Дюмон отново въздъхна. Как можеше да бъде нарисуван някой, който е толкова подвижен и неуловим като младата му братовчедка? И защо се бе залъгвал, че има таланта да се опита?

Лицето на Джини се променяше непрекъснато, докато изображението на платното бе прекалено неподвижно. „Шестнадесет години, помисли си той с отчаяние. Как е възможно някой да улови настроението на шестнадесетгодишните?“

Той я убеди с примамката, която използваше, когато тя бе много по-малка:

— Застани неподвижно само още няколко минути, с леко наклонена глава, както ти показах, само още няколко минути, или ще намеря начин да хвана някоя ужасна настинка в деня на бала и ти няма да имаш придружител!

Тъмните й мигли забулиха зелените очи като буреносни облаци. Меките, детински устни на девойката се нацупиха.

— Ти не би могъл… не може да си толкова…

— Е, сигурно не бих могъл да постъпя така грубиянски и да те разочаровам, petite cousine[1], но ти обеща да ми позираш тази сутрин и светлината е много подходяща. Хайде, само още няколко минути, а?

— Е, добре тогава! Но, моля те, имай предвид, че след малко ще ходя на езда в парка и първо трябва да се кача горе, за да се преоблека.

Като прикри усмивката си, породена от превзетия тон в гласа на младата му братовчедка, Пиер се обърна към платното си.

В сравнение с искрящата хубост на Джини, нейният нарисуван образ сякаш бе безжизнен, без дълбочина. На платното му се виждаше просто един портрет на младо момиче в зелена рокля, застанало под старо ябълково дърво, чието извърнато нагоре лице хващаше косата светлина, процеждаща се през клоните. Той бе предал цветовете доста добре — зелените, леко дръпнати очи — първото нещо, което човек забелязваше в нея. И косата с най-бледия оттенък на полирана мед. Липсваше обаче онази енергичност и жизненост, която можеше да направи личицето на Джини не просто банално красиво, а на моменти

дори изключително привлекателно. И начина, по който понякога повдигаше вироглаво брадичката си — как можеше да пресъздаде всичко това?

Като отметна назад един рус кичур, паднал върху челото му, Пиер Дюмон въздъхна. Добре че все пак рисуването му бе само хоби, а после го чакаше служба в дипломатическия корпус, получена с връзките на баща му. Натюрморт той можеше да нарисува доста прилично, но не и портрет!

Като захапа края на четката си, Пиер погледна Джини с присвити очи. Обмисляше дали да направи един драматичен жест и да разреже платното на две, но въпреки протестите й, задето трябва да стои неподвижно, той знаеше, че Джини всъщност очаква с вълнение портрета. Е, просто ще трябва да продължава да се старае, нямаше как.

За разлика от преди, сега тя стоеше неподвижно, а лицето й бе послушно наклонено. Пиер подозираше, че тя отново е потънала в блянове, както обикновено — вероятно мислеше за бала. Той разгледа лицето й, сега в покой. Леля му Женевиев навремето е била считана за красавица, а Джини бе наследила цвета и формата на лицето й, но устата и брадичката си бяха само нейни. Брадичката й бе малка, със съвсем лека трапчинка в средата, а носът й — прав. Но устата — о, да, тази уста, това бе уста на куртизанка. Идеално оформена, с къса горна и пищна, чувствена долна устна, това бе уста на жена, обещаваща неповторими наслади на мъжа, който я целуне. В съчетание с косата и високите й скули тя подсказваше нещо непокорно. Само когато се усмихваше и устните й се извиваха нагоре, сплесквайки се леко, Джини изглеждаше като дете.

Почти пряко волята си Пиер откри, че очите му се плъзгат надолу, към заобления извивка на младите й гърди, тънката талия и издутите дипли на полата й. Жена. Той се поправи. Почти жена. Все пак тя бе само на шестнадесет и той я познаваше от дете. Тя растеше, това бе очевидно, но той не можеше, не трябваше да мисли за нея като за нещо друго, освен дете — при това негова братовчедка.

— Достатъчно, можеш да се раздвижиш — извика Пиер рязко; по-рязко, отколкото бе искал.

Джини запримига с очи. Тя все още бе потънала в някакви детски мечти.

— Свърши ли? Може ли да я видя?

Той бързо покри платното.

— Още не — разбира се, че не е завършена. Казах ти, че ще отнеме доста време! Сега ще запълня част от фона, докато ти се качиш горе да се преоблечеш — той закачливо подръпна един кичур от косата й, когато тя мина покрай него, развяла широкополата си шапка. — И никакво поглеждане! Ти обеща, помниш ли?

Ядосана, тя извърна глава.

— Не е честно да не ми даваш да погледна.

Тя бе готова да остане, за да спори с нето, но леля й бе изпратила Мари до градината да напомни на Джини, че трябва да се преоблече. Като повдигна високомерно рамене към усмихнатия си братовчед, Джини влетя в къщата.

Горе Мари бе приготвила дрехите й и докато й помагаше да се преоблече, мърмореше както обикновено: мадмоазел вечно закъснява, мадмоазел трябва да помни, че вече не е дете, а млада госпожица. Джини отново се потопи в бляновете си.

Без да иска, тя отново се замисли за Америка. Странно, всъщност това бе истинската й родина, макар че обичаше Франция и именно тук бе истинският й дом. Хората повдигаха рамене и казваха, че Америка още не била цивилизована страна, но майка й беше обичала Ню Орлиънс, а баща й бе богат и образован човек.

Тогава защо майка й го бе оставила и се бе върнала във Франция? Джини бе сигурна, че леля Селин не й разказваше цялата история.

— Майка ти винаги е била изнежена, дори като момиче — бе казала Селин. — Климатът в Луизиана не й понасяше, а и в онези дни баща ти често пътуваше. Тя оставаше сама, а моята бедна Женевиев мразеше това. Баща ти бе зает да трупа състояние из златните полета на Калифорния, а майка ти искаше единствено да бъде до него…

Тогава защо бе взела малката си дъщеря и бе заминала? Имаше ли някаква тайна около баща й, която никой не искаше да й разкрие? Веднъж се бе осмелила да зададе този въпрос на Пиер и той се бе изсмял.

— Четеш твърде много любовни романи, Джини! Майка ти се е разболяла и е искала да се върне у дома. Баща ти не е можел да й откаже. Това е всичко.

— Но защо не е изпратил да ме вземат? Не ме ли е искал?

— Мъж, който живее сам, пътува в сурови и далечни краища на страната едва ли може да се грижи за едно малко дете? Не, баща ти е практичен човек и със сигурност е знаел, че за теб ще бъде по-добре да останеш да живееш при нас. Не си ли щастлива тук, братовчедке?

Разбира се, че бе щастлива. И не би искала да живее никъде другаде, каза си Джини. И все пак — тя неволно потръпна. Баща й споменаваше за нейното връщане след края на войната. Наистина ли го мислеше? И най-вече, искаше ли самата тя да замине?

— Не трябва да се тревожиш за това — каза чичо й Албер. — Гражданската война в Америка може да се проточи дълго време, нищо не се знае. А и ти сама ще трябва да решиш, Вирджиния.

— Тук е домът ти, дете, и ние те обичаме — бе добавила леля Селин със сълзи в меките си кафяви очи.

Джини решително сви рамене, застанала пред огледалото, като се любуваше на вида си. Защо да си мисли за напускане на Франция, когато това може въобще да не се случи? Тук имаше толкова неща, които очаква с нетърпение — бала след две седмици, онзи озадачен, почти нещастен поглед в очите на братовчед й Пиер, когато я погледнеше.

„Най-после забеляза, че съм пораснала, помисли си девойката победоносно. Той не иска да си признае, но наистина ме намира за хубава.“

Стори й се, че винаги е била малко влюбена в братовчед си, който се отнасяше към нея едновременно с привързаност и пренебрежение, сякаш му бе сестра. Но откакто приятелят му, виконт Дьо ла Рив, ги бе срещнал в парка и не бе успял да скрие изненадата си от това колко е пораснала нито явното си възхищение от вида й, Пиер се бе променил.

Добре, помисли си Джини, като слезе долу. Крайно време бе да забележи. Надяваше се, че всичките му приятели ще са на бала и че те също ще я забележат. „Ще се преструвам на много изтънчена и много преситена, започна да крои планове тя. А когато ме поканят да танцувам, ще флиртувам.“

Тя бе изпълнена с чувство за свобода, сякаш бе застанала на прага на самия живот. И когато се замисли, както често й се случваше, за своето бъдеще и за мъжа, когото очакваше, мисълта я развълнува, но

не я уплаши. Тя бе щастлива, защото имаше почти всичко, което иска, и гледаше уверено напред.

Само леля й Селин се тревожеше. Застанала до съпруга си в долния край на стълбите, тя гледаше как племенницата и слиза с танцова стъпка, порумеляло лице и блестящи очи. Внезапно тя й напомни за Женевиев, която някога бе изглеждала точно така — блестящата, красива Женевиев, винаги толкова жизнерадостна, толкова жадна за вълнения и любов.

И какво се случи накрая? Когато се върна във Франция, тя бе помръкнала, само една сянка на онази личност, която бе преди да замине. Не каза нищо, не й довери нищо, но Селин знаеше, че нещо бе наранило Женевиев; че момичето бе загубило мечтите си, а може би и илюзиите си, а без тях не можеше да живее.

„Господи, не позволявай това да се случи на Вирджиния“, помоли се Селин. Девойката направи пирует, а широката й рокля се уви за миг около тялото й.

— Хм, изглеждаш като циганска танцьорка! — подразни я Албер.

Миналата година бяха ходили в Испания и там видяха танцьорките на фламенко. Селин не можа да не се усмихне, когато си спомни за вълнението на Джини и думите й, че и тя би искала да танцува така.

Джини повдигна брадичка и им се усмихна.

— Сега се радвам, че не съм циганка. Не бих искала да танцувам, защото се налага, за да си изкарвам прехраната. Не, предпочитам да танцувам валс.

— Е, скоро желанието ти ще се сбъдне. И запомни, млада госпожице, че аз си запазвам правото на първия танц!

Албер Дюмон галантно предложи ръка на жена си и на племенницата си и те излязоха навън, смеейки се.

„Тя ни кара да се чувстваме все още млади, помисли си Селин с носталгия. Точно като Женевиев.“ Но може би дъщеря й няма да бъде наранена толкова лесно. У Джини имаше някакво твърдоглавие, въпреки нейната мечтателност и романтичност; някаква сила, която липсваше у Женевиев.

Те се прибраха рано от парка, защото внезапно събралите се облаци предупреждаваха за пролетен дъжд.

Разочарована, Джини се върна в стаята си и облече отново бледозелената си рокля. Облегна лакти на перваза и погледна с копнеж навън към малката градина, където само преди няколко часа бе позирала на Пиер.

По небето се гонеха дъждовни облаци и всичко изглеждаше сиво и безжизнено. Клоните на ябълката се огъваха и дръзките й напъпили цветчета изглеждаха повехнали и свити. Скоро щеше да завали и улиците да заблестят. Водата ще капе от капчуците в дълги, тънки потоци. Винаги бе досадно да стоиш затворен вътре, когато вали. Отново застудя и скоро Мари щеше да се качи горе, за да запали огъня, а Джини да слезе до библиотеката на чичо Албер и да си намери някоя книга за четене. Какво друго можеше да се прави в един дъждовен следобед?

Вече бе започнало да прокапва, когато Джини си спомни, че книгата, която бе чела преди това — сборник с есета от американеца Емерсън — остана навън, в градината. Възкликна от изненада и изтича от стаята си надолу по тясното стълбище с надеждата, че никой няма да я види.

Въпреки бързината си, Джини се измокри до кости, докато се прибере вътре. Косата й, дрехите — всичко прогизна, освен за щастие книгата, която бе мушнала под блузата си.

Тя се спря за малко и остави дъжда да капе по повдигнатото й лице.

---

[1] petite cousine — малка братовчедка (фр.). — Б.пр. ↑

2

Нямаше нищо общо между зеленоокото момиче във Франция и младия капитан от съюзническата армия в Луизиана, освен че и двамата бяха мокри, плюс фактът, че доста отдавна той също бе живял в Париж.

Синята му униформа вече бе прогизнала и той проклинаше дъжда и задачата, която му бяха възложили този ден.

Наскоро повишен от чин лейтенант, Стив Морган бе прехвърлен от едно затънтено поделение в Ню Орлиънс, защото говореше свободно френски. Отначало си мислеше, че службата му тук ще е истински рай. Но вместо това му бяха заповядали да изпълнява длъжността на пазач, да „държи под око“ плантацията на Бодин и господарката на имението, която съвсем наскоро се бе омъжила за един сенатор от Калифорния.

Сега, попаднал под плющящия порой, почти оглушал от гръмотевиците, Стив Морган отново прокле късмета си и жената, която търсеше. Какво, по дяволите, правеше тя, да язди сама в тази буря? И къде беше? Надяваше се, че тя поне ще прояви благоразумие да се скрие някъде от стихията.

— Мис Соня запраши нанякъде с коня… — му рече навъсената икономка, когато отиде до къщата същия следобед, за да занесе покана от генерал Бътлър.

А това бе още едно от нещата, които го дразнеха — че са го превърнали в куриер или придружител, който изпълнява заръките на генерала, а през останалото време го изпращат да „пази“ една студена като лед южнячка да не би да й се случи нещо. Тъй като Соня Бодин бе имала достатъчно късмет или достатъчно разум да се омъжи повторно точно преди избухването на войната, и при това за американски сенатор от Севера, към нея се отнасяха много по-различно, отколкото към останалите жени в този окупиран град. Стив Морган, заедно с още четири-пет войници трябваше да бъде под ръка, когато на нея й се прииска да излезе по магазините или да отиде на гости. Петима

федерални войници заедно с капитана си, който се чувстваше като пълен глупак, яздеха след каретата на мадам Брандън като свита лакеи — разхождаха се из градината, когато тя си бе вкъщи, но не бяха канени вътре, защото все пак бяха само някакви си янки.

Дори негрите, доскорошните роби, се отнасяха към войниците янки с едва прикрита непочтителност; докато жителите на Луизиана бяха доста по-нагли — дори не се опитваха да скрият своето презрение и омраза към похитителите си.

Соня Брандън, въпреки връзките си със Севера, бе родена на Юг и приятелите й все още я приемаха. Тя не правеше опити да скрие колко неприятен й е този ескорт — всъщност явно й харесваше да показва открито това чувство.

Затова Стив бе останал доста изненадан, като чу, че госпожата е напуснала уютния си дом, за да отиде на езда тази сутрин — сама, и то тъкмо когато се задаваше гръмотевична буря.

— Имате ли някаква представа къде може да е отишла? — Стив бе попитал прислужницата рязко, а жената, като повдигна рамене, промърмори нещо за реката — че господарката й понякога обичала да ходи на възвишението досами реката, за да може да наблюдава лодките.

— По дяволите! — Стив бе изрекъл това на глас, забравил, че трябва да внимава. Той се обърна с отвращение към ефрейтора си, мъж с безизразно лице и дълги крака. — Май ще трябва да отида да я потърся. Генералът ще ме одере жив, ако й се случи нещо лошо.

Ухиленият ефрейтор стегнато отдаде чест и предложи не особено ентусиазирано да го придружи, но Стив му нареди да се навърта около къщата заедно с останалите войници, за да следи дали тя ще се върне.

— В такъв случай — каза той навъсено, — можеш да дойдеш да ме потърсиш.

Обръщайки коня си, преди да тръгне, Стив чу как негърката зад него промърмори на френски, че нейната господарка без съмнение би предпочела опасностите на една гръмотевична буря или змиите в гората пред компанията на федералните боклуци. Стив не се сдържа и отвърна на същия език, че е можела да спаси господарката си от тази участ, ако бе тръгнала с нея или бе проявила капка разум, като я спре. Жената зяпна от изненада, а той препусна в галоп към реката. Първо трябваше да прекоси една гора. Първите големи дъждовни капки

започнаха да падат още преди да успее да стигне до дърветата. Дъждът, който се стичаше от козирката на шапката му, почти го заслепяваше и като преглътна едно проклятие, Стив я смъкна от главата си и я пъхна в джоба на униформата си. Проклета жена, къде ли се беше скрила? Той вече бе наближил реката, следвайки пътеката, която бе разпознал чисто инстинктивно. Внезапно се сети, че тя може изобщо да не е тръгнала по тази пътека, може да е минала по прекия път назад и вече да е в къщата, заливаща се от смях при мисълта, че той броди да я търси, удавен от пороя. Изскърца със зъби от яд. Е, вече е стигнал дотук, така че може поне да отиде до реката и да огледа, преди да се върне.

Като излезе от гъстата гора и се озова на непозната малка полянка, Стив рязко дръпна юздите на коня. Ако се бе изгубил, това щеше да е върхът на всичко! Миг след това видя порутения изоставен склад в другия край на полянката и кобилата й, нервно тръскаща глава, завързана до вратата.

Значи все пак бе проявила малко здрав разум — решила е да изчака тук отминаването на бурята, което все пак не беше чак толкова лоша идея. Мрачно се запита дали ще се изненада, като го види.

Соня Брандън седеше сгушена на някаква стара щайга, обвила с ръце коленете си, за да се стопли. Бе мокра до кости, но най-много я плашеха гръмотевиците и всеки път, когато чуеше оглушителния тътен над себе си, тя се разтреперваше и затваряше очи.

Правата й руса коса се бе разрошила и разпиляла по гърба й, а новият й кадифен костюм за езда бе в окаян вид. Тя знаеше, че изглежда кошмарно и се чувстваше още по-зле. Защо бе решила тъй твърдоглаво да язди точно днес? Знаеше, че се задава буря, а и винаги се бе страхувала от гръмотевици. Ако леля Виктория не й бе казала, че не подобава да язди сама, ако не мразеше мисълта за тези войници, които пак се мотаят из къщата й, играят карти, одумват южняците и най-вече жителите на Ню Орлиънс със своите кресливи, гъгнещи гласове! И капитанът им — тя го мразеше повече от всички останали. Той не бе достатъчно възпитан да скрие факта, че мрази да я придружава, а освен това бе забелязала наглостта и едва ли не насмешката, с която я бе огледал от главата до петите, сякаш тя бе някоя от повлеканите квартеронки по улиците на града.

О, боже, защо бе пуснала Уилям да замине за Вашингтон толкова скоро след сватбата им? И защо, защо се бе съгласила толкова наивно да остане и да се грижи за плантацията, докато той се опитваше да събере подкрепа за каузата на южняците в Калифорния? В края на краищата всичките му усилия бяха напразни — Калифорния бе избрала да се присъедини към Федералния съюз и те бяха разделени. Въпреки нейната убеденост, че Югът е прав и тяхната кауза е свещена, Соня Брандън имаше потискащото чувство, че всъщност накрая май ще загубят войната. Виж колко бързо янките бяха завладели Ню Орлиънс!

Янките! Тя мразеше тяхната арогантност, отношението им към превзетия град и към гордите му жители; мразеше тяхната спокойна увереност, че ще спечелят войната.

Необичайно силна гръмотевица, която изтрещя сякаш точно над главата й, накара Соня да запуши уши с ръце и да изпищи от страх. И точно тогава разнебитената дървена врата се отвори с трясък и яркият блясък на светкавицата освети за миг очертанията на мъж. Тя изкрещя още веднъж, този път от смразяващ кръвта страх. Мъжът изглеждаше като самия дявол, изпълнил рамката на вратата, с черна, полепнала по челото му коса и тъмносини очи, хвърлящи зли пламъци в полумрака.

Той влезе, затваряйки вратата след себе си, и тя чу гласа му — провлачен и подигравателен.

— Олеле, изглеждате, сякаш сте видели призрак, мадам! Аз пък си мислех, че ще се зарадвате, че идвам на помощ.

Изплашена и ядосана, тя се изправи на крака.

— Вие! Какво правите тук? Как смеете да ме следите?

— Просто изпълнявам дълга си, мадам.

Той изглеждаше съвсем невъзмутим, застанал там, изтръсквайки водата от косата и дрехите си като вълк. И наистина, точно на това й напомняше в този момент — опасно диво животно. В начина, по който стоеше, имаше нещо странно: леко разкрачени крака, дръзко извити устни, тънък, прав нос с ноздри, които леко се издуват, сякаш я подушва… Това пък откъде ли й хрумна?

Обзе я безпричинна, сляпа паника.

— Махайте се! — промълви тя с дрезгав глас, а после по-високо: — Оставете ме на мира!

— Но, мадам, аз не съм се доближавал до вас!

Гласът му звучеше студен и разумен, но тя забеляза как очите му се свиха, устата му трепна в присмехулна, някак разбираща усмивка. Сега тя изведнъж се видя с неговите очи — под прилепналия мокър кадифен костюм всяка форма на тялото й изпъкваше ясно; очите й бяха разширени, а устата — разтворена и задъхана от ирационален ужас.

И докато се гледаха уморено, Соня на свой ред усети присъствието му — като мъж, а не като омразната синя униформа. Той бе висок, с тънки бедра и изпъкнали мускули, с широки рамене и издължено, загоряло от слънцето лице, на което рязко се открояваха наситено сините му очи. Мократа му униформа, прилепнала по тялото, не оставяше нищо за въображението й, дори и факта, че той вече я желае.

Очите на Соня инстинктивно бяха започнали да се спускат надолу и сега тя бързо вдигна поглед с приглушен, ужасен вик, а бледите й страни поруменяха в яркорозово.

— Да не очаквате да ви се извиня? Боя се, че има някои неща, които мъжът не може да контролира.

Гласът му бе приятен, но той нахално й се изсмя. Соня отстъпи назад и инстинктивно скръсти ръце пред гърдите си.

— Не, не се приближавайте до мен! Ако направите още една крачка, ще викам…

— Мислите ли, че някой ще ви чуе? Сред целия този грохот?

Внезапен гръм сякаш разтърси цялата постройка и Соня подскочи задъхана, уплашена още повече от думите му. Може би той усети отчасти слепия й ужас, защото повдигна рамене, докато изучаваше лицето й.

— Няма причина да се страхувате, мадам, повярвайте ми. Нямам намерение да ви насилвам, ако това е причината за страха ви. Въпреки доказателствата за противното… — добави той лукаво, а очите му бяха заковани присмехулно върху нея.

Бе застинала с чувството, че е хваната в капан, и с отчаяние забеляза, че той е започнал да сваля мундира си. С къс задавен вик тя опря гръб в стената, а той й заговори тихо и успокоително, сякаш не бе особено схватлива:

— Само свалям тази мокра куртка. Обещавам ви, че няма да събличам нищо друго, щом тази мисъл ви плаши.

Той хвърли мундира и отново я погледна изпитателно.

— Имате ли нещо против, ако седна? Няма смисъл да тръгваме, преди бурята да отмине — той огледа малкото помещение. — Може би ще успея да запаля огън.

Хладнокръвното му решение да остане тук с нея накара сърцето й да затупти лудешки.

— О, моля ви — внезапно се примоли тя, — моля ви, излезте! Аз… толкова ме е страх от вас!

— За бога — каза той нетърпеливо, — за какъв ме вземате? За дявола? Див самец, който ще вземе женската въпреки волята й? Да не би този признак на проклетото мъжко желание да ви уплаши толкова? Нека ви кажа, мадам, че дори и да ви искам, аз няма да ви докосна, освен ако вие не ме желаете. Ню Орлиънс е пълен с жени, които са не само хубави и привлекателни, но и изгарящи от желание!

Стив Морган я гледаше ядосан, а един мускул потрепваше на бузата му. После понечи да си върви и да я остави сама, когато блесна нова ослепителна светкавица и оглушителен гръм разтърси постройката.

Устата на Соня се отвори и тя нададе истеричен вик, като чу трясъка и срутването навън и разбра, че светкавицата е поразила нещо наблизо. Стив Морган, с лице едновременно смело и загрижено, с два скока прекоси разстоянието помежду им и я хвана за раменете. Разтърси я грубо.

— Проклятие! Ще млъкнете ли? Сега сте в безопасност, уверявам ви. Падна навън, сега спрете да плачете или ще трябва да ви зашлевя една плесница!

Грубостта и жестокостта на думите му заглушиха виковете й и същевременно я накараха да изпадне в дива ярост и да започне да го удря с юмруци по гърдите.

Отначало го налагаше, а след малко — по-късно тя не можеше да си спомни как точно се случи — се бе вкопчила в него като удавник за сламка. Соня усети как стегнатите й пръсти раздират ленената му риза и мускулите му се напрягат, а после главата й се отмята безпомощно назад под напора на устните му върху нейните.

Почувства как полита назад, докато той я притискаше с все сила и двамата паднаха един върху друг върху грубия, мръсен каменен под, продължавайки да се целуват.

Ръцете им докосваха и разсъбличаха другия, а после, без подготовка, той проникна в нея грубо и дълбоко и след първия й вик на отчаяние тя се почувства напълно задоволена.

Едва по-късно, когато всичко свърши и те лежаха задъхани и изтощени един до друг, Соня заплака неутешимо. Внезапното осъзнаване на случилото се, заедно с дълбоко нараняващото чувство на унижение и отвращение от себе си, я накараха да извърне глава и да затвори очи, докато сълзите продължаваха горко да се стичат по лицето й. Те дори не бяха имали време да се съблекат докрай — това правеше нещата още по-грозни.

С внезапна промяна на настроението, която бе изненадваща поради предишната му рязкост и грубия, жесток начин, по който я бе обладал, Соня усети как мъжът я притиска в прегръдките си и започна да милва нежно косата и лицето й. Изненадващите му ласки я успокоиха, сякаш бе дете. Сгушена трепереща и безпомощна в ръцете му, Соня внезапно започна да чувства множество дребни детайли — непрестанните дъждовни капки, заглъхващия тътен на гръмотевиците, факта, че ризата му е изтъкана от фин лен и гласът му не е неприятно носов като този на янките, а дълбок и провлачен. Който и да е той, поне някога е бил джентълмен. Той й шепнеше красиви, нежни слова и я галеше, докато хълцанията й спряха. И постепенно, докато ръцете му продължаваха да я галят, тя усети, че той отново я желае.

— О, боже, толкова се срамувам — прошепна тя отчаяно и отново усети целувките му първо по мократа си от сълзи буза, а после и по устните си. Постепенно тялото й се стопли и се съживи под галещите му ръце, а тя започна да шепти неразбираеми слова и да стиска здраво раменете му. Главата й се поклащаше в мълчалив протест, докато тялото й се раздвижи, за да приеме неговото още веднъж. — Аз… аз се срамувам! — проплака тя отново. — Какво ще си помислиш за мен сега? Как ще продължа да живея отсега нататък?

— Шшт, мила, не забравяй, че си жена. Жива и страстна, под тази ледена повърхност. Не бива да се срамуваш от това…

Тя почти не можеше да повярва, че той бе готов да я има толкова скоро, но усети доказателството за това и му се отдаде, като остави ръцете му да вършат работата си, докато тялото му се движеше ритмично срещу нейното — бавно, възбуждащо, докато дланите му шареха като горещи въглени по кожата й и я превръщаха в блудница.

След това Соня се чувстваше така, сякаш си е починала след дълго и изморително пътуване и вече не спомена, че се чувства засрамена. Това чувство дойде по-късно, когато остана сама в стаята си и догмите на строгото й възпитание се разбунтуваха срещу внезапното откритие на собствената й пламенна природа.

О, да, по-късно тя презираше себе си и мразеше него, но когато отново го видя и той се държа любезно, сякаш между тях не се бе случило нищо, тя поиска да преживее всичко това още веднъж — ръцете му върху тялото си, устните му, спиращи стоновете от устата й и най-вече усещането, че е в нея, че я отвежда със себе си до точката на животинска забрава.

Стив Морган й бе казал, че всяко повторение на случилото се ще трябва да бъде по нейно желание и воля. Макар че го мразеше още повече, задето бе казал това и го мислеше, тя откри, че не може да устои на собствените си внезапно събудени желания.

Те продължиха да се срещат, след като накрая тя се пречупи и забрави гордостта си, като го накара да я придружи до реката една сутрин. Понякога си уреждаха тайни, откраднати срещи в изоставения склад, където започна всичко, а понякога тя настояваше той да се качи в собствената й спалня късно през нощта. Но той никога не прекара нощта при нея, никога не оставаше повече от час, най-много два и тя с яд и недоволство разбра, че той не се оставя да го принуждават и разпитват. Настроенията му бяха непредсказуеми и променливи. Понякога беше груб и брутален с нея, обладаваше я бързо и си тръгваше. Но друг път можеше да бъде нежен и внимателен като истински галантен любовник — обсипваше я с целувки и ласки и прекарваше дълго време да я възбуди и задоволи. Само веднъж го бе попитала плахо:

— Но… ти обичаш ли ме?

Той се бе изсмял.

— Обичам да се любя с теб, Соня, и те желая. Това не ти ли стига?

И тя се чудеше колко ли други жени бе имал, на които е казвал същото; дали сега, докато беше неин любовник, не се срещаше и с други жени. Тя не смееше да попита — той отказваше да отговаря на въпроси и само я поглеждаше с повдигнати с насмешка вежди, като не обръщаше внимание на нейното цупене и терзания.

Когато беше със Стив, тя си повтаряше отново и отново, че няма право да го разпитва. Не бяха женени — тя бе омъжена за Уилям и силно го обичаше. Понякога си мислеше, защо не си дойде Уилям да я отведе със себе си! А после, отчаяна, тя започваше да се моли да не идва, не сега!

„Това е само временно увлечение, казваше си Соня, когато мислеше трезво. Аз съм омъжена за Уилям, той ще се върне, за да ме вземе и това ще трябва да свърши. Така казва Стив — че ние и двамата сме самотни и намираме утеха един в друг.“ И въпреки това тя бе ужасно ревнива и мразеше времето, когато той прекарва далеч от нея, както и всички онези безименни жени, които сигурно среща и с които се забавлява вероятно по същия начин, както и с нея. С лекота, без да се задълбочава, понякога със засилено внимание и дори привързаност, но винаги егоистично, без да дава много от себе си.

Соня Брандън отиде на бала на генерал Бътлър главно защото се надяваше, че Стив ще е там. Той наистина дойде, но освен че любезно й се поклони отдалеч, стоеше настрана от нея. Генералът положи доста усилия, за да я забавлява и я запозна с всички висши офицери, но за Соня това бе една мъчителна вечер.

Къщата на стария губернатор бе препълнена с хора, музикантите свиреха добре и храната беше превъзходна. Но никой от приятелите й не беше там, а и тя видя твърде много лица с цвят на мляко с какао. Както изглежда „те“ вече бяха навсякъде и Соня не можеше да разбере как белите офицери можеха така открито и явно да танцуват с тези квартеронки. Само до преди няколко години жените със смесена кръв бяха принудени да посещават отделни балове или да си стоят скрити в своите малки, тайни апартаменти.

Тя танцуваше валс с майор Харт, високопоставен мъж, който й обърна доста почтително внимание, когато видя за първи път Стив Морган да танцува до нея с едно момиче, очевидно квартеронка, което бе младо и умопомрачително красиво. Той я бе притиснал и се усмихваше в лицето й с онази уморена, полунасмешлива усмивка, която Соня едновременно мразеше и обичаше. Очевидно бе, че момичето го обожава — очите й никога не слизаха от лицето му и от време на време тя се смееше задъхано и щастливо.

Соня осъзна, че партньорът й я гледа втренчено и се усмихна.

— Съжалявам… — промърмори тя с извинителен тон. — Но забелязвам, че аз… не мога да свикна лесно с това!

— Разбирам как се чувствате, мадам — каза майорът, като много леко стегна ръце около кръста й. — Аз самият съм роден в Тенеси и на нас също не ни харесва много. Но нали знаете — затова водим войната!

Тя пиеше чаша пунш с полковник Биймиш, когато за първи път й се отдаде възможност да говори със Стив Морган. Той мина покрай тях доста разсеяно, когато гласът на Соня го спря.

— Виж ти, това е хубавият капитан, който генерал Бътлър изпрати да се грижи за мен! Забавлявате ли се, капитан Морган?

Той любезно й се поклони, но тя видя лукавите пламъчета в очите му.

— Да, мадам! Радвам се, че ви виждам тук, мадам.

„Колко добре успява да се преструва на недодялан селяндур“, помисли си тя злобно, дори когато устните й се извиха нагоре в усмивка.

— Ще ме придружите ли до вкъщи тази вечер? — изчурулика тя, тъй като знаеше, че днес не е дежурен.

— Вярвам, че майор Харт вече е предложил услугите си за това приятно задължение, мадам — отвърна той и този път присмехът в очите му бе очевиден.

Полковник Биймиш се покашля и Соня го възнагради с най-ослепителната си усмивка.

— Всички млади офицери ли са толкова срамежливи, полковник? Мога да заявя, че виждам капитан Морган почти всеки ден, а той дори не ме е поканил на танц.

Този път го бе хванала натясно, сега вече нямаше как да се измъкне от задължението си. Видя го да поглежда с извинение полковника, който нетърпеливо изръмжа:

— За бога, Морган, не искаме госпожа Брандън да си мисли, че всички тук сме диваци, които не знаят как да се държат в обществото, нали?

Музикантите засвириха нов валс и Стив Морган отново й се поклони.

— За мен е чест, мадам.

Той танцуваше добре, въпреки че не я притискаше толкова, колкото разпуснатата квартеронка; и макар че тя почти очакваше да е ядосан, той бе само развеселен.

— Можеше да ме поканиш на танц по-рано! — нацупи устни тя, а той нагло й се усмихна.

— Ти си съпругата на сенатора, мила. И понеже съм само капитан, не бих могъл да си позволя…

— Ти си позволяваш много повече! — прекъсна го тя, но той отказа да влезе в спор с нея.

— Наистина не мислех, че ще дойдеш днес — каза той любезно. — Редно ли е това при положение, че мъжа ти го няма?

— Уилям знае, разбира се. Писах му и той се съгласи, че аз трябва да се държа… дружелюбно. Особено след като генерал Бътлър лично ме е поканил. Той е познат на Уилям.

— Радвам се, че съпругът ти проявява разбиране.

Погледна го остро, но лицето му изглеждаше съвсем безизразно. И въпреки волята си се запита дали той не изгаря от нетърпение да се върне при партньорката си — ако момичето наистина му бе партньорка. Може би просто се държеше любезно? Искаше й се да мисли така, но начинът, по който бе държал момичето, начинът, по който тя се смееше и го гледаше в очите, я караше да се чувства другояче. Как можеше той да постъпва така? Как смееше? И все пак, тя го познаваше достатъчно добре, за да знае, че не трябва да споменава нищо по този въпрос.

Стив Морган не я покани да танцуват повече, а тази вечер майор Харт я изпрати до вкъщи. След като си тръгна, Соня остана будна с часове и не можеше да заспи, макар и да знаеше, че той няма да дойде.

Войната се проточи, пролетта се проточи и най-после премина в лято, а тяхната връзка продължи, но малко по-епизодично.

Соня често получаваше новини от съпруга си, който бе доста зает в Калифорния. Политиката и другите му дела го задържаха далеч, обясни й той достатъчно обосновано. Да пътува бе изключителни опасно, тя бе в по-голяма безопасност у дома си, въпреки че се е затъжил за нея, разбира се. Понякога мразеше Уилям за това, че е далеч от нея и копнееше за чувството на безопасност и благоразумие,

които завръщането му би донесло. „Какво правя аз, чудеше се понякога тя отчаяна. Какво става с мен, в какво се превръщам?“ Но не искаше да си признае истината. Тя бе любовницата на капитан Морган, само едно мимолетно увлечение за него. И макар да усещаше, че това бе истината за тяхната връзка, тя отказваше да си го признае.

Понеже имаше нужда да чувства, че връзката им е повече от чисто физическа, Соня понякога разпитваше Стив за миналото му, макар че бе разбрала, че той по принцип или избягва, или оставя без внимание любопитството й. Понякога обаче от него се изплъзваха някои незначителни подробности, които я заинтригуваха още повече.

Той бе по-млад от нея, естествено — само на двадесет и четири — и го бяха изпратили във Франция, защото знаеше френски. Дали бе пътувал по света? Очевидно да, но не й разказваше подробности, макар че веднъж бе споменал между другото, че е живял във Франция две години и половина. Това я изненада. По какъв начин? Роднини ли имаше във Франция? Той само й се бе усмихнал с насмешка.

— Моята… моята заварена дъщеря живее във Франция — започна Соня. — Уилям казва, че ще изпрати да я доведат, когато войната свърши.

— Така ли? — каза той без интерес, а после се наведе да я целуне, като по този начин приключи темата. На Соня не й трябваше дълго време, за да се досети, че той знае точно как да й запуши устата, когато на нея й се говори.

Веднъж, когато Стив закъсня за една от срещите им в гората, промъкна се внимателно зад нея и я уплаши почти до смърт, тя каза сприхаво:

— Боже, ти дори стъпваш като… котка или като див индианец!

— Но аз съм такъв — подкачи я той, като я целуна между гърдите. — Живях сред команчите три години. Ако те бях видял тогава, щях да ти отрежа чудесната коса и да си я нося на колана… — докато говореше, той я пусна и Соня потрепери, почти повярвала на думите му.

— Ама… ти си като дивак, знаеш ли? В теб има нещо неопитомено и нецивилизовано. Мисля, че си безскрупулен и безсъвестен и това ме плаши.

Той само се засмя, а устните му заслизаха надолу под пъпа й, докато разкопчаваше копчетата на роклята й едно по едно и тя забрави

за известно време, че се страхува.

Соня Брандън често мислеше за това колко опасна е тяхната връзка и как ще свърши накрая — заради собствения й брак и душевното й спокойствие. Но когато наистина приключи, Соня бе напълно неподготвена за случилото се, както и за обстоятелствата, при които стана това.

Те бяха започнали да излизат заедно на езда, без да се стараят да го крият, тъй като и бездруго всички знаеха, че тя обичаше да ходи на разходка с коня си всеки ден. Но една сутрин го чакаше, а той не дойде. Тогава, в ранния следобед, вместо него пристигна един непознат сержант и почтително докосна шапката си за поздрав.

— Къде е капитан Морган?

По това време тя вече бе изпаднала в ярост и ядът й я накара да забрави тактичността. Чудеше се защо мъжът изглежда притеснен и не му се говори. Властна и настоятелна на свой ред, тя най-после измъкна цялата история от него.

Предишната нощ бе имало дуел. Заради жена. Капитанът бе стрелял и ранил сериозно не кой да е, а един от висшите офицери — някой си майор Харт.

— Божичко! — извика Соня, неспособна да прикрие чувствата си. — Какво са му сторили? Къде е той сега?

Като тъпчеше неловко с крака на едно място, сержантът призна, че капитан Морган е арестуван и задържан в затвора. И ако майорът умре, което изглежда доста вероятно, той най-вероятно ще бъде осъден на смърт.

— О, боже! — рече тя отново и добави: — А тази жена, заради която са се били — коя е тя?

Мъжът очевидно не искаше да й каже, но когато Соня заплаши, че ще отиде при самия генерал да изкопчи историята от него, всичко излезе наяве.

Капитанът си имал любовница — казват, че била негова държанка, макар че това, разбира се, са само слухове. Истина или не, предишната вечер той се разхождал по улицата с тази жена, в цивилни дрехи, когато майорът ги срещнал. Никой не знае какво точно е станало. Казват, че майорът бил подхвърлил някаква непочтителна забележка и после си разменили две-три обидни думи. Но капитанът го

бил предизвикал и двамата мъже се дуелирали с пистолети от двадесет крачки разстояние в едно изоставено гробище.

Едва по-късно Соня чу от свои приятели цялата история за скандала, която бе разбунила всички клюкарки в града. Жената била квартеронка.

Дългите години на стриктно придържане към етикета и правилата за добро поведение, възпитавани у всяка южнячка, помогнаха на Соня да запази външно спокойствие. Тя каза на приятелите си, че и без това никога не е харесвала и не е вярвала на този човек; винаги е усещала, че в него се таи нещо дяволско.

— Мила моя… — бе казала една от старите дами, като се наведе напред с изписано лицемерно съчувствие на лицето й. — Наистина мисля, че сте имали късмет. Искам да кажа — представете си само — да назначат човек като него за ваш придружител! Искам да кажа, че никога не се знае, с хора като него…

— Наистина — съгласи се Соня.

Макар външно да бе спокойна и непроменена, вътрешно тя беснееше и изпитваше пълно презрение към Стив Морган. Надяваше се, че ще го обесят. И се молеше мъжът й да се върне при нея скоро, да я отведе от войната и неприятностите, които тя влечеше след себе си.

3

Докато втората седмица на затворническия му живот бавно отминаваше, Стив Морган също се молеше по свой собствен начин нещо да се случи.

Майорът бе с единия крак в гроба, а Стив стоеше в малката сива килия, където го бяха затворили, като му позволяваха само по един час разходка на ден.

Той мразеше това — безличното затворничество. Дори повече от мисълта, че вероятно го чака бесилка или разстрел. През целия си живот се бе наслаждавал на живота навън и чувството за свобода, което му даваше откритото пространство. А сега, поради своята избухливост и прекалената си добронамереност той се намираше затворен тук.

Прекарваше времето, като крачеше напред-назад из килията си или седеше унило на паянтовата дървена масичка, подпрял брадичка с ръка, втренчил поглед в стената пред себе си. От време на време той се насилваше да прочете нещо. Не беше виждал нито се бе сещал за книги, откакто бе посещавал университета в Париж. Спомни си един лекар от Индия, когото бе срещнал в Лондон — внимателен, философски настроен човек, който му бе говорил за древна религия, наречена йога. Те бяха пътували заедно до Италия и Германия и Гопал се бе опитал да научи Стив да се гледа отстрани и да командва силата на разума си. Но в онези дни той не бе съвсем готов за философски начин на живот, който го откъсваше от реалността. Сега имаше време. Твърде много време или недостатъчно. Зависи от гледната точка. Във всеки случай, започна да се сеща все повече неща за Гопал и за учението му — йога. Силата на човека идва от него самия и от знанието, че той е част от всичко съществуващо.

— Ние не търсим външна помощ от някое божество, разбираш ли? — бе казал Гопал веднъж. — За нас всеки човек е бог. Във всеки от нас има потенциал, който трябва да бъде осъзнат, за да може да се направлява.

„Проблемът е, помисли си Стив тъжно, че никога преди не съм бил затварян. Поне не за толкова дълго време.“ Понякога му се щеше майор Харт да умре и всичко да свърши.

Единствените посетители на Стив бяха някогашният му ефрейтор, който ежедневно го осведомяваше за състоянието на майора и за настроението на генерала, и Денис — красивата квартеронка, заради която се бе сбил с майора. Денис бе идеалната любовница — не създаваше усложнения, не искаше много и нямаше никакви задръжки. Тя идваше всеки ден, въпреки похотливите погледи и пиперливи забележки на войниците, които го пазеха, носеше му книги и плодове и всеки път плачеше.

Те си говореха на френски, за да не могат да ги разбират войниците, които се мотаеха пред килията му, и Денис се самообвиняваше, докато той я уверяваше с нетърпение, а понякога и с раздразнение, че това не е вярно. От време на време, когато й бе ядосан, уморен от безкрайните й сълзи и безпричинно рязък, Стив си мислеше, че тя повече няма да дойде. Но Денис винаги се връщаше.

Соня Брандън не дойде нито изпрати съобщение, но той и без това не очакваше такова нещо от нея. Единствено ледената й недостъпност го бе привлякла още в самото начало, а после, поне за известно време, изненадващата страст и себеотдаване, които бе открил у нея. Но тя бе преизпълнена от чувство за вина и бе започнала да се прилепва за него, да се цупи и да иска твърде много. Стив лесно я забрави без никакви угризения. Всъщност имаше само една жена, освен майка му, която не бе забравил бързо, и това бе съпругата му при команчите. Той се бе оженил за нея, когато бе едва петнадесетгодишен и тя бе умряла при похода в Апалачите, преди да роди детето им. Оттогава в живота му бе имало много жени, но той не бе обичал нито една от тях. Любеше се и в известен смисъл се нуждаеше от жените, но бе безмилостен и вродено егоистичен в отношенията си с тях. Всяка бе заменима и ако той полагаше усилия да възбуди някоя, това бе само защото предпочиташе да има жена, която да го желае и да е страстна. Соня Брандън бе започнала да му омръзва, но към Денис изпитваше някаква привързаност, почти пряко волята си, вероятно поради нейната спонтанност и естественост. Денис поне никога не проявяваше претенции нито се опитваше да се преструва.

Вечерта на петнадесетия ден, откакто Стив бе в затвора, майор Харт умря. Стив прекара по-голямата част от нощта в писане на дълго и доста засукано писмо до дядо си, който бе най-близкият му жив родственик. Вече бе осведомен съвсем недвусмислено от самия генерал Бътлър, че ако майорът умре, присъдата му ще бъде изпълнена незабавно. По време на война офицерите от армията не бива да се оставят да бъдат въвлечени в дуел, независимо какво ги е подтикнало към него, и трябва да се даде пример не само на войниците на конфедерацията, но и на жителите на Ню Орлиънс.

Стив Морган безстрастно прозря истината зад думите на генерала. Не му се умираше, но не се и страхуваше от смъртта. Това бе нещо, с което отдавна се бе научил да живее и да приема като неизбежно. Много пъти бе заставал на косъм от смъртта и мисълта за нея бе престанала да го плаши. Всъщност в характера на Стив имаше някакво безразсъдство, което на моменти дори го караше да предизвиква смъртта. Той обичаше да рискува и в опасността намираше някаква тръпка. Единственото нещо, за което съжаляваше сега, когато си бе позволил да мисли за това бе, че се налага да стане именно по този начин — заключен като животно в очакване на смъртта, вместо да излезе и сам да я намери.

Когато дойдоха да го вземат на следващата сутрин, той вече бе облечен и чакаше. Хвърли на масата писмото, което бе написал и помоли един от войниците да го предаде на Денис, щом дойде. Той й бе надраскал една кратка бележка, написана с леко сърце, в която я молеше да се погрижи да изпратят писмото на дядо му. Вътре бе сложил и всички пари, които имаше у себе си.

Сега, след като се бе погрижил за всичко, Стив Морган излезе от килията си заедно с войниците, като се чудеше с някакво безлично любопитство защо не бяха завързали ръцете му и не му бяха изпратили свещеник.

Очакваше да го изведат на двора и набързо да го екзекутират, но наместо това те го придружиха до личния кабинет на генерала.

Генерал Бътлър излезе иззад бюрото си с гневен и неодобрителен вид. Един среден на ръст, доста невзрачен мъж в цивилно облекло се извърна от прозореца, където бе застанал и погледна Стив, като го изучаваше ненатрапчиво със сивите си, хладни и безстрастни очи.

— Войниците да почакат вън — заповяда генералът безцеремонно. Те отдадоха чест и се обърнаха кръгом, като затвориха вратата след себе си, и оставиха Стив да стои мирно пред бюрото на генерала.

Като сключи намръщено гъстите си вежди, Бътлър рязко се обърна към цивилния.

— Това е вашият човек, господин Бишоп — каза той недоволно. — Ако питате мен, той е един дързък, недисциплиниран грубиян, но предполагам, че отговаря на вашите изисквания.

Погледът му хладно се плъзна по Стив.

— Капитан Морган, може да считате, че сте получили заповед да отговаряте на всички въпроси, които ще ви зададе господин Бишоп. Господин Бишоп — добави той хладно — е от Военното комендантство във Вашингтон, от специалните служби. Изглежда доста време е проучвал досието ви.

Като им обърна гръб, генерал Бътлър закрачи към прозореца и остана загледан навън, а изправената му стойка показваше явното му неодобрение.

С лека, сериозна усмивка Бишоп отиде зад бюрото и седна спокойно, като прелисти някакви документи.

Най-накрая вдигна глава и посрещна старателно прикрития поглед на Стив Морган с безизразни очи.

— Е, капитан Морган, мисля, че тук имам пълното ви досие, но остават няколко въпроса, които трябва да ви задам, няколко празнини, които искам да попълните за мен, ако обичате.

На пръв поглед Джим Бишоп се бе сторил на Стив безцветен и обикновен. Но след като прекара половин час с него, Стив без да иска бе започнал да изпитва уважение към този човек, който бе не само хладнокръвно интелигентен, но и изненадващо проницателен и ерудиран. Той изглежда знаеше за Стив Морган повече, отколкото беше възможно за когото и да било, а това, което не знаеше, скоро бе успял да изкопчи с директните си въпроси. Стив бе честен с човека — в края на краищата нямаше какво да губи, а скоро му стана ясно, че може дори да спечели нещо — очевидно Бишоп имаше нещо предвид; едва ли щеше да дойде чак от Вашингтон и да се заинтересува толкова от историята на Стив, ако нямаше някаква цел.

Въпреки това той не повярва на ушите си, когато Бишоп официално му предложи работа или нещо подобно, а после кратко и доста педантично започна да изрежда рисковете и възможните й недостатъци.

— Разбирате ли, капитан Морган, че поне на книга ще трябва да ви обявим за дезертьор. Но тъй като сте осъден на смърт, никой няма да се учуди, че сте се възползвали от шанса да избягате, щом ви се е отдала такава възможност. В действителност, вие ще продължавате да получавате заплатата си от армията и ще запазите сегашния си чин, макар и да не носите униформа. Но само вашето име ще бъде записано в документите ни.

Бишоп погледна към книжата пред себе си, преди отново да вдигне глава.

— Вие доста сте пътувал и знаете няколко езика; а дори само това е голямо предимство за нас. Отново ще се налага да пътувате. Може би в Европа, където имаме проблеми с шпионите на конфедерацията, които се опитват да събират подкрепа за каузата си, а може би и в Западните щати и територии на тази страна. Вие сте роден в Запада и това ще е основният район, в който ще действате. В някои случаи може да ви изпращаме и до Мексико. От време на време с вас ще се свързват… други членове на организацията и ще ви се дават най-различни задачи. Няма защо да споменавам, че всички те ще са свързани със значителни рискове и опасности. Но вие сте свикнал с това, разбира се.

Очите на Бишоп останаха сведени за момент.

— Ако някога ви хванат, трябва да разберете, че ние естествено ще отречем, че сме знаели и че поемаме отговорност за вас и вашите действия.

Той погледна изпитателно Стив, който каза малко иронично:

— О, да, естествено!

Бишоп му подари една от тънките си усмивчици.

— Добре, започваме да се разбираме, струва ми се! — после продължи: — След като заминете оттук, ще се погрижа един от… хм… най-опитните ни хора да се свърже с вас. Той ще ви разясни каква задача ще трябва да изпълните и какво очакваме от вас. И ви предлагаме да си изградите репутация на добър стрелец с пушка, от онези, които бързо вадят оръжие, човек, които би могъл да бъде нает за

пари. Но се опитайте, ако е възможно, да не нарушавате закона. Мисля, че знаете какво имам предвид, а и това ще ви спести по-нататъшни усложнения. Ако трябва да убиете някого, опитайте се да го сторите в честна борба — пред свидетели. Ясно ли се изразих?

— Съвсем ясно, сър — каза Стив любезно.

— Добре тогава! — Бишоп всъщност имаше доста доволен вид. — Мисля, че тази служба ще ви се стори по-… как да кажа… по-подходяща за вашия темперамент, отколкото онази, която след малко ще напуснете.

Гласът му бе спокоен, но Стив усети, че в подтекста се крие нещо като хумор, което го изненада.

— Добре тогава — каза отново Бишоп, този път по-енергично. — Ще организираме бягството ви довечера. Ще напуснете Ню Орлиънс с лодка. Ще обсъдим отново подробностите, след като закусите и аз лично ще ви посрещна след два месеца в Лос Анджелис, Калифорния.

Стив отдаде чест и се обърна да излезе, когато гласът на Бишоп отново го спря:

— Между другото, капитан Морган, в случай, че забравя да го спомена по-късно — патроните, с които ще стрелят по вас, ще са истински. Наистина трябва да внимавате.

4

Много неща се случиха през тези четири изминали години. Пиер Дюмон, които вечеряше с неколцина свои приятели в парижкия ресторант „Максим“ изглеждаше някак тъжен, докато говореше с носталгия за миналото.

— Той още тъгува по малката си братовчедка — каза Жан Жак Арно, като смигна на виконт Дьо ла Рив, който стоеше от дясната му страна.

— Да, но въпреки че бе толкова твърдоглава, тя наистина ми липсва, струва ми се — призна Пиер.

— Ха! Разбира се, че му липсва! — Рене дьо Каре се засмя. — „Лице на хетера, тяло на жена…“ Виждате ли, спомням си какво ни каза преди четири години.

— Тогава това си беше живата истина! А спомняте ли си, когато скъпата ми майка настоя аз да придружа Вирджиния на първия й бал. Аз добавих, че тя все още разсъждава като дете, което се радва на дребните удоволствия. Да, но уви, тя стана прекалено умна за мен.

— И безсърдечна при това — заяви виконтът с чувство на самосъжаление. Той хвърли бърз, извинителен поглед към поруменялото лице на приятеля си. — Няма нужда да се разстройваш, старче. Знаеш, че предложих да се оженя за нея най-чистосърдечно, а тя ми отказа. Каза, че била репетирала върху мен, за да се научи как да флиртува, защото някой й казал, че ставала твърде интелигентна, за да се хареса на мъжете.

— Признавам се за виновен! — призна Пиер. — Разбирате ли, боях се, че успехът й на елегантните приеми, на които я водеше прочутият ми баща, ще я разглезят. Но уви, тя отхвърли и мен, макар да знаех, че това, разбира се, не може да се случи, понеже сме братовчеди.

— Точно така, но ти се влюби в нея и тя те въртеше на малкия си пръст! — каза Рене лукаво. — Помниш ли как те бе накарала да я

заведеш в една от онези дискретни малки стаички на горния етаж, защото искаше да поиграе ролята на хетера?

— Боже мой! — каза Пиер, като хвана главата си в ръце и се престори на обзет от терзания. — Защо трябва да ми напомняте? Тя ме накара да се почувствам неловко след всички… странни въпроси, които ми зададе, а когато келнерът влезе, тя седна на коленете ми и обви ръце около мен, за да не ме карала да се чувствам неудобно, според думите й. Слава богу, че родителите ми никога не разбраха!

— Ти не си ми разказвал тази история — каза приятелят му виконт Дьо ла Рив, като се намръщи. — По дяволите. Пиер, ще ми се да не ти бе братовчедка!

— Е, сега вече няма значение, нали? — намеси се лениво Жан Жак. — Тя е напуснала Франция, вероятно накрая ще се омъжи за някой груб, невъзпитан американец с много пари. Къде каза, че щяла да живее, при баща си ли?

— В някакво забравено от бога място, наречено Калифорния. Преди няколко години там бяха открили доста злато, помните ли? Много диво място. И гъмжало от индианци, така поне казват.

— А, да, и освен това по улиците се стреляли и всеки мъж носел пистолет на хълбока си…

Те започнаха оживено да обсъждат живота по границата в Америка, докато Пиер тъжно се загледа във виното си. Защо бяха заговорили за Вирджиния? По дяволите, Дьо ла Рив бе казал истината. Ако не му беше братовчедка и ако не бе открил прелестите й толкова късно, той можеше да накара девойчето да се влюби в него, та нали на шестнадесетгодишна възраст тя го обожаваше! Как се изчервяваше, когато той се закачаше с нея или се заглеждаше в нея по-продължително.

Запита се къде ли е тя и какво прави. Дори се надяваше заради нея, че има части от Америка, които са цивилизовани. Бедната, прекрасна Вирджиния! Красотата й, нейният финес и остроумие ще бъдат направо прахосани в Америка. Може би тя най-накрая ще започне да съжалява, че е напуснала Франция, че го е изоставила.

Пиер щеше да се изненада, ако знаеше, че точно в този момент братовчедка му си мисли за него с любов и дори с малко тъга.

5

Джини лежеше в легло, истинско легло, за първи път след седмици изнурително пътуване и откри, че не може да заспи. Тя бе преуморена, превъзбудена и дори леглото й се струваше твърде меко след всичко, с което бе свикнала.

Откакто бе пристигнала в Америка, тя бе все на път. Двете седмици, прекарани в Ню Йорк, сега й изглеждаха почти нереални, сякаш бе сънувала. Като затвореше очи й се струваше, че усеща люлеещото друсане на дилижанса, докарал ги до тук, което бе много по-лошо от поклащането на кораба, с който бе дошла в Америка и тези мръсни, прашки влакове, които ги бяха довели от Ню Йорк до Луизиана.

Като затвори очи, Вирджиния Брандън си представи ясно Париж, а после братовчед си Пиер. Горкият Пиер, помисли си тя. Той имаше толкова нещастен вид!

— Но аз редовно ще ти пиша — обеща му тя, а той печално бе поклатил глава.

— Няма. Ти… ти си малко лекомислена, скъпа братовчедке. Ще си намериш още дузина други ухажори, на които да замаеш главите още преди да преполовиш пътя до Америка!

— Но това е различно. Ти си ми братовчед и ме познаваш толкова добре! — напомни му тя, като се засмя. — О, Пиер, много добре знаеш, че никога не успях да замая твоята глава. Ти само се преструваше, защото… защото така беше модерно, а и твоите приятели ме харесваха. Ами да, по-рано ти винаги си ме смятал за досадница, както и за прекалено интелектуална. Помниш ли? Самият ти ми го каза. Освен това — добави тя шеговито — винаги съм ти се доверявала. С кой друг бих могла да споделя всичко?

Но макар че го подкачаше, тя си спомни, че като малка бе доста увлечена по него. Колко много неща се бяха случили оттогава!

Като скръсти ръце под главата си, Джини се замисли за всичко това. Америка — страната, която бе решила, че никак няма да хареса

— бе млада, витална и вълнуваща, и когато се срещна с баща си и новата си мащеха, всичките й първоначални лоши предчувствия се бяха изпарили.

Баща й изглеждаше искрено щастлив да я види и се радваше, че най-после са заедно след всички тези години на раздяла. А Соня, жена му, бе изненадващо млада — руса, дребничка и неподправено любезна. Бе невъзможно да не я хареса човек.

— Мисля, че ще е съвсем нормално да ме наричаш Соня — прошепна тя, след като Джини за трети път й каза „мадам“. А баща й се бе засмял щастливо.

Той я хареса и показа, че се гордее с нея и й вярва. Нима не й се бе доверил веднага, за да й покаже, че напълно я приема?

Джини се усмихна в тъмното. Всъщност именно плановете и амбициите на баща й бяха направили всичко толкова вълнуващо.

На един прием, на който бяха присъствали във Вашингтон, Джини бе дочула един мъж да говори за баща й, че бил опортюнист — безскрупулен човек с твърде големи амбиции. Но вместо да я ядосат, подигравателните слова я бяха накарали да се почувства горда. Тя разбираше, че доста хора сигурно завиждат на баща й — завиждат на богатството, на властта му и най-вече на неговата предприемчивост. Той бе от онези хора, които получават каквото искат и тя силно му се възхищаваше, точно като Соня. Само като си помисли човек, че той си бе направил труда да й обясни всичко!

— Мисля да създам империя, Вирджиния — бе казал той. — Други хора са го постигали. Времето е подходящо, докато всички се мотаят безцелно наоколо, без да знаят какво да правят, понеже войната свърши и огромни територии могат да бъдат превзети без никакви усилия.

Всъщност, помисли си тя, защо не? Защо баща й да не постигне това, което други хора са правили и продължават да правят? Максимилиан бе коронован за император на Мексико, а френската армия го подкрепяше. И тя бе щастлива да узнае, че баща й имаше връзки с французите. На границата с Мексико, Тексас и Калифорния бяха част от Съединените щати, но между тях се простираха огромните територии на Аризона и Ню Мексико, а още по-нататък — Калифорнийският залив. Нима имаше нещо, което не може да се постигне с помощта и съюзничеството на французите, както и на

Максимилиан, разбира се? Един истински силен мъж може да направи всичко — Наполеон например. Тя бе не само развълнувана, но и поласкана, че ще играе малка роля в плановете на баща си.

Сега Джини Брандън бе в Сан Антонио, Тексас. Този град е много стар, обясни баща й. Бил е построен много отдавна от испанците и тексасците са се били за него и го превзели, когато Тексас все още е бил Републиката на самотната звезда.

Това бе град на контрастите, със стари тухлени и каменни здания и площади, редом с наскоро изградени дървени постройки. Хубави хотели и частни домове бяха построени между натруфени барове и салони за хазартни игри. Градът бе нещо като сборно място за фермери, които тичат да продадат животните си на гладните за месо северни и източни щати, както и за картоиграчи, индианци, пропаднали войници и каубои, които идваха тук, за да търсят развлечения. Сега бе богат град — изпълнен с движение, вълнение и опасности. Но не и за нея, разбира се, нито за Соня, тъй като баща й бе с тях, за да ги защитава и вече бе наел няколко души, които да работят за него.

След няколко дни, когато плановете на сенатор Брандън щяха да се изпълнят, Джини и Соня щяха да пътуват по суша с няколко дилижанса до Калифорния, докато той ще трябва да се върне за малко във Вашингтон. Баща й бе купил в Галвестън малко стадо от нова порода говеда с бели муцуни, които бяха докарани чак от Европа за някакъв фермер, който не могъл да плати за тях, когато пристигнали. Те щяха да бъдат доведени до ранчото му в Калифорния, следвайки пътя на дилижансите. Но най-вълнуващото от всичко бе, че щяха да пренасят още нещо. Кюлчета злато, скрити в двойното дъно на дилижанса, в който ще се возят Джини и Соня. А освен това допълнително военни пушки и амуниции в един друг дилижанс. Сенаторът правеше всичко това, за да помогне на френската армия в Мексико. Френският крал Луи Наполеон не плащаше много на войските си там, а Максимилиан щеше да е благодарен за помощта му. Империя, която ще се простира от двете страни на границата, бе казал баща й, и Джини вярваше, както и Соня, че той ще превърне мечтата си в реалност.

Внезапно избухнал смях в съседната стая накара Джини да се върне в настоящето със смръщено лице. Не за първи път тя съжали, че

апартаментът на баща й не бе свързан с нейната стая, а вместо това бе на отсрещната страна на коридора.

Нощта бе гореща и влажна, и Джини бе принудена да остави прозореца си отворен. Несъмнено обитателите на съседната стая бяха направили същото и шумът от пиянския им гуляй ясно се чуваше в нейната. Ядосана, Джини се изправи в леглото си, като погледна към другия край на стаята, където Тили, прислужницата на Соня, спеше дълбоко и непробудно с полуотворена уста. Горката Тили, тя работи твърде много и сигурно е капнала от умора. „Ще я оставя да спи, помисли си Джини и сама ще затворя прозореца. Дори да се задуша, това ще е по-добре, отколкото да търпя този шум цяла нощ!“

Тя чу женски гласове в съседната стая, шумни и буйни, и присви устни неодобрително. Какви са тези жени, които стоят до среднощ, пият и се веселят с мъжете? Тя сама намери отговор на въпроса си. В тази част на света нямаше интелигентни и изтънчени хетери. В тези все още нецивилизовани, буйни, развратни западни щати, жените бяха или „добри“ или „лоши“, и липсваше междинния свят на елегантните куртизанки, които стояха между двете категории.

Джини бе видяла „добрите“ жени, облечени в грозни, старомодни и лошо ушити дрехи, които изглеждаха много по-стари от годините си. И бе забелязвала безвкусно натруфените „лоши“ жени с огромните им шапки с пера и крещящи сатенени рокли. Всички те изглеждаха груби и някак овехтели. В Париж Джини понякога си слагаше руж — само дискретна следа на устните и бузите си, но жените, които бе видяла да го ползват тук изглеждаха като изрисувани — ярки, грозни цветни петна, които гротескно изпъкваха на бледите им лица. Да, тя бе виждала такива жени във Вашингтон, Ню Орлиънс и Галвестън, и бе познала каква е професията им, без да се налага да пита Соня или баща си.

Една от тези жени в съседната стая започна да пее и Джини решително стана от леглото. Това вече преля чашата! Утре ще каже на баща си и той ще смени стаята й. Жалко, защото бе хубава — голяма, с прозорци с изглед към улицата, дори с малък балкон и резбован парапет около него, за да се използва в случай на пожар. Но дори ако трябваше да се премести в много по-малка стая без никаква гледка, това щеше да е по-добре, отколкото да трябва да се примирява с такава дандания, когато се опитва да спи.

Джини отиде до прозореца и тънката коприна на нощницата се уви около краката й. После вдигна ръце, за да затвори тежките кепенци и замръзна на мястото си.

Гласовете на мъжете звучаха, сякаш бяха точно до нея и едва след няколко секунди тя осъзна, че трябва да са застанали пред отворения прозорец в съседната стая. Лекият мирис на цигарен дим се понесе към нея и тя смръщи нос с отвращение.

Един от мъжете заговори с акцент, който тя не можа веднага да определи:

— Досадно ли ти е, амиго? Но тя те харесва, онази русата.

Гласът на другия мъж звучеше леко презрително.

— О, да, естествено! Тя би харесала всеки, който носи панталони и има пари. И понеже Бишоп спечели повечето от парите ни, може би ще започне да се увърта около него. Мислиш ли, че той ще я хареса?

Първият мъж весело се засмя.

— Горкият Джим! Изглежда така, сякаш го е страх от нея!

— Всъщност — Джини почти усети, как мъжът повдигна рамене, — това малко празненство с играта на карти и момичетата бе негово хрумване. Аз бих предпочел да се наспя.

— Май така ще е по-добре. Този човек Хайнс, той си търси белята. Мисля, че те помни отнякъде и не вярва, че наистина си пазач, нито че името ти е Уитакър.

— Не ми пука какво си мисли. Ако продължава да нахалства, ще си получи заслуженото.

Студената, безучастна увереност в провлачения глас накара Джини да потрепери. Тя не можеше да помръдне, не можеше да спре да подслушва, докато мъжете продължиха разговора си.

— Можеш само да го раниш…

— Това ще е губене на време. Той ще се оправи и след това ще тръгне да ме търси, а тогава може и да не съм подготвен за него. Не, ако Хайнс все още иска да се бие утре, аз няма да отстъпвам повече.

— Тогава внимавай. Чух, че тукашният шериф не обичал стрелби по улиците на града му. Особено когато тук има известни личности.

— Сблъсквал съм се и преди със сурови шерифи. Пък и бездруго няма да стоим в този град много дълго.

— Стив, Стив, сладурче? Какво правиш там толкова далеч от мен? Мислех, че искаш да чуя как пея!

Този път бе женски глас, сприхав и доста писклив, идещ откъм вътрешността на стаята и Джини чу как единият от мъжете леко се изсмя.

— Виждаш ли, амиго? Тя те харесва.

— Боже, надявам се, че не прекалено много! Не е моя тип. Мисля, че ще накарам Мими да ми изпрати онова, новото французойче, за което говореше — някаква червенокоса от Луизиана, така каза.

— Тази вечер? По-добре недей — тази тук ще те убие!

— Стив! — гласът на жената се обади отново, по-писклив от преди и мъжът леко снижи глас, но Джини долови нотка на развеселеност в него:

— Май си прав, по дяволите. Изглежда ще трябва да почакам до утре вечер.

Гласовете затихнаха и тя чу още смях и звън на чаши от вътрешността на стаята.

Като кипеше от гняв и отвращение, Джини затвори с трясък прозореца. Нека чуят! Може би това ще ги накара да поутихнат. Мъжете могат да бъдат доста противни, помисли си тя — да говорят на един дъх за убийства и жени с лоша репутация. И които и да бяха тези двама мъже, тя се надяваше никога да не се срещне с който и да е от тях.

6

Джини се събуди късно на следващия ден. Още докато се протягаше и мързеливо се прозяваше, тя осъзна, че трябва да е почти обед или още по-късно, защото бе горещо и слънцето бе оставило широка жълта ивица на пода до прозореца. Прозорецът! Намръщи се, като си спомни за предната вечер — онези мъже и ужасните жени с тях. Въпреки плътно затворения прозорец, от който в стаята бе станало непоносимо задушно, звуците от съседната стая я бяха държали будна часове. А сега — каква част от деня вече бе пропуснала?

Като се протегна отново, Джини се изправи в леглото си и забеляза, че Тили е излязла, но за щастие бе оставила прозореца отворен, а щорите пуснати.

Очите й бяха подпухнали и с натежали клепачи и тя се позамисли дали да не остане в леглото, но този ден имаше да върши много неща — да разгледа града със Соня, да поседи на стария сенчест площад и да погледа минувачите. Добрата Соня, сигурно е казала на Тили да я остави да поспи до късно.

Преди решимостта й да отслабне, Джини бързо се измъкна от леглото. Копнееше да си вземе една вана, но сега нямаше време да я поръча и освен това бе гладна. Може би ако побързаше, щеше да има време да обядва долу.

Повечето от дрехите й все още не бяха разопаковани, но Тили бе приготвила няколко и ги бе оставила окачени в гардероба. Като съблече бледия си копринен халат, Джини вдигна косата си на кок и се обля с вода от каната на бюрото. По-добре да се изкъпе така, отколкото въобще да не се изкъпе, помисли си тя и се почувства доста поосвежена.

Джини си избра лека муселинена рокля, която не изглеждаше много смачкана, облече я и се огледа критично в малкото огледало. Кремавият й десен, изпъстрен с малки зелени и червени цветя, отиваше на бледата й кожа.

Разбира се, да си блед се считаше за модно, но въпреки това тя искаше страните й да бъдат по-румени. Понякога във Франция използваше руж, но Соня вече я бе предупредила, че хората тук бяха по-консервативни. Като погледна отражението си, Джини леко се ощипа по бузите и се намръщи на себе си. Ако можеше устата и да е по-малка, а челото й по-високо! Въпреки това лицето й не бе толкова лошо и често й казваха, че е красавица; което, макар да бе преувеличено, все пак я ласкаеше. „Предполагам, че не съм грозна“, каза си тя, като повдигна косата си високо над челото и остави няколко малки къдрици да се разпилеят по врата й. „Поне ушите ми са хубави, помисли си тя, и обичам да пробвам нови прически. Стига вече гладки, помпозни кокове.“ Следвайки примера на императрица Йожени, французойките бяха започнали да носят косите си по друг начин и сега се считаше за съвсем прилично да се виждат ушите на жената. Джини си бе пробила ушите, преди да тръгне за Америка и сега сложи любимите си общи — малки перли, оградени в старо злато, които бяха принадлежали на майка й.

Като се извърна от огледалото, Джини импулсивно отиде до прозореца и дръпна пердетата настрани, за да може да погледне какво става на улицата. Вече бе започнало да се стъмва, когато пристигнаха тук предишната вечер и сега всичко изглеждаше различно под лъчите на палещото слънце.

Жегата, отразена от малкия балкон точно пред прозореца, сякаш притъпи усещанията й.

Трябва да е малко след пладне, помисли си Джини, като закри очи с ръка. Прашната улица сякаш трептеше в маранята и нямаше никакъв вятър, за да охлади страните й. Тя заключи, че сигурно жегата кара хората да не излизат, понеже навън нямаше почти никакво движение. Конете, завързани за стълбовете по протежение на улицата, бяха навели глави. Няколко безделници играеха на зарове или пушеха на верандата на отсрещния бар.

Улицата бе широка, но по това време само някоя каруца или самотен ездач минаваше по нея. Казаха й, че през Сан Антонио редовно минават пощенски коли, че бил шумен, оживен град. Но този следобед изглеждаше ленив и полузаспал, почти прекалено тих.

До нея достигнаха гласове през неподвижния, нагорещен въздух. „Този град е много удобен за подслушване!“, помисли си Джини

лукаво, но не се стърпя и се заслуша — може би поради нотката на напрегнатост в гласа, който заговори пръв.

— Той е в онази кръчма, Барт! Запил се е там с оня мелез, приятелчето му, още рано-рано. Искаш ли да го пришпорим малко?

— Не — вторият глас звучеше носов и равен. — Щом пие, значи го е страх. Аз ще почакам. Все някога ще излезе.

Любопитството накара Джини да се наведе малко и да погледне надолу. Трима мъже стояха на тротоара под прозореца й, без да подозират за присъствието й. Един от тях бе висок и доста слаб, облечен като човек от източните щати в черен костюм и модна шапка. Двамата му спътници носеха типични за запада дрехи.

Мъжът, на когото викаха Барт, отново заговори:

— Откри ли кой е?

— Тц. Вика, че се казвал Уитакър и уж бил дошъл с дилижанса. От Луизиана дотук.

— Той наистина не носи пищова си като пазач — намеси се третия мъж. — Аз поразпитах наоколо, Барт. Никои не може да го разпознае със сигурност, но чух един да казва, че бил от охраната на Барлоу & Сандърсън. Нещо като наемна ръка, от тези, дето не се застояват дълго на едно място.

Барт издаде къс, студен звук, който можеше да мине за смях.

— И аз съм такъв, Ед. И помня, че съм го виждал преди, макар че името, дето го използва, не ми е познато. В стаята на шерифа нямат снимката му за издирване, но се кълна, че дават награда за главата му.

— Тогава ти ще я прибереш, Барт. Ти си по-бърз от всеки друг стрелец, който съм виждал и предполагам, че и той го знае. Вчера той наистина си затрая, когато го предизвикваше, не е ли тъп?

Гласът на облечения в черно мъж внезапно прозвуча остро и опасно.

— Господин Кейси не хареса начина, по който бе прекарал фургоните през реката пред стадото. Каза, че му загубил ценно време. А на мен просто не ми харесва начина, по който се държи. Том, сигурен ли си, че му предаде съобщението ми?

— Разбира се, Барт. Ти ме видя да влизам вътре. Може да се е измъкнал през задния вход, може да не му е харесала идеята да се срещне с теб.

— Още по-малко ще му хареса, ако аз тръгна да го търся.

Джини стоеше неподвижна над мъжете. Устата й внезапно пресъхна, а сърцето й заби по-силно.

Човекът, когото чакаха, бе един от тези, които бе чула да разговарят предишната вечер. Какво съвпадение! Но тези мъже намекваха, че той се страхува, а не изглеждаше да е така. Тя си спомни хладнокръвната увереност в гласа му, когато каза, че ще убие Хайнс. Това трябва да бе онзи, когото наричаха Барт.

Какво щеше да се случи сега? Ще има ли дуел с пистолети? Джини знаеше, че трябва да затвори прозореца си. Да забрави всичко, което е чула и да слезе долу, където ще е в безопасност. Но някакво нездраво любопитство и вълнение я правеха безпомощна. Тя никога преди не бе наблюдавала дуел, а баща й беше казал, че на запад престрелките били често явление. „Искам да видя какво представляват, помисли си тя. Тук, горе, съм в безопасност. Искам да разбера. Ще излезе ли той от бара? Наистина ли е избягал?“

Някакъв инстинкт й подсказа, че тримата мъже, които дебнеха като хищни птици, бяха убийци. Те щяха да чакат, а някой щеше да излезе от този бар на слънце и да бъде застрелян.

Не искам да видя това, помисли си тя унесено, като се загледа в яркия блясък на прашната улица. И все пак нещо я задържаше там. Тя искаше да види как ще започне всичко… и как ще свърши.

С рязкост, която я стресна, Джини видя как врата на бара от другата страна на улицата се отваря. Двама мъже излязоха навън и се спряха в сянката на верандата.

— Убий го сега, Барт, докато очите му още не са привикнали към светлината — каза бързо един от мъжете.

Но облеченият в черно мъж се засмя леко и подигравателно.

— Няма нужда. Искам всички да видят, че той пръв вади пистолет срещу мен и да се знае, че аз съм бил по-бърз.

Внезапно Джини изпита чувството, че всичко това не е реално. Тя сякаш гледаше пиеса, сгушена удобно в ложата на театър. Погледът й бе прикован върху по-високия от двамата мъже, които излязоха от бара. Това трябва да е онзи, когото наричаха Уитакър. Той бе стигнал до края на верандата, докато другият мъж, излязъл с него, застана малко настрани на крачка зад първия. Актьори, които заемат местата си. Тя трябва да се придържа към тази илюзия!

Уитакър носеше черна шапка, нахлупена над челото му така, че да му закрива очите. Бе облечен в къса, черна кожена жилетка върху пурпурночервена риза и тъмносини, прилепнали панталони, пъхнати във високи черни ботуши. Коланът с кобура му бе спуснат ниско на дясното му бедро. Странно, но той не изглеждаше уплашен. Стоеше на края на верандата, заел нехайна поза, като изключим ръката му, която почти докосваше дръжката на револвера.

Макар че още не се бе случило нищо, във въздуха се усещаше някакво напрежение. Безделниците на верандата се изпокриха някъде, а малка групичка мъже, които говореха помежду си, се обърнаха да гледат.

Мъжът, наречен Барт, направи крачка напред по улицата, където Джини го виждаше ясно, без да се налага да си извива врата надолу. Той бе висок, доста слаб, с приведени рамене под черната си наметка.

Леко носовият му глас звучеше студено и почти презрително:

— Доста време ти трябваше, за да излезеш, Уитакър, ако това е името ти. Тъкмо бях започнал да си мисля, че ще трябва да идвам да те търся.

Подвижният мъж с тъмно лице, застанал до Уитакър, се усмихна, сякаш бе чул нещо забавно, а белите му зъби проблеснаха под тънките мустачки. Той се облегна на стената на бара и започна да си свива цигара.

— Побързай, амиго. Не забравяй, че трябва да си допиеш уискито.

Един от мъжете, който бе говорил с Хайнс, нервно се засмя, но самият Уитакър само повдигна рамене и слезе от верандата. Започна бавно да се приближава към мъжа, който го чакаше на мястото си, а токовете на ботушите му вдигаха малки облачета прах след всяка негова стъпка. Той не хабеше нито времето, нито думите си и Джини забеляза почти котешката грациозност в стойката му и в начина, по който стъпваше. Той, разбира се, скоро ще трябва да спре. Имаше нещо заплашително в начина, по който продължаваше да се приближава, толкова дръзко и толкова безшумно, че останалите мъже явно усетиха това и станаха по-нервни.

— По дяволите! Какво си мислиш…

— Хайнс, аз просто си вървя. Ти каза, че си имал да уреждаш сметки с мен. Ти почни.

Гласът на Уитакър бе мек и почти безучастен, сякаш не му пукаше какво ще стане, но нито спря, нито се поколеба, а разстоянието между двамата се скъсяваше.

Докато по-рано Джини бе уверена, че мъжът, наречен Барт, бе по-опасният от двамата, сега промени мнението си. Уитакър й напомняше на животно, което дебне плячката си. Въпреки спокойния му и безучастен вид, тя усещаше нещо безкрайно опасно у този мъж, а очевидно и Хайнс изпитваше същото.

Като измърмори някакво сподавено проклятие, Хайнс направи първата крачка. Отстъпи назад и настрани, докато ръката му се насочи надолу към пистолета.

След това Джини предположи, че и Уитакър трябва да бе помръднал. Когато ужасена осъзна какво се е случило, той държеше пистолет в ръка и стреля с леко присвити колене. Имаше поне три изстрела, които сякаш се сляха в една продължителна експлозия. Пистолетът на Хайнс падна, преди да успее да го насочи — той сякаш бе пометен назад от убийствената сила на куршумите, които се забиха в тялото му.

Джини се облегна на рамката на прозореца, а ноздрите й смъдяха от мириса на изгорял барут. Хипнотизирана от ужас, тя не можеше да откъсне очи от превитото тяло, което лежеше простряно като грозно чучело в прахта, а от дупките в черната му наметка шуртеше кръв.

Тя не чуваше врявата, която се вдигна, не чуваше стъпките на мъжете, които се затичаха насам.

— Господи, Хайнс дори не успя да стреля!

— Откакто се помня, никога не съм виждал някой да вади пищов толкова бързо…

— Най-добре ще е някой да повика шерифа. Но и Хайнс си го просеше.

— Ако шерифът иска да говори с мен, ще бъда в бара. Трябва да си довърша питието.

Как бе възможно някой, току-що убил човек, да говори толкова хладнокръвно и безучастно? Дуелите винаги са изглеждали толкова романтични и театрални, но в този нямаше нищо драматично или извисено, и дори след като затвори очи, пред очите на Джини отново изникваше превитото, кървящо тяло, което лежеше проснато на пътя.

Почти й прилоша от отвращение, затова се откъсна от прозореца и седна на леглото, като се бореше с пристъпите на гадене.

7

Тази вечер сенаторът Брандън бе запазил един от салоните в ресторанта, за да могат семейството и гостите му да разговарят необезпокоявани. Хотелът, в който бяха отседнали, се славеше с френския си готвач, а хубавите вина, сервирани по време на вечерята, също бяха внесени от Франция.

Тази вечер лесно можеха да си представят, че се намират в някой хубав ресторант в източните щати. Голямата маса бе украсена със снежнобяла ленена покривка, на която бяха наредени скъпи порцеланови съдове и сребърни прибори, а келнерите бяха опитни и не се натрапваха.

Невероятно е, помисли си Джини, какво може да се постигне с достатъчно пари и влияние — да създадеш оазис на цивилизацията в един нецивилизован свят бе само едно от дребните неща. Не бива да мисля така, помисли си тя гузно. Казват, че Сан Франциско, например, можел да съперничи на всеки от големите европейски градове. И все пак, беше почти невероятно да си представи, че все още е в Сан Антонио, Тексас, където отвън на улицата без настилка, един човек бе застрелян пред очите на дузина свидетели.

Джини отпи глътка от виното си и си наложи да забрави ранния следобед и сцената, която бе наблюдавала. Един човек бе умрял от насилствена смърт и тя трябваше да свиква с това. Напълно съзнаваше, че може да се случат още по-лоши неща по време на дългото пътуване с дилижанса до Калифорния.

— Скъпо мое дете — бе я предупредил баща й, — не искам да си мислиш, че пътуването, което ти предстои, не крие рискове и опасности. Може да се натъкнете на враждебно настроени индианци, но някои бели хора могат да бъдат по-лоши и от тях, особено ако са престъпили закона.

Гласът му беше сериозен и тя знаеше, че баща й се притеснява и може би малко се тревожи от това, че жена му и дъщеря му ще пътуват сами до Калифорния. Но пък бе практичен човек. Съвсем честно бе

признал, че това ще е голямо тактическо предимство за него — фактът, че като толкова много други емигранти в златните щати, жена му и дъщеря му ще предприемат дълго и трудно пътуване с дилижанс. Трябваше да се съобразява и с друг един фактор — безопасното пренасяне на златото, важната цел на пътуването им. Никой не би заподозрял, че Уилям Брандън би изпратил помощ за французите в Мексико, нито пък, че две жени ще бъдат натоварени с толкова важна мисия. Ако в определени кръгове мотивите на Брандън попадаха под подозрение — а той бе признал, че имаше такива хора — те никога не биха си помислили, че сенаторът ще се довери на жена си и дъщеря си. Хората на запад поставяха „добрите“ жени на пиедестал и щяха да се възхищават много от Соня и Джини заради тяхната смелост да предприемат такова дълго и опасно пътуване без пряката защита на сенатора, а златото и оръжието можеше да бъде предадено на когото трябва, без да се събуди подозрение.

„Баща ми е умен човек“, помисли си Джини гордо. Тя вдигна глава и срещна одобрителния му поглед, когато той я погледна за миг.

Тази вечер, в чест на гостите на сенатора и Джини, и Соня бяха облечени във вечерни рокли, купени от Париж, но след като слязоха по стълбите, стана ясно, че последните модни линии още не бяха стигнали чак дотук. Освен тях имаше още пет жени — съпруги на богати земевладелци, които бяха гости на Брандън. Техните рокли бяха с кринолини в тъмни оттенъци на кафяво и сиво, закопчани без изключение до шията въпреки почти непоносимата горещина. Джини усещаше неодобрителните погледи, които тези повехнали, старомодни жени й хвърляха от време на време, и макар да бе решила вироглаво да не показва притеснението си, не бе лесно да се чувстваш съвсем удобно. Тя се радваше, че я бяха сложили да седне до Карл Хоскинс, младият управител на служба при баща й, и се зарадва още повече, като научи, че господин Хоскинс ще ги придружава до Калифорния.

Карл Хоскинс бе изключително красив младеж, с руси коси, които блестяха на светлината на свещите, и малки, грижливо подстригани мустаци, които му придаваха още по-привлекателен вид. Джини научи, че той е по-малкият син на обеднял земевладелец и е бил капитан в армията на Конфедерацията. Сега възнамерявал да забогатее в Калифорния.

— Имам намерение да науча всичко за отглеждането на добитък — довери той на Джини, чувствайки се леко замаян и безразсъден от съчетанието на красотата и виното, изливащо се в такива големи количества. — Няма да си губя времето да търся злато — могат да се натрупат по-големи и по-стабилни богатства чрез земеделие, така съм чувал. Някой ден, когато спестя достатъчно пари, ще си купя собствено ранчо, ще завъдя стада от херифъдско говедо за месо и от породите Джърси и Гереси за млечни продукти — той се спря, засрамен от ефекта, които ненавременният му ентусиазъм би могъл да има върху тази ослепително красива и фина млада дама до него.

— Продължавайте — каза Джини меко, а изумрудено зелените й очи проблясваха. — Изобщо не съм отегчена, ако се опасявате от това. Искам да науча всичко за Калифорния и начина на живот на хората там.

Зелената й кадифена рокля подхождаше на очите й, и когато се навеждаше към него, както направи сега, Карл с неудобство се заглеждаше в овалите на гърдите й, разкриващи се от огромното деколте на роклята й. Раменете й бяха оголени и излъчваха мека светлина, сякаш бяха от слонова кост. Розетки в същия нюанс на зеленото придържаха роклята й на раменете, а дългите ръкавици стигаха до лактите й. „Сигурен съм, че жениците наоколо не одобряват роклята й, помисли си Карл разсеяно, като се опитваше да се съсредоточи върху думите й, но на мен много ми харесва.“ Ако това е последната мода, със сигурност й отива, а и тя има нужната фигура, за да носи такива рокли. Внезапно на него му хареса мисълта за това дълго пътуване до Калифорния, макар че отначало не бе особено въодушевен от факта, че с тях ще има две жени.

Роден на изток и възпитан като джентълмен, Карл Хоскинс притежаваше както чар, така и добри обноски, макар че не бе счел за необходимо да получи нещо повече от обичайното образование. Не се интересуваше нито от книги, нито от чужди езици — намерил бе други неща, с които да запълва времето и ума си. Когато се върна от войната и откри, че земите на баща му са конфискувани от правителството на голтаците заради неплатени данъци, Карл съумя да погледне философски на нещата, да обърне гръб на всичко това и да се запъти на запад. Помогна и фактът, че баща му писа на Уилям Брандън, с когото бяха стари познайници. И Брандън му се довери — той имаше

планове, които щяха да включат Карл както в премеждията, така и в печалбите.

Макар че обикновено не му бе трудно да намери нужните думи в компанията на жени, Карл откри, че е срамежлив и вързан в езика, когато е около Джини Брандън. Никога преди не бе срещал жена като нея, която да съчетава грациозния чар на млада девойка с интелигентността и финеса на жена. И тя флиртуваше с него. Той не знаеше как точно да реагира на това.

Това, което Карл не разбираше, понеже тя го прикриваше много умело бе, че Джини е отегчена. А когато бе отегчена, тя говореше повече от обикновено и разговорът ставаше лек и закачлив.

Нима мъжете тук нямаха други теми на разговор, освен отглеждането на добитък и продажбата му? Нима жените нямаха други интереси, освен дома и децата си? Но тогава, какво друго имаше в тази огромна и полунаселена земя?

Вече приключваха десерта си и Джини разреши да напълнят чашата й отново. Усмихна се, когато срещна погледа на Соня. Вече бе забелязала, че останалите жени изобщо не се докосваха до виното или отпиваха само малки глътки, за да спазват приличие. Това бе още едно от нещата, които сигурно не одобряваха, но това не я интересуваше. Без съмнение тази вечер щяха да си отидат вкъщи и да поклюкарстват помежду си, че дъщерята на сенатора е пила твърде много вино и то доста набързо. Мисълта я накара да се усмихне отново и Карл, който си мислеше, че тези усмивки са предназначени само за него, усети как сърцето му заби по-учестено.

Баща й разговаряше с господин Блек, седнал от дясната му страна, и понеже лицето му бе леко намръщено, което бе необичайно, Джини нададе ухо.

— Знаеш ли нещо за човек, наречен Уитакър? Днес говорих с шерифа на града ви и го питах дали би могъл да ми препоръча добър пазач за дилижанса ми и той ми каза, че този човек познавал всяка пътечка между Тексас и Калифорния. Но е странно, че не съм чувал името му преди.

Блек, възпълен, жизнерадостен човек с гъста брада, се засмя:

— Шерифът Тревър винаги става малко нервничък, като дойде някой прочут стрелец в града му. А този hombre[1], за които говореше ей сега, застреля Барт Хайнс днеска следобед. Барт бе известен като

един от най-бързите, но както ми разправиха, не успял даже да си извади пищова.

Пръстите на Джини неволно се стегнаха около чашата й. Тя усети как цялото й тяло се вцепени. Но сега и другият джентълмен се намеси в разговора и внезапната й нервност остана незабелязана.

— Добър стрелец ли е?

Ванс Портър, който седеше отдясно на Джини, се наведе напред, за да отговори на баща й:

— То се знае. Един от най-бързите, които може да наеме човек. Но съм чувал, че е бил пазач при Барлоу, после в армията, а освен това бил закарал и няколко стада до Абилин.

— Той е родом от вашия щат, сенаторе — намеси се друг мъж. — И освен това Уитакър не е истинското му име. Казва се Морган — Стив Морган.

Соня, която обикновено не бе непохватна, сега шумно изпусна ветрилото си от слонова кост и Джини хвърли поглед към нея, докато един от мъжете галантно го вдигна и й го подаде. Лицето на Соня, обикновено спокойно и сдържано, сега изглеждаше поруменяло и миглите й се спуснаха, за да прикрият неудобството й, докато благодареше на човека.

Това е твърде много, помисли си Джини. Първо добитъкът, а сега и стрелците! Тя почти бе отворила уста да каже, че всъщност е била свидетел на стрелбата, за която говореха мъжете, но като забеляза лицето на Соня, което сега бе необичайно бледо, след като руменината се бе отдръпнала, се отказа. Може би именно мисълта за убийството бе разстроила Соня.

Откъслечни думи от разговори достигаха до нея сред приглушените звуци на келнерите, които раздигаха чиниите и празните чаши. Дори Карл Хоскинс изглеждаше по-заинтересуван от плана на баща й да наеме пазач, отколкото от нея. Той се бе навел напред, светлокосата му глава бе осветена от лампата и Джини дяволито му хвърли кос поглед. Тя си спомни за историята, която бе чула някога за някаква парижка дама, която нарочно разхлабила връзките на вечерната си рокля, за да събуди интерес, когато любовникът й се захласнал по една нейна съперница. Несъзнателно пръстите на Джини докоснаха кадифената розетка на дясното й рамо, която бе хлабава и тя внезапно си спомни, че се канеше да накара Тили да я зашие здраво,

преди да се облече за вечеря. Не, това никога не можеше да се случи. Тези ужасни жени и неодобрителните им погледи — колко ще са скандализирани! И Карл Хоскинс, макар че беше много красив, не заслужаваше такава чест. Въпреки това, самата идея я накара да се засмее.

— Джини, скъпа — мекият глас на Соня прикова вниманието й. — Чудя се дали би имала нещо против да донесеш шаловете ни от горния етаж? Струва ми се, че взе да става доста хладно.

Горката Соня, лицето й бе станало необичайно бледо и на Джини й се стори, че тя леко трепери.

Като се усмихна утешително на втората си майка, Джини стана от масата щастлива, че има възможност да се измъкне за малко.

Един от келнерите й показа пътя към задното стълбище — тя нямаше желание да използва онова, което водеше към фоайето и да усети върху себе си всички онези нахални мъжки погледи, на които се бе натъкнала по-рано същата вечер, когато двете със Соня бяха слезли за вечеря, хванали баща й под ръка.

Като повдигна дългите си поли, които се влачеха след нея, Джини се заизкачва бързо по тясното извито стълбище, което трябваше да я отведе до втория етаж. Изтърканият килим подсказваше, че това сигурно е стълбището за прислугата, разположено в онзи край на коридора, който бе най-далеч от стаята й.

Като се спря на най-горното стъпало, за да поеме дъх, Джини за първи път забеляза колко слабо осветен бе тесният коридор нощем. Изглеждаше безлюден и тази празнота и тишина тук горе почти я изплашиха.

„Това са детинщини, а аз се държа като глупачка, каза си тя решително. Първо ще намеря стаята си, а после Тили ще ми помогне да открия шала на Соня.“

Но чувството на тревога не изчезна и тя премина възможно най-бързо по тихия сумрачен коридор. Всички врати изглеждаха абсолютно еднакви, а номерата на стаите, изписани на тях, почти не можеха да се различат. И което бе още по-лошо, когато стигна до края на коридора, тя забеляза, че една от лампите бе изгоряла и бе доста тъмничко.

— О, по дяволите — промълви на себе си тя ядосана, защото не можеше да си спомни дори къде се намираше стаята й. — Merde![2] —

прошепна тя отново предизвикателно, а звукът на собствения й глас я окуражи.

Ивица светлина се процеждаше под една от вратите и тя се наведе по-близо, за да прочете избледнелите номера. Успя да различи двойка и петица — 257, не беше ли това номерът на стаята й? Тили обикновено оставяше лампата да свети — може би все още бе будна.

За миг Джини се поколеба, а след това леко почука на вратата и нетърпеливо зачака Тили да й отвори. Но това, което се случи, я завари съвсем неподготвена.

Вратата се отвори много бързо отвътре и преди да успее да издаде и звук тя усети, че някой я хваща здраво за ръцете и я завлича в стаята, без да се церемони.

Усети, че вратата се затваря зад нея, но бе твърде шокирана и изненадана, за да направи каквото и да било, освен да възкликне от удивление. Джини впери поглед в най-тъмносините очи, които някога бе виждала. Те блестяха дяволито насреща й, полузакрити от най-дългите мигли, срещани у мъж.

Тъмното му лице със сключени под доста остър ъгъл вежди почти изненадващо контрастираше на фона на тези сини очи, които се присвиха, изучавайки я смело и открито. Тя бе вцепенена от страх и учудване, устните й се разтвориха, но от сухото й гърло не излезе нито дума.

Мъжът внезапно се усмихна почти дяволито, помисли си тя, а белите му зъби блеснаха за миг и тя без да иска забеляза трапчинките, които се образуваха от двете му страни, когато се усмихна.

— Виж ти, бога ми! — каза той бавно, а очите му нагло пробягаха по тялото й. — Значи вие сте Френчи. Май този път Мими наистина е доставила добра стока!

Ръцете му все още държаха здраво нейните и преди тя да намери сили да изрече и дума, Джини бе притеглена напред и притисната в прегръдките на мъжа, въпреки нежеланието си, и което бе още по-лошо — тя усети устните му да се спускат грубо върху нейните, сякаш той я притежаваше.

И преди се бе целувала, но никога по този начин! И нито един мъж не се бе осмелявал да я държи толкова плътно, че да чувства цялото му тяло притиснато в нейното. Устата му бе твърда и безмилостна. Вместо само да докосва нежно устните й, тя сякаш ги

изгаряше като пламък и ги караше да се разтворят под напора на целувките му.

Той я бе прихванал с една ръка през кръста, а с другата бе обгърнал рамото й, така че тя се чувстваше притисната и останала без дъх. Когато се опита да извърне глава, усети как ръката му се плъзна нагоре и хвана къдриците на врата й, за да я задържи.

Джини усети как всичко около нея се завърта. Отпусна се безпомощно назад, после я заляха горещи вълни и се почувства отмаляла. С ужас усети, че езикът му прониква в устата й и от гърлото й се изтръгнаха малки неволни стенания. „О, господи, помисли си тя безпомощно, наистина ли мъжете се целуват така? Какво прави той с мен? Какво ще стори след това?“

Точно когато мислеше, че вече ще припадне, той внезапно охлаби малко прегръдката си и леко повдигна глава, за да погледне надолу към лицето й.

— Не мислех, че някоя жена може да бъде толкова хубава, Френчи — прошепна той.

Очите му бяха тесни и твърди, с някакво желание в тях, което Джини усещаше, но не разбираше докрай. Тя се опита да възвърне дъха си, за да може отново да упражнява поне малко контрол върху тялото си, което изведнъж бе омекнало и трепереше. Той отново наведе глава. Джини почувства допира на устните му, изгарящи малката трапчинка в долния край на шията й.

— Не!

Тази единствена дума бе всичко, което успя да изрече и тя прозвуча като отчаян стон. Усети как пръстите му си играят с хлабавата розетка и отново издаде гневно стенание. Почти несъзнателно, тя заговори на френски:

— Monsieur non! О, боже, какво правите?

Розетката падна и той се засмя.

— Забравете глупавата роза — ще ви купя друга.

Устните му заглушиха протестния й вик, докато той продължаваше да шепти:

— Ще ти купя и нова рокля, мила, защото имам намерение да разкъсам тази. Знаеш, че те желая, а аз съм нетърпелив човек.

Устата му сякаш отново се хвърли в атака, докато ръката му се стегна около кръста й и я притегна по-близо. Джини усети как

коленете й омекват и без да иска залитна към него. Чувстваше се в полубудно състояние. Това е някакъв лош сън, не може да е истина, повтаряше тя в ума си и усещаше странна, нарастваща умора с някакво ужасено примирение, което нямаше нищо общо с мислите или волята й. С чувство на някаква почти нереална отдалеченост, Джини усети как езикът му изследва устата й, а роклята се смъква от раменете й, докато ръката му гали гърдите й. Ръцете й бяха заклещени между телата им и можеха само да се притискат безпомощно в него, докато протестите й сякаш само го възбуждаха още повече и го караха да си позволява още по-големи волности.

Тя безпомощно усети как пръстите му намират и притискат твърдото зърно на гръдта й и усещането бе като електрически ток, който премина през тялото й и я върна обратно в действителността. Сега тя действително се бореше срещу нападателните му ръце и устни, осъзнала с ужас, че ризата му е разкопчана до кръста, а разголените й гърди, защитени само от тънката коприна на комбинезона, са опрени в откритата му, топла гръд.

Натискът на тялото му, животинската топлина и явното желание на целувките му вече минаваха всяка граница. Със замаяна глава Джини си наложи да се отпусне абсолютно безжизнена в ръцете му. Ако той си помисли, че е припаднала, естествено не би продължил тази атака върху тялото и сетивата й.

Той я пусна толкова рязко, че тя залитна назад, но бе спряна от обезпокоителния, неочакван натиск на ръба на леглото, които усети върху задната част на бедрата си.

С вопъл на истински ужас, Джини инстинктивно вдигна ръце и ги скръсти пред гърдите си, като го видя да пристъпва с тази дебнеща, котешка походка, която се бе запечатала в съзнанието й.

— Френчи, няма ли да спреш да се правиш на срамежлива и да свалиш тази рокля? Веднага или аз ще я смъкна от тялото ти.

Тя видя как ръцете му отново се протегнаха към нея и като животно, хванато в капан, Джини вдигна ръка с всичката сила, която успя да събере и усети как дланта й го зашлеви доста силно по бузата.

Зашеметеният от изненада поглед, изписан на лицето му я изпълни с диво удоволствие и тя инстинктивно вдигна и другата си ръка към него, изгаряща от желание да го одере с нокти. Но този път той успя да я спре; улови китката й и започна жестоко да я извива,

докато тя заплака от болка. За миг те се погледнаха право в очите: неговите — изгарящи от гняв, а нейните — блестящи от сълзи на болка и отчаяние. Тя можеше да го удари отново с другата си ръка, но той хвана и нея с твърдата си, безмилостна хватка.

— Дяволите да те вземат, френска кучко! — процеди той през зъби. — Каква е тази глупава игричка, която си мислиш, че разиграваш?

Студената ярост в гласа му и опасният поглед в очите му при други обстоятелства биха я накарали да се свие от ужас, но сега самата тя бе също толкова ядосана.

— Ти… ти грубо, отвратително чудовище! — гласът й затрепери от ярост. — Как смееш да се държиш така с мен? Как смееш да ме завличаш в тази стая и после да ме нападаш, сякаш съм някоя…

Негодуванието й в този момент бе толкова голямо, че не можа да намери други думи и остана задъхана, бореща се да освободи ръцете си, за да може да го удари отново.

От гневен, погледът в очите му стана озадачен, а после бавно се превърна в изумен.

Черните му вежди се сключиха в гримаса, докато той отстъпи крачка назад и сега я държеше на една ръка разстояние, изучавайки я. Като хлипаше от гняв и унижение, Джини внезапно осъзна в какво състояние се намира — роклята се бе смъкнала от раменете й, а косата се бе разпиляла на кичури по гърба й.

— Ако не сте момичето, което Мими трябваше да изпрати, тогава коя…

— Ще ме пуснете ли? Аз не съм онази… онази уличница, която очевидно сте чакал. Не можахте ли поне да попитате, преди да се нахвърлите върху мен като животно?

Като преглъщаше задъхано сълзите си, Джини яростно се нахвърли върху него, а гневът й придаваше смелост.

— Ти… ти си по-лош от диваците, убиец такъв!

Тя видя как очите му за миг се превръщат в ледени късчета, а после той помръдна черните си сключени вежди.

— Все пак не съм убивал хубава жена — каза той замислено, а после тонът му внезапно стана по-рязък, — все още!

Той още я държеше за китките и я бутна рязко назад, преди да я пусне. Джини седна и потъна в леглото.

— Ох! — възкликна тя, а очите й се разшириха от шок и страх. Видя как ъгълчето на устните му потрепва развеселено, когато погледна към нея.

— Предполагам, че можете да поседите там за минутка, мадам, и да ми кажете — ако е възможно, по-набързо — коя сте и защо почукахте на вратата ми. Все пак — добави той с разумен тон — аз очаквах тук… една жена. Откъде можех да знам, че не сте вие?

Въпреки мекия разумен тон на гласа му, в него се усещаше някаква стоманена нотка, която накара Джини да му отвърне малко резервирано:

— Аз… аз сбърках стаята ви с моята. В коридора нямаше лампа и аз не можах да разчета номерата на вратите. И тогава — тя му хвърли поглед, изпълнен с омраза — вие ме завлякохте вътре, без да ми дадете възможност да изрека и дума и после… после…

— Се нахвърлих върху вас? — услужливо добави той и яростта отново премина като вълна през тялото й, когато забеляза, че той се хили насреща й. Значи на него всичко това му се струва много забавно, така ли?

Изправи се ядосана на крака, отново забравила за страха си, и този път той предпазливо отстъпи назад, макар че очите му все още й се присмиваха.

— Моля ви, мадам, не се и опитвайте да се нахвърляте върху мен!

Той чу как тя яростно пое дъх и пламтящите присмехулни пламъчета в очите му сякаш станаха по-силни. Едно ъгълче на твърдата му безмилостна уста се повдигна в подигравателна усмивка, а Джини стисна зъби, като я видя.

— Вие сте най-противният, омразен…

— Вие наистина сама сте си виновна, мадам. Красотата ви ме зашемети. Ами да, аз не можах да повярвам на късмета си, когато ви видях. Не можах да се стърпя да ви целуна и после…

— Няма ли да престанете да обръщате на шега всичко, което направихте?

Той й се подиграваше и имаше наглостта да си помисли, че тя е някое глупаво девойче, което ще се остави да го залъжат с ласкателства, за да забрави оправдания си гняв!

— Не мога да разбера как е възможно да ме вземете за… за този тип жена, която очевидно сте очаквал — продължи Джини студено, като се стараеше да не забелязва дразнещата усмивка на лицето му. — Макар че трябва да призная, че ми е жал за жените, които ви посещават, ако имате навика да ги посрещате по такъв насилствено любвеобилен начин. Да не би да се страхувате, че те няма да искат ласките ви, освен ако нямат друг избор?

Погледът му премина по нея от глава до пети и я накара да се свие инстинктивно. Никога преди това не бе срещала толкова очевидна, груба наглост в очите на някой мъж! Той сякаш я съблече с поглед.

— Ако ми позволите да кажа това, мадам — рече той с провлачен глас, — със сигурност не съм виждал дами да се обличат като вас. Поне не в това малко градче. Не си мислете, че се оплаквам — добави той дяволито. — Всъщност, изглеждате дори още по-изкусителна така, както сте сега…

Джини усети руменината, която се разнесе по цялото й тяло, докато с отчаяние и гняв осъзна отново как изглежда в този момент. Ръцете й сграбчиха роклята, дръпнаха я над полуголите й гърди и сълзи на безпомощност изпълниха очите й.

— Вие сте най-грубият, най-отвратителният мъж, когото познавам! — заплю го тя, а гласът й се задави. — Ще се отдръпнете ли, за да ме оставите да мина? Аз няма да остана тук нито секунда повече, за да продължавате да ме обиждате!

Той обаче не направи опит да се помръдне и тя видя как се намръщи.

— Оставете ме да си тръгна или ще викам! — гласът на Джини се бе извисил и в него се надигна истерична нотка, която се опита да овладее. Несъмнено след това, което вече бе сторил, той не би се опитал да… да…

— Не можете да си тръгнете така — гласът му бе равен, нетърпелив. — А що се отнася до виканото — вие не викахте преди това, така че защо ще го правите сега? Сигурен съм, че сте твърде умна, за да искате да предизвикате скандал.

Всъщност той я заплашваше и се опитваше да я изнудва! Джини се втренчи в него със смесица от страх и презрение и се запита какво ли щеше да стори той, ако наистина започне да вика.

Той сякаш четеше мислите й, защото отново се намръщи и нетърпеливо поклати глава към нея.

— Вижте какво, обещавам, че няма да се опитам да… хм… да се нахвърля отново върху вас. Но моля ви, опитайте се да бъдете разумна. Не можете да…

Той се спря, когато тихо почукване на вратата изненада и двамата и за момент те се почувстваха като съзаклятници и размениха погледи, пълни с опасения.

Почукването се повтори, този път по-силно и по-настоятелно, и ръката на Джини политна към устата й. „Който и да е, помисли си тя, ако ме види тук с него, в такова състояние, с репутацията ми е свършено! Никой не би повярвал, ще се питат защо не съм викала. О, боже, какво ще правя сега?“

Женски глас със силен акцент се обади нежно от другата страна на вратата.

— Стив Морган? Можеш да отвориш вратата. Аз съм, Соланж. Мими ми каза, че ме очакваш. Там ли си?

Джини трябваше да се бори с импулса си да избухне в истеричен смях. Нещо такова сигурно е било изписано на лицето й, защото усети как пръстите на Стив Морган се пристегнаха изразително около китката й и тя се спря навреме.

— Предполагам, че това е твоята Френчи! — прошепна Джини с възможно най-рязък глас. — Би ли пуснал ръката ми? Какво възнамеряваш да направиш сега?

Със задоволство забеляза, че за миг той изглеждаше толкова объркан, колкото и самата тя, а после, след като женският глас отново извика името му, този път по-високо и по-сприхаво, той реши какво ще предприеме.

— В едно съм сигурен — каза той кратко. — Не мога да я оставя да стои там навън и да вдига врява до бога! След малко целият хотел ще довтаса тук и всички ще се чудят какво става.

Той пусна китката й и като я остави да седи в средата на стаята, с два скока стигна до вратата и я отвори със замах.

Вътре влетя със смях около двадесет и петгодишна жена, с изваяно тяло и облечена в червена сатенена рокля, която не подхождаше на яркочервените й къдрици.

— Е, доста се позабави! Мислех, че не си тук, но сега… Да, сега се радвам, че те намерих. Мими беше права, много си хубавичък.

Стив Морган заключи вратата и като се обърна отново към нея, жената се хвърли на врата му и притисна плътно пищното си тяло в неговото.

Изумена и заинтригувана въпреки окаяното си състояние, Джини видя как ярките, начервени устни на младата жена се разтварят и се залепят за тези на Стив, въпреки очевидната му скованост и колебливост. След миг тя отметна глава назад, за да го погледне в лицето.

— Какво има, любов моя? Не ти ли харесвам?

И тогава, над рамото му, тъмните й очи срещнаха хладния поглед на Джини и се разшириха.

Като замръзна от ярост, Френчи отпусна ръце от врата на Морган и впери поглед в Джини, като ядно я изпиваше с тъмните си очи.

— Мисля, че започвам да разбирам — каза тя с тънък яростен глас. — Коя е тая? И ’кво прави тук?

Жената я посочи с ръка с драматичен жест и пристъпи напред, но Стив Морган бързо я хвана през кръста.

— Почакай малко. Тя е тук по недоразумение…

— Аха, недоразумение, нима? Сигурно и роклята й е разкъсана по недоразумение?

С хлад, който не идеше отвън, Джини потрепери.

— Не, това не. Изглежда, че господин Морган ме взе за вас и без да ми даде възможност да обясня или да се защитя, ме… Но защо не го накарате той да ви обясни? Сигурна съм, че ще го направи много по-умело от мен.

— И ти се справяш добре — каза Стив Морган мрачно. Той пусна китката на Френчи и я погледна изпитателно. — Съжалявам, миличка, но тя е права. Почука на вратата ми и аз си помислих, че си ти. Май че доста съм се поувлякъл!

По лицето на французойката се изписаха последователно яд, съмнение, недоверие и накрая развеселеност, докато тя поглеждаше ту към Морган, ту към Джини.

Накрая, за изненада и на двама им, започна да се смее, като отметна глава назад.

— Ама това е най-смешното нещо, което съм чувала през живота си! Значи — очите й се стрелнаха към Джини — той те е взел за мен и не е искал да чака, тъй ли? А и ти си хубавица, chere — призна тя великодушно. — Как мога да го виня? Мъжете понякога са толкова нетърпеливи.

— Едва ли нетърпелив е думата, която бих използвала за описание на действията на господин Морган — каза Джини рязко, като го погледна злобно.

Стив Морган, с неразгадаем израз на лицето, отиде до бюрото си до стената и си наля една голяма чаша от полупразната бутилка бърбън, която държеше там.

— Мисля — каза той любезно, — че трябва да пийнем и да обсъдим как да върнем мис… мис… — повдигна вежди към Джини, която го погледна с негодувание и стисна здраво устни, а после той вдигна рамене и продължи: — тази млада дама там, откъдето е дошла, с непокътната рокля, без да събудим подозрения.

Думите му изведнъж напомниха на Джини за какво се бе качила горе. Сети се, че Соня може дори да е пратила някой да я потърси и очите й се разшириха от уплаха.

— О, не! — простена тя. — Ако… ако баща ми разбере къде се намирам или какво се е случило, той… той… ще те убие, а с мен ще е свършено! О, боже, какво да правя сега?

— Да, измисли нещо — присмя се Соланж развеселена, а малките й тъмни очи се присвиха. — Нали не искаш един ядосан татко да намери дъщеря си тук, скъпи Стив?

— Повярвай ми, това е последното нещо, което искам! — каза той мрачно и стовари чашата си на бюрото. Джини усети как погледът му премина по нея и отново се изчерви, но той добави, сякаш не бе забелязал неудобството й: — Слава богу, че поне вече не се държиш истерично. Може би ще можеш да се върнеш в стаята си и… хм… да си зашиеш роклята както си беше? Аз скъсах само тази глупава роза от рамото ти. Трябва да е някъде тук…

— Само! Вие си позволихте какво ли не, а сега се опитвате да изопачите нещата, сякаш…

— Почакайте! — Соланж хвърли изпитателен поглед към Морган и се обърна към Джини. — Той е прав — трябват само няколко бода на рамото, виждате ли? А пък аз винаги имам у себе си игла и

конец. Така че ще мога да я поправя. А пък ти, mal homme[3], ще намериш тази розетка, нали така?

С глава замаяна от ярост, объркаността и унижение, Джини си наложи да застане неподвижно, докато Френчи сръчно работеше с иглата и междувременно бъбреше на френски. Тя грейна от удоволствие, когато научи, че Джини говори родния й език, а нетърпеливите й въпроси за Франция и новата мода там показваха каква силна носталгия изпитва по родината си. Въпреки че Соланж несъмнено бе лошо момиче, Джини нямаше как да не я хареса — в нея имаше нещо толкова дружелюбно, толкова честно и прямо, че човек не можеше да не я съжали. И разбира се тя вече й бе доверила, че се бе захванала с тази професия заради един мъж.

„Мъже!“, помисли си Джини. Те бяха коренът на всички женски беди. Да вземем например неприятностите, които господин Морган й бе докарал на главата!

Тя му хвърли бърз поглед изпод спуснатите си мигли и видя, че я гледа, но този път неговите изненадващо сини очи имаха тъжен, почти замислен вид. За какво ли си мисли? И що за човек бе той? Тя си отговори веднага. Наемник. Мъж, за когото човешкият живот очевидно не струва и пукната пара. И човек, който си взима всичко, което иска, без никакви скрупули, дори и ако жертвата е само една беззащитна жена! Тя нервно извърна поглед от него, но си припомни пряко волята си как той я бе държал в прегръдките си и бруталните целувки, с които я бе обсипал въпреки нежеланието й. Неволно потрепери и Соланж услужливо попита дали не й е студено.

— Свършвам след минутка, след което можеш да си вземеш шала и да се върнеш при твоя татко. Можеш да кажеш, че си се почувствала зле, нали?

Колкото и да мразеше да лъже баща си и Соня, Джини си каза, че това сигурно е най-доброто извинение, което може да намери — все пак тя бе изпила доста вино по време на вечерята.

---

[1] hombre — човек, мъж (исп.). — Б.пр. ↑
[2] Merde — По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑
[3] mal homme — лоши човече (фр.). — Б.пр. ↑

8

Извинението, което Френчи предложи, бе добре дошло за Джини, след като слезе до ресторанта с двата шала в ръка.

— Джини! Боже, защо се забави толкова? Бях започнала да се безпокоя за теб!

И наистина по бледото лице на Соня бе изписан израз на тревога, който не бе обичаен за нея и Джини изпита вина.

Тя се наведе над стола на Соня, когато й подаде шала и прошепна, че се е изкачила твърде бързо по стълбите и й е станало лошо…

— И после, представи си, открих, че розетката на рамото ми доста се е разхлабила. Така че останах, за да си я зашия. Наистина съжалявам!

Соня й се усмихна малко пресилено и стисна ръката й над лакътя, сякаш за да се реваншира.

— Няма нужда да се извиняваш, скъпа! А и мъжете толкова се бяха вживели в разговора си, че дори не са забелязали отсъствието ти, уверена съм.

Джини чу как баща й се засмя, когато тя скромно зае мястото си до Карл Хоскинс.

— Ех, жените и това тяхно разтакаване. Признай си, че си се мотала пред огледалото! Ето, опитай малко от прочутото тексаско кафе и ми кажи какво мислиш за него.

Макар че масата отдавна беше раздигната, мъжете още седяха и пушеха пури или пиеха кафе, а дамите, очевидно свикнали да не взимат участие в разговорите на мъжете, си говореха тихо помежду си. Джини си мечтаеше за цивилизованите европейски привички, вече наложени и по източното крайбрежие на Америка, където жените дискретно се оттегляха, за да оставят господата да водят досадните си разговори.

Сега Карл Хоскинс й обръщаше много повече внимание и очевидното му възхищение бе като балсам за нараненото й

честолюбие. Какви очарователни маниери имаше — той бе истински джентълмен. Колко бе различен от Стив Морган! Тя се запита как ли ще се чувства, ако Карл Хоскинс я целуне. Неговите целувки щяха да са нежни и почтителни, сигурна бе в това. И щеше да се държи добре с нея. И освен това не изглеждаше като пират или като бандит! Русата му коса контрастираше със загорялото му от слънцето лице и бе грижливо поддържана, както и малките му бакенбарди. Тези на Стив Морган се спускаха по бузите му и стигаха почти до челюстите, а гъстата му черна коса, спомни си тя с отвращение, бе оставена твърде дълга, така че се накъдряше на врата му. Да, трябваха му само мустаци или брада и две златни халки на ушите и щеше да заприлича досущ на пират — злодей.

„Мразя го, помисли си тя. Презирам го и се отвращавам от него. И се надявам пътищата ни никога да не се пресекат отново.“

Тази вечер в съседната стая не се чуваше никакъв шум от гуляй, но въпреки това Джини се погрижи да залости вратата и прозореца си. Все пак не можа да не се запита дали Френчи бе останала и дали той бе толкова нетърпелив да разкъса дрехите от тялото й, както бе направил с нейните малко по-рано. През нея премина тръпка, когато се сети за това. Предишната вечер бе онази жена, която пееше толкова фалшиво и от чиито ласки той искаше да се отърве. Тази вечер… Но не, каза си тя решително. Женкар и развратник като него не си струваше да му отделя толкова внимание. Край с това! „А и аз никога повече няма да го видя.“

Чак когато си легна и се опита да заспи й дойде наум ужасната мисъл, че баща й всъщност бе споменал, че иска да наеме същия този Стив Морган за пазач за дилижанса им. Нали бе казал, че има нужда от човек, който знае да си служи с оръжие?

Задължението на пазача ще бъде да бди над тях през дивите и опасни места, където гъмжи от индианци и да ги защитава, ако ги нападнат. Но как да имат вяра на толкова безскрупулен човек?

— Наемниците на запад са особен вид хора — бе казал Уилям Брандън. — Те са професионални убийци и работят за пари, но често са най-нелоялни точно към човека, който ги е наел. За тях това е въпрос на чест и репутация. И много малко престъпници биха се заели с такива наемници, защото се страхуват от тях. Те са безпощадни, и все пак да бъдеш охраняван от такъв човек е най-сигурната защита.

Но ако този човек е Стив Морган, нима тя щеше да е защитена? За втора поредна нощ дълго не можа да мигне.

Вероятно Джини щеше да заспи по-рано и по-дълбоко, ако знаеше, че Стив Морган не е в съседната стая.

Той бе прекарал добре един час с Френчи, достатъчно млада и привлекателна, за да задоволи претенциозния му вкус, и тя наистина се оказа толкова обиграна в леглото, че на него му хареса мисълта да прекара цяла нощ с нея.

За нещастие господин Бишоп имаше други планове за него и когато Пако Дейвис почука на вратата, за да съобщи на Стив със съжаление, че го канят на късна игра на покер, Стив бе утешил Френчи с тридесет долара и обещание да навести стаята и по-късно, ако играта не продължи до сутринта.

Бишоп бе наел частна стая за хазартни игри в хотела Катълман Рест и когато Стив влезе там през задното стълбище в стаята вече бе задушно и задимено. Празни чаши и бутилки бяха струпани на масата и Бишоп, който играеше покер с пълно съсредоточаване и много късмет, печелеше както обикновено.

— Ей сега свършихме една игричка с някакви крадци от източните щати — рече Пако лаконично. — Те таман си тръгнаха, иначе щях да дойда да те потърся по-рано. Но на теб това нямаше да ти хареса много, нали, амиго?

Стив отвърна на ухилената физиономия на Пако, като показа белите си зъби.

— Прав си. Можеш да си сигурен, че хич нямаше да се зарадвам, ако ме беше потърсил по-рано!

Бишоп редеше пасианс, докато чакаше Стив. Сега вдигна поглед безизразно и посочи с ръка масата пред себе си.

— Цепи, за да раздавам. Сега ще играем сериозно, нали?

— Няма начин, ако продължаваш да обираш всичките ми пари — рече Пако недоволно и се отпусна на стола.

Стив запали цигара, седна срещу Бишоп и го зачака да заговори. Картите бяха раздадени и той мълчаливо разгледа своите. Сигурно беше нещо спешно, иначе Бишоп нямаше да прати да го извикат посред нощ. Може би бе научил нещо ново след срещата им тази вечер. Той бе очаквал някакъв човек от север — един от куриерите им, който пътуваше по различни места и събираше информация. Все едно

да наредиш картинна мозайка — всеки притежаваше някое парченце, но само хора като Бишоп можеха да ги съберат и да разберат смисъла им.

— Тази вечер говорих с Янси — каза Бишоп внезапно, като вдигна поглед от картите си. — Той вече е на път за Санта Фе. Но носеше сведенията, от която се нуждаех. Парите са у Брандън — в златни кюлчета.

Пако леко подсвирна с уста.

— Злато? Защо пък злато? То е тежко и неудобно за пренасяне, когато е в такова количество. Пък и бих казал, че е доста рисковано.

— Той сигурно се е погрижил да намери някой хитър способ да го изпрати там, където е нужно. Не подценявайте този човек. Брандън е не само умен, но и опасен, а и за него работят доста повече хора от тези, за които знаем — гласът на Бишоп бе рязък.

— Като тези от източния синдикат, който е сформирал? — гласът на Пако издаде възхищението му. — Някои от най-богатите хора в страната, които ламтят за още — още земя и още власт.

— Тексас, Аризона, Ню Мексико, да не говорим за огромната територия от другата страна на границата. Това ще е забележително заграбване на земи, а по-голямата част от мръсната работа ще я свърши някой друг.

Стив хвърли поглед към Бишоп и видя как той се намръщи.

— Сенаторът Брандън е амбициозен човек — каза Бишоп сухо. — А и със сигурност е избрал много неподходящ за нас момент. Единствените хора, които следят за изпълнението на законите в Тексас в момента са група войници, а на териториите на Аризона и Ню Мексико нещата са още по-зле. Освен това, както ви е добре известно, индианците не спазваха законите ни по време на войната, а като капак, французите се бият с поддръжниците на Хуарес в Мексико…

— Това е като голямо буре с барут! — завърши Пако мрачно.

— И от нас се очаква да не го оставим да избухне? — Стив повдигна вежди към Бишоп и се запита какво си бе наумил. Бишоп винаги имаше готов план на действие и за щастие той обикновено се оказваше успешен.

— Господа, вече говорихме за това. И слава богу, че поне имаме някаква представа какво ще стане. Да видим какви са фактите.

Очите му преминаха от Стив към Пако, а гласът му бе абсолютно равен.

— Знаем, например, че от тази страна на границата индианците са снабдявани с оръжие и амуниции, а някои вождове говорят за образуване на съюз между всички племена. Знаем, че тексасците са меко казано недоволни от наложеното им правителство, а тяхното недоволство се разпалва още повече от корумпираните, жадни за власт голтаци, които са изпратени тук, за да поемат управлението. Самите те не са важни — от тях лесно можем да се отървем, когато му дойде времето. Задачата на хората ми във Вашингтон ще бъде да научат кой ги е избрал. На изток от границата — вие двамата знаете по-добре от мен как стоят нещата там. По време на войната помагахме на Хуарес, доколкото можехме, и сега французите разбират, че позициите им в Мексико са, да кажем, най-малкото нестабилни.

— Базен плаща на армията от собствения си джоб — каза Стив остро. — Но това не е достатъчно, затова им е дал разрешение да убиват и плячкосват. А Максимилиан се преструва, че не знае нищо за това…

— Това злато, което Брандън пренася, ще се използва, за да платят на френската войска — прекъсна го Бишоп. После добави по-меко: — Но не мисля, че те ще видят много от тези пари, Брандън поддържа връзка с… нека да го наречем негов приятел във френската армия — полковник Девери.

Той се облегна на стола си, докато държеше отпуснато картите си.

— Девери наскоро се ожени за дъщерята на богат hacendado[1] Той не иска да напуска Мексико. Сприятелил се е с няколко от най-богатите земевладелци и според моите сведения си има собствени планове как да използва тези пари.

Пако Дейвис тихо изпсува на испански.

— И така, той помага на Брандън да изгради империята си в замяна на част от нея.

— Така смятаме.

Гласът на Бишоп бе хладен, безчувствен.

— Каква е нашата роля във всичко това?

— Вие ще откраднете това злато. Обещали сме на Хуарес още помощ и още пари. Той ще получи златото и когато се върне на власт,

ще имаме добър приятел в лицето на el Presidents.

— От твоите думи излиза, че това е фасулска работа.

Стив си наля питие от една от полупразните бутилки на масата. Той бе сънлив и раздразнителен, когато Пако го измъкна от леглото и прегръдките на Френчи, но сега старото, потискано чувство на вълнение и нетърпение изостриха сетивата му и го въодушевиха. Той се ухили на Бишоп, който мълчаливо го наблюдаваше.

— Къде е златото? Тук, в Сан Антонио?

— Тъкмо щях да стигна до това — гласът на Бишоп прозвуча сухо и педантично. — Сенаторът Брандън няма да придружава жена си и дъщеря си до Калифорния. Поне не в началото. Много скоро той трябва да се върне във Вашингтон. Сега златото е в него, но естествено няма да го носи обратно със себе си.

— Дилижансът… там трябва да е! Гледай ти, хитър е кучият му син! — гласът на Пако бе мек, а очите му присвити. — Ще използва жена си и дъщеря си, за да може всичко да изглежда открито и да не буди подозрения, нали?

— Естествено, той изпраща жените в Калифорния заедно с едно малко стадо. А това му дава достатъчно основание, за да наеме колкото си иска хора за охрана.

— Прав си — кимна Бишоп към Стив. — Това е не само добър тактически ход, но и хитър. Някъде по пътя един от вагоните ще се… да кажем, че ще се загуби. Подозирам, че това ще се случи някъде до Ню Мексико или Аризона. Никой няма да разбере нищо. Девери ще получи първата пратка злато, а Брандън ще е на сигурно място във Вашингтон, така че никой няма да може копче да му каже. Предполагам знае, че го наблюдаваме, ала не му е известно, че сме научили за богатите му приятели и за синдиката му. Всъщност ако наистина успеете да откраднете златото, съмнявам се, че Брандън ще вдигне много шум около това — нали никой не бива да знае…

— Човек, който би използвал собственото си семейство за примамка трябва да е от измета на земята — подхвърли Пако.

Стив повдигна рамене с безразличие.

— По дяволите, те сигурно също са замесени в заговора! Та коя жена би устояла на изкушението да стане принцеса? — той погледна Бишоп. — Предполагам, че трябва да изчакаме, докато наближим границата, преди да заграбим златото?

С дръжката на вилицата Бишоп започна да чертае линии върху зеленото сукно, с което бе покрита масата за карти, докато Стив и Пако се бяха навели напред и слушаха внимателно.

Докато чертаеше невидими географски карти, Бишоп говореше и им даваше всичката информация, с която разполагаше. Подробностите и инструкциите трябваше да бъдат наизустени.

Както обикновено той не забрави нищо, дори и обичайната си бегла забележка към двамата, че след като започнат тази работа, могат да разчитат единствено на себе си.

— Няма нужда да ви напомням — каза той мимоходом, — че правителството на Съединените щати няма сведения и не може да поеме отговорност за тази… хм… операция.

Стив си спомни за първата си среща с Бишоп и за предупреждението му тогава и се засмя. На Бишоп не му беше до шеги.

— Ако нещо се случи и имате достатъчно късмет, за да попаднете в затвора, ще организираме бягството ви, ако е възможно. Но ако хората на Брандън заловят някой от вас, едва ли ще ви оставят живи толкова дълго. Сигурен съм, че разбирате това.

След като направи официалното си предупреждение, той се поотпусна. Отпи глътка бърбън и отново напълни чашата си.

— Господа, да поиграем карти. Както знаете, аз заминавам с първата пощенската кола тази сутрин, но имаме време за още един час игра.

— Искаш да кажеш, че има достатъчно време да ни обереш до шушка — измърмори Пако недоволно и започна да разглежда картите си. — Ще трябва да запазя част от онова злато за себе си, ако продължава да не ми върви.

Те познаваха Бишоп достатъчно добре, за да си позволяват да се шегуват с него от време на време.

— Ако бях на твое място, не бих играл покер с някои, който не те познава, Джим — посъветва го Стив, като запази сериозен вид. — Могат да те заплашат с убийство за нечестна игра.

— Никога през живота си не съм лъгал на карти — отвърна Бишоп с каменно лице, — но винаги съм бил късметлия!

Ако бяха попитали сериозно Джим Бишоп каква беше тайната му, той щеше да им отговори, че е добър познавач не само на картите,

които можеше да запамети с един поглед, но и на човешката природа. И именно последното бе ключът към начина, по който решаваше да играе.

Тези двама мъже, седнали насреща му, бяха от най-опитните и той до голяма степен лично ги бе обучил. Освен това бяха хора, на които имаше пълно доверие и бяха достатъчно интелигентни и изобретателни, за да проявят инициативност, ако нещо се обърка в грижливо подготвения му план. Надяваше се, че и двамата ще се измъкната невредими. Не можеше да си позволи да ги загуби.

Макар и външно да изглеждаше изцяло погълнат от играта и картите си, свел поглед, Бишоп отново се замисли за началната фаза на сегашната операция, както я наричаше наум.

Несъмнено Брандън бързаше да изпрати дилижанса в Калифорния и изглеждаше доста вероятно да наеме Стив Морган и Пако Дейвис за пазачи. Бишоп внимателно бе организирал пристигането им тук, а освен това се бе погрижил в този решителен момент да няма други мъже в Сан Антонио, които да отговарят на строгите изисквания на Брандън. Мъжът, когото Брандън се канеше да наеме, внезапно бе получил предложение за много по-доходоносна работа — да закара един дилижанс до Санта Фе и вече бе заминал, а шерифът Тревър, който по случайност бе приятел на Бишоп, вече бе препоръчал на Брандън да наеме Стив Морган. Когато Брандън поиска да се срещнат, Стив щеше да му съобщи, че той вече работи с Пако Дейвис. И основите ще са положени.

Ако нищо не се обърка, дилижансът на Брандън трябва да е готов за заминаване след два-три дни.

Когато дойде ред на Бишоп да покаже картите си, той сложи на масата три аса и събра парите. Нищо няма да се обърка! Спомни си за предупреждението на Морган, че Соня Брандън може да не е особено доволна, ако го наемат, заради онзи инцидент в Ню Орлиънс. Но госпожа Брандън едва ли щеше да си признае пред съпруга си за старата любовна връзка, а Морган знаеше как да се оправя с жените. Когато ставаше дума за сигурността на страната му, Бишоп нямаше много скрупули. Сега лицето му бе добило каменно изражение и той се запита дали все пак не може да се възползва от старата връзка на Стив със Соня Брандън. Тя бе красива жена, но слаба. Не, едва ли щеше да каже нещо на съпруга си.

Като вдигна глава и срещна погледа на Стив Морган, Бишоп внезапно заяви:

— Мисля, че все пак може да си изкарате едно… хм… много приятно пътуване.

Стив ще разбере какво иска да каже!

---

[1] hacendado — плантатор (исп.). — Б.пр. ↑

9

В следващите дни Джини Брандън продължи да открива нови и по-важни причини за омразата, която вече изпитваше към Стив Морган.

Първо, на малката вечеря в тесен кръг баща й бе съобщил, че е наел Морган и партньора му Пако Дейвис за техни пазачи. Джини, която отначало не искаше да слезе за вечеря, накрая бе оставила Соня да я убеди, че ако не вечеря с тях, само ще разстрои баща си.

Тя бе очаквала… не знаеше какво трябваше да очаква! Може би объркване и неудобство от страна на господин Морган, когато се сблъска със студеното презрение и високомерие от нейна страна. Тя с облекчение научи, че и Карл Хоскинс ще присъства, заедно с един по-възрастен мъж, наречен „Пап“ Уилкинс, който щеше да е водач на групата им.

След като Джини реши да слезе на вечеря, тя се облече необичайно грижливо, сложи една от любимите си рокли — този път с леко жълтеникав цвят, от който ярката й медночервена коса изпъкваше още повече.

Тя ще постави нецивилизования господин Морган на мястото му веднъж завинаги! За своя изненада откри, че и Соня очевидно бе обърнала доста внимание на тоалета си — карминена кадифена рокля, в комбинация с рубини, от които русата й коса бе станала приказно красива.

— Днес и двете изглеждате наистина прекрасно — направи им комплимент сенаторът Брандън.

— Това вероятно е последната възможност, която ще имаме през следващите няколко месеца да се облечем официално за вечеря — промълви Соня извинително.

Тя не можеше, не би могла да признае дори пред себе си, че има и друга причина за грижливо подбрания й тоалет. Все пак това бе преди повече от четири години, а фактът, че се бе случило по време на война, под сянката на тази война, променяше нещата толкова много.

Ако този Стив Морган се окаже същият човек, може би ще се е променил. Соня Брандън бе твърде мъдра, твърде зряла, за да мисли, че може да се скрие от нещо, като избяга от срещата си с него. Колкото по-скоро се видят и застанат един срещу друг, толкова по-добре. А и тя се чувстваше някак уверена, че той няма да я издаде.

С порумененели страни, които я правеха още по-привлекателна, Джини цяла вечер омайваше Карл Хоскинс, който сякаш не можеше да откъсне очи от ослепителната й красота. Тя не обръщаше внимание на Стив Морган, както бе решила още отначало, но на свой ред се ядоса, че на него също му хареса да я пренебрегва и прекара по-голямата част от вечерта в разговор с баща й и господин Уилкинс. Пако Дейвис, подвижен, доста мургав мъж с черни мустаци, изглежда не обичаше да говори много и остави това на приятеля си.

С изключение на приглушения разговор с баща й, коментарите на Стив Морган се въртяха около това колко е рисковано да се водят жени на такова дълго и опасно пътуване, като се имат предвид честите набези на индианци по тези места.

— Той е ужасен човек, мразя такива като него! Забеляза ли как повишаваше глас заради нас всеки път, когато разказваше някоя ужасна история за жестокостите на индианците?

Джини не можа да сдържи потискания си гняв, след като заедно със Соня се извиниха и тактично се оттеглиха горе, оставяйки мъжете да пият и да разговарят.

— Но, скъпа — запротестира Соня, — аз не сметнах, че историите му са чак толкова ужасни! Всъщност сигурна съм, че дори ги е посмекчил малко заради нас. Предполагам, че той искаше само да ни предупреди какви опасности ни очакват по време на пътуването.

— Как може да го защитаваш? Ами че той дори не е джентълмен! На мен господин Дейвис ми хареса повече. Поне не се хвалеше, а и не говореше непрекъснато.

Соня тактично смени темата.

— Е, ти поне направи явно завоевание тази вечер. Горкият младеж! Сигурна съм, че вече е влюбен.

— Надявам се да не е, защото влюбените мъже са много лигави — отвърна Джини. — И освен това стават прекалено досадни.

— В такъв случай, скъпа моя, не бива да му даваш твърде много надежди. Той е хубав младеж, но баща ти едва ли би го одобрил.

Джини погледна остро Соня и повдигна рамене. Понякога си мислеше, че втората й майка има съвременни разбирания, но друг път… Тя реши, че и двете са изморени и се запъти към стаята си.

По-късно Джини бе благодарна, че се бе наспала толкова добре тази нощ. По време на закуска на следващата сутрин тя научи от баща си, че вече трябваше да започнат да се приготвят за това пътуване и че подготовката трябва да включва умение да карат дилижанс, плюс стрелба и зареждане на пистолети и пушки. И още преди края на първия уморителен ден на Джини й се искаше никога да не е виждала нито Стив Морган, нито приятеля му Пако Дейвис.

Във всеки от деветте дилижанса, с които щяха да тръгнат на път, бяха впрегнати по шест коня и всички бяха изкарани на едно равно, пусто място на около пет мили от Сан Антонио. Именно там Морган реши, че трябва да потренират. Джини с неудоволствие научи, че тя, Соня и Тили ще трябва да се научат да карат дилижанса всяка поотделно. След края на първия ден тя бе не само изпотена и капнала, но имаше и чувството, че всяко мускулче я боли. А освен това бе почти онемяла от ярост. Тя сякаш не бе способна да направи нищо както трябва.

На Тили всичко й се струваше като някаква забавна игра — да подкара дилижанса и по команда да го закове на място, така че бързо да се образува кръг. Соня понесе обучението стоически и нейната решителност й спечели заслуженото възхищение на двамата пазачи, както и похвалата на съпруга й.

Но Джини си помисли, че Морган нарочно бе решил да я вземе на подбив — използваше я за пример как не бива да се прави нещо. Китките й бяха деликатни, ръцете й — нежни, и дори ръкавиците, които носеше, не можаха да я предпазят от болезненото врязване на юздите, които трябваше да държи. Тя мразеше конете, които трябваше да управлява почти толкова, колкото и Стив Морган!

Веднъж, когато почти бе изхвърчала от седалката си горе на дилижанса и само бързата намеса на Морган бе спряла лудешкия бяг на конете, останала без дъх, Джини му каза ядосано какво мисли за него.

Той я изслуша любезно, като бутна назад шапката си с плоско дъно, за да разгледа по-добре зачервеното й разярено лице.

— … и отгоре на всичко — завърши тя, още по-вбесена от мълчанието му — на вас явно ви прави удоволствие да се заяждате с мен!

В този момент той студено и равнодушно й заповяда да започне всичко отначало и този път да се опита да спре дилижанса си наравно с другите, ако е възможно.

След това подкара коня си, преди тя да успее да намери отговор, който да е достатъчно груб и след това вече Пако Дейвис й показваше какво трябва да прави. Той бе малко по-търпелив и по-любезен от Стив Морган, но точно толкова взискателен и след края на първия ден Джини нямаше сили за нищо друго, освен за една гореща вана и леглото си.

Тя бе решила да протестира пред баща си, но още първите му думи на следващия ден я накараха да преглътне своите и да повдигне брадичка с твърдоглава решителност.

— Джини, скъпа — каза той неуверено, — сигурна ли си, че си достатъчно силна, за да предприемеш такова пътуване? Аз все забравям, че си израснала в Европа и че дивият запад е много по-различен от това, с което си свикнала.

— Щом Соня може да го направи, значи и аз ще мога! — това бе единственото, което Джини успя да каже.

Те тръгнаха три дни по-късно, в същия ден, когато сенаторът Брандън замина със сутрешната пощенска кола към Вашингтон. Златото беше скрито в един тайник под дъските на пода на дилижанса, в който щяха да се возят трите жени. Кюлчетата бяха подредени внимателно едно до друго, всяко увито поотделно в зебло. Това означаваше, че по време на пътуването Джини и Соня трябваше да се задоволят само с най-необходимото по отношение на облеклото, за да не привличат внимание върху факта, че в техния дилижанс няма достатъчно място.

— Сега разбирате — каза Брандън успокоително — защо е толкова необходимо ти, Соня и Тили да можете да карате сами дилижанса. Един мъж, след като види какво има вътре, ще започне да се чуди защо колата е толкова тежка.

И дори Джини трябваше да признае, че е прав. Освен тях, само Карл Хоскинс знаеше за златото, както и за пушките и амуниците,

които се пренасяха в дилижанса, в който уж се намираха нещата за домакинството на Соня.

Джини веднага откри, че й липсва вниманието и помощта на Карл Хоскинс. Той вече й бе обяснил с някак извинителен тон, че сега трябва да стои до стадото, докато животните се успокоят.

— Не знам много за тази порода с бели муцуни, ама онези с дългите рога са направо страховити, докато не свикнат с мисълта, че ще пътуват — обясни той, а тя се опита да изглежда запозната с проблема.

Поне се стараеше да й обясни нещата, помисли си тя, след като Карл отмина с коня си. Държеше се с нея като с жена и човешко същество, а не така, сякаш е някаква необходима, но нежелана вещ!

Към края на този дълъг ден си каза, че нещата ще тръгнат по-добре, като свикне с всичко това. Сега, след като Сан Антонио бе на няколко мили зад тях, равнината се разстилаше до линията на хоризонта във всички посоки, суха и гола, а жегата се издигаше над пясъка и праха.

След като спряха да си починат за обедната дрямка, както я наричаха мъжете, дойде ред на Джини да поеме юздите и тя седна на неудобното място горе на дилижанса. За първи път се зарадва, че носеше шапката с широка периферия, която не й отиваше.

По лицето на Джини се стичаше пот и слизаше по врата й. Вече бе мокра под мишниците и с отвращение усети, че мокрите петна по дрехите й растат. По краката й също се стичаше пот и тя се запита откъде й беше хрумнала идеята, че това пътуване ще е интересно и вълнуващо преживяване, което не би искала да пропусне.

Нямаше нищо вълнуващо в това да караш половин дузина коне и да се друсаш и тръскаш над бабунки и камънаци. Ръцете й се разраняваха от дърпането на юздите, а рамената й изгаряха от прежурящото слънце. В гледката наоколо нямаше нищо интересно. Широки, равни като тепсия полета, понякога покрити с рехава тревица, но на повечето места сухи и песъчливи, с кактуси и мескит, издигнати към небето. Тя беше свикнала с грижливо поддържаните, оградени полета на Франция, уредените градове и големи улици със сенчести дървета отстрани, и тази необятна пустош й се струваше твърде страховита и дива, затова се боеше от нея. Когато дойде време да предаде юздите на Тили и с облекчение да изпълзи обратно във

фургона, Джини вече се чувстваше не само изморена, но имаше и силно главоболие. Тя ядно смъкна тънката си памучна рокля и се излегна на тясното легло. В малкото затворено пространство на фургона бе твърде горещо и задушно, за да стои напълно облечена! Тя погледна към Соня, която спеше изтощена и се запита как изобщо можеше да заспи сред всичкото това клатушкаме и скрибуцане. Изгорелите й от слънцето ръце и рамене я боляха и тя мрачно се запита дали ще трябва да понасят всичко това през цялото пътуване, което тепърва започваше.

Като затвори решително очи, за да заглуши напиращото чувство на гадене, Джини се опита да мисли за други неща — спомени за хладни пролетни дни в любимия й Париж, за балове и откраднати целувки и дългите, вълнуващи дискусии в модните салони. Пиер я бе нарекъл интелектуалка, за да я подразни, но тя съвсем не бе такава. Не виждаше защо една жена да не може да бъде едновременно интелигентна и женствена. Пиер я бе целунал веднъж — много леко и много нежно, сякаш й се извиняваше за това. А по-рано, още когато бе в пансиона, едно момиче се бе промъкнало в леглото й една нощ и я бе целунало страстно по устата. Някои момичета правеха това, а други искаха да докосват тялото й. Заключени заедно, те изгаряха от любопитство и говореха само за мъже, и за това какво усещат, когато са с тях. Джини също бе любопитна, но винаги бе изпитвала някакво неудобство, винаги се дърпаше. Дори тогава, мислеше си тя, трябва да има нещо повече от това. И яростно прошепваше „не“ на момичетата, които искаха нещо повече от целувки, така че след известно време те разбраха и я оставиха на мира.

С чувство на унижение и гняв Джини си спомни за начина, по който я бе целунал Стив Морган, как не бе обръщал внимание на протестите й, докато вече не й останаха сили да се съпротивлява. Наистина ли така се целуват мъжете, като… като че ли те нахвърлят върху теб? Всички мъже са животни, бе казала приятелката й Лусил, която се омъжи на седемнадесет. Те искат само едно и всичките им ухажвания, внимание и нежности, всичко се прави заради това. Неканена, мисълта се промъкна като змия: но какво ли ще е усещането? Как ли ще се чувства, ако лежи до някой мъж и той я обладае? Джини усети, че се изчервява и решително пропъди тази

мисъл. Може би ако успее да не мисли за нищо, тя също като Соня може да има късмет да заспи.

Два часа по-късно, когато Карл Хоскинс мина с коня си покрай дилижанса, за да им каже, че скоро ще се наложи да спрат, за да нощуват, той видя само Тили.

Карл изглеждаше по-възрастен и по-мъжествен в дрехите си за езда, с пищов на хълбока. За миг очите на мулатката се спряха одобрително върху него. Тили не си правеше никакви илюзии относно мъжете и знаеше, че това ще бъде едно много дълго пътуване.

Тя срещна погледа на Карл, когато той попита къде е мис Брандън.

— Там отзад и двете спят. Особено мис Джини, тя беше направо скапана, бедничката.

Тили имаше мек, сладък глас и Хоскинс я погледна изненадано, сякаш я виждаше за първи път. Тя бе невероятно красива за мулатка, помисли си той, с права черна коса и необичайни, златисти очи. Може би някой ден… Като прочете погледа му, Тили се усмихна и показа белите си зъби.

— Трябва ли да предадете нещо на дамите, сър?

Той се поколеба само за миг и подръпна юздите на коня си, за да спре нервното му подскачане.

— Нищо важно. Само си помислих, че понеже слънцето залязва, някоя от тях може да иска да поязди…

Той погледна зад рамото на Тили, защото не искаше да срещне погледа й, който сякаш четеше мислите му и един кос слънчев лъч, проникнал във фургона, се отрази в косата на Джини Брандън. Тя спеше по гръб полугола, потта по ръцете и раменете й лъщеше, а косата й се бе разпиляла извън пределите на тясното легло. Неспособен да се контролира, Карл усети как панталонът му става тесен в слабините. Тя изглеждаше толкова… толкова спокойна и безгрижна. Сякаш чакаше любимия си да я намери по този начин — чакаше него. Той внезапно срещна очите на Тили и видя онзи разбиращ, леко развеселен поглед, който го накара да изругае наум.

Не можеше просто да си стои тук и да гледа — момичето щеше да започне да подозира какво си мисли.

— Скоро ще спираме за нощувка — каза той рязко, като обърна коня си. — Най-добре ще е да събудиш дамите.

Като смушка коня си, Карл запрепуска на запад, където стадото, което лежеше на неговите плещи, се виждаше като тъмно, прашно петно в далечината. По дяволите всичко това, той трябваше да остане там и да намери добро място за нощувка на животните. Но сега единственото, за което можеше да мисли бе Джини Брандън и за това колко му се ще да пренощува с нея.

„Не бързай, каза си той. Тя не е като повечето други жени, които си срещал. А и на Брандън няма да му се хареса.“ Той вече бе намекнал, че има големи планове за дъщеря си. Но в тази страна всеки имаше възможност да стане такъв, какъвто иска, а и семейството му бе точно толкова добро, колкото това на Брандън. Пред нас има още дълъг път, помисли си Карл. Много неща могат да се случат!

10

Дните, нощите и изнурителните часове, в които се друсаха по сухия, прашен път се сляха в едно безкрайно, неразличимо цяло. Те трябваше да пътуват бавно заради стадото и се спираха при всяка рекичка и поточе, макар че те не се срещаха често и на всички им бе казано да си пестят водата.

Дори ежедневието стана рутинно. Джини свикна да става много рано сутрин, когато небето едва започваше да порозовява, обличаше се набързо във фургона и излизаше навън, за да закуси заедно с всички останали. Винаги най-напред изпиваше чаша горещо и силно черно кафе. Дори бе принудена да свикне с кафето, което им приготвяше готвачът. Понякога се чудеше дали старият Лют, готвачът, изобщо спеше. Неговият огън сякаш гореше по цяла нощ, в случай че някой изморен каубой иска да изпие чаша кафе, за да го държи буден.

— Хайде-е-е! — изреваваше Пап Уилкинс малко по-късно с дрезгав глас и те впрягаха конете, които в началото винаги бяха малко непокорни и игриви.

Когато Пап извикваше „Потегляме-е-е“, камшиците заплющяваха и дилижансите бавно и постепенно поемаха на път. Това бе времето, което Джини обичаше най-много — ранната утрин, преди да е станало твърде горещо. Тогава въздухът бе някак свеж и чист, като че смекчаваше дори назъбените очертания на далечните хълмове, които сякаш бяха недостижими. Те се спираха да нощуват точно преди залез, подреждаха тежките дилижанси под формата на подкова, а този на готвача вината вървеше пред тях и огънят вече гореше буйно. След залез-слънце нощта сякаш се спускаше внезапно и заграденото място с горящите огньове изглеждаше топло и безопасно. Трудно бе да си представи човек, че някъде там имаше индианци и че може да ги очакват дори още по-големи опасности.

Сега, след като животните се бяха поуспокоили, Карл Хоскинс често идваше при тях, обикновено с още един-два коня, а Джини и Соня обичаха да яздят с него пред дилижансите и праха, който вдигаха.

Най-често с Карл яздеше Джини и той започна да се държи по-спокойно и непринудено, макар и винаги почтително.

Джини обичаше тези дълги разходки с конете, особено след като бе прекроила един от костюмите си за езда така, че да й позволява да язди възседнала коня като мъжете, вместо да седи настрани. Разделената й пола, купена в Сан Антонио, бе от меко шевро, с прилепнал по тялото й елек, който подчертаваше тънката талия и женствеността й, както бе забелязал Карл Хоскинс.

Даже Соня отбеляза колко красив изглеждаше Карл сега с русата му коса, изсветляла от слънцето и златисто кафявия тен, който контрастираше със сивите му очи. Изглеждаше по-широкоплещест, по-мускулест и това го правеше още по-привлекателен в очите на Джини. Бе забавно да има мъж, с когото може да язди и да флиртува, макар че от погледа, който понякога улавяше в очите му, тя усещаше, че в някой от следващите дни Карл ще се опита да я целуне. И тогава? Трябваше ли да му позволи? Какво ли щеше да изпита? Тя вече бе научила, че не всички мъже се целуват по един и същи начин — Стив Морган я бе научил на това и тя започваше да изпитва все по-силна ненавист към него всеки път, когато се сетеше как се бе държал с нея.

Не може да се каже, че е джентълмен, каза си тя, и очевадно не е свикнал да бъде сред дами. И все пак тя не можеше да забрави, че когато бе вечерял с тях по покана на баща й, тъмният му костюм, съчетан с тъмносиня копринена жилетка, бе безупречно ушит като този на баща й и маниерите му на масата показваха, че той очевидно може да се държи по-добре от начина, който бе демонстрирал предишната вечер.

„Не бива изобщо да си мисля за него, реши Джини ядосано. Той е от онзи вид мъже, които презирам до дъното на душата си и се радвам, че откакто сме тръгнали на път, не ми се мярка пред очите.“

Дори Пап Уилкинс, който винаги ставаше разговорлив край огъня след вечеря призна, че не знае какво да мисли за Стив Морган.

— Предполагам, че е саможивец — рече Пап. — Повечето бързи стрелци са такива. Явно са някакъв особен чешит хора — винаги стоят настрана. Морган например си знае работата, ама вярно не е много щедър в приказките, освен с онова, неговото приятелче.

— За какво ли пък може да си говориш с човек като него — каза Джини презрително и Хоскинс, който седеше до нея, се засмя.

— Нищо, което ще бъде интересно за една образована млада дама, уверен съм — прошепна той с приглушен тон, предназначен само за нейните уши, и тя му се усмихна.

Вечерта на шестия ден от началото на пътуването им те бяха спрели да пренощуват и понеже пазачите бяха открили малко поточе с брегове, засенчени от върби и орехи, решиха да спрат по-рано от обикновено. Животните вече бяха напоени и бяха отведени в една естествена падина в равнината на около две мили на запад. Големите бурета в дилижанса за вода бяха старателно напълнени догоре.

— Това може би е последната хубава вода, която ще видим през следващите няколко дни — замърмори Пап недоволно и добави: — Никога не съм обичал кой знае колко да пия вода, обаче е имало дни на път през пустинята, когато само за това съм си мечтаел.

— Не можеше ли да спрем по-близо до потока? — попита го Джини. Тя погледна Соня почти умолително: — Мечтая си да се изкъпя — както трябва!

— Там е твърде удобно прикритие за неприятели — обясни Пап. Изправи се на крака и се протегна. — Заповедта е никой да не напуска лагера. Индианците знаят всеки извор и всяко ручейче по тези места и се държат така, сякаш ги притежават. Морган е някъде там в момента и слухти.

— Не вярвам да има индианци наоколо — рече Джини сприхаво. — Ние пътуваме през толкова равна местност, не мислиш ли, че все щяхме да открием някаква следа от тях? Освен това, не мисля, че дори и индианец ще иска да живее тук. Това си е направо пустиня!

— Индианците са странен народ — каза Карл помирително. — Никога не можеш да разбереш нито тях, нито мисленето им.

— Е, поне господин Дейвис явно се чувства достатъчно спокоен! А освен това има хубав глас, нали?

Някъде от другия край на лагера, където пазачите обикновено ядяха около собствения си огън, Пако Дейвис пееше меко, като си подрънкваше на китарата. Пееше испански песни, които Джини не разбираше.

Карл Хоскинс погледна жените със сянка на неразбиране.

— За пеенето му не съм сигурен, но е добър пазач — призна той неохотно. — Просто е… — той се поколеба и после продължи —

добре де, просто има смесена кръв. Мразя мелези. Още не съм срещал такъв, дето да заслужи доверието ми.

— Мелез? Искаш да кажеш, че е наполовина испанец? — Соня повдигна вежди и погледна Карл с любопитство.

— Испанец? Не, мадам, искам да кажа, че е наполовина мексиканец. Те сигурно обичат да казват, че са испанци, но повечето от тях имат и индианска кръв.

— И господин Морган изглежда такъв, ако не се смятат очите му… — каза Джини навъсено.

Той бе дошъл до лагера по-рано, спомни си тя, само колкото да изпие чаша кафе и да излапа една чиния боб на крак. Интересно как напълно бе забравил маниерите си, понеже единственият знак, с който показа, че ги е видял, бе леко докосване на шапката си. Тогава тя злобно си помисли, че мястото му е там навън, далеч от кръга на дилижансите им, при вълците и койотите.

Дори дрехите, които носеше, се смесваха с кафявите, сухи равнини. Поизносени кожени панталони и разкопчана риза от еленова кожа, с обичайната кърпа около врата му. Тя си помисли, че той самият е заприличал на индианец особено сега, когато лицето му бе добило кафеникав загар от слънцето.

Карл Хоскинс се наведе напред и леко снижи глас.

— Странно е, че го казваш — каза той на Джини. — Аз самият съм чувал слухове, че и той бил мелез. Но естествено никой не би посмял да каже това в лицето му — убивал е хора и по по-дребни поводи. Човек, който е бърз е пищова колкото него, не е нищо друго, освен хладнокръвен убиец. Достатъчно лесно може да предизвика някой на дуел и после да си оправи сметките с него.

Карл добави разгорещено:

— Трябва да променят законите тук, да направят нещо, защото сега всеки професионален убиец може да застреля някой невинен човек и да се отърве невредим само защото това уж било честна борба!

— Е, на мен просто не ми харесва начина, по който той ни заповядва! — каза Джини ядосано.

Тя бе уморена, беше й горещо и дланите й лепнеха, но най-много си мечтаеше да се изкъпе. Имаше чувството, че прахът от пътя се е просмукал в косата и под кожата й. Колкото и да търкаше с влажното парче плат, не можеше да го махне. Когато потокът бе толкова близо,

защо да не може да се изкъпе? Тя не вярваше, че наоколо може да има индианци — Морган само се опитваше да ги изплаши, да ги накара да си помислят, че си заслужава парите, които му плащат.

Внезапно, като изненада всички, Джини стана на крака. Върбовата горичка, която скриваше потока от очите й, не бе чак толкова далеч, а до залез имаше цял час. Ако побързаше…

— Мисля, че ще се върна до фургона да намеря Тили — каза Джини равнодушно.

Но сякаш прочела мислите й, Соня я последва.

— Джини, нали не мислиш да не се подчиниш на заповедта? Може да е опасно. Само си помисли, преди да направиш нещо прибързано, моля те!

Те се спряха до вагона и Джини рязко се извърна с лице към втората си майка, а решимостта й си личеше по непокорно вирната и брадичка. О, боже, колко много прилича на Уилям, когато застане така! Тя не можеше да обвинява Джини за това, че иска да се изкъпе, но естествено, неин дълг бе да я разубеди. Тя самата, независимо колко много й се ще отново да се почувства свежа и чиста, бе чувала твърде много ужасяващи истории за индианците, за да посмее да рискува. И не можеше да остави и Джини да се излага на такава опасност.

— Джини, наистина те моля да се откажеш от тази идея — започна Соня отново, а големите й сини очи добиха разтревожен израз. — Индианците може би ни наблюдават дори в този момент! Сигурна съм, че ако беше безопасно, господин Морган щеше…

Понеже бе изморена и раздразнена, Джини нетърпеливо я прекъсна:

— Господин Морган! Омръзна ми да слушам какво бил казал! Той винаги предупреждава за нещо си или критикува. И освен това не вярвам на приказките му за индианци.

Точно преди да се качи в дилижанса, тя добави унищожително:

— Във всеки случаи не мисля, че господин Морган ще посмее да ме застреля, задето не съм се подчинила на глупавата му заповед!

— Джини, недей! Прекалено опасно е. Не мога да те оставя…

Като видя обидата и тревогата в очите на Соня, Джини преглътна отговора, който си беше приготвила. Вместо това тя се наведе, докосна ръката на мащехата си и каза твърдо:

— Соня, съжалявам, но аз ще се изкъпя! Чу какво каза господин Уилкинс — може да минат седмици, преди отново да ни се отдаде такава възможност. Ще взема Тили със себе си, тя може да изпере дрехите ни и ти обещавам, че ще облека най-дебелия си комбинезон и ще взема пушка. Но тази вечер ще бъда чиста — поне веднъж.

Въпреки че Соня я последва вътре и продължи да я умолява, Джини остана непреклонна. А Соня призна, че самата тя се притеснява твърде много, за да тръгне с тях.

По-рано вече бяха ходили до малкия чист поток, за да напълнят каната и манерките си и най-после, следвана от Тили, тя решително се запъти към мястото, което си бе набелязала преди това. Трудно бе да убедят Соня да я пусне, въпреки че дори Карл Хоскинс имаше известни опасения. Но когато му каза, че Тили ще носи пушката, а тя бе по-добрият стрелец от двете, той неохотно се съгласи да се погрижи никой от мъжете да не ги безпокои.

— Обещавам веднага да се върна — бе промърморила Джини, за да го успокои. Постави ръка на рамото му и му се усмихна чаровно.

— Само десет минути — толкова ще са ми достатъчни. О, Карл, обещай, че няма и ти да започнеш да ме разубеждаваш!

Това че се обърна към него на „ти“ и умолителният, но все пак леко предизвикателен поглед в очите й го объркаха и го накараха да повдигне безпомощно рамене.

— Не забравяй — ако видиш или чуеш нещо, стреляй веднъж и ние ще дойдем на часа — каза й той накрая, а когато тя се обърна още един път, за да го погледне, той не бе откъснал очи от нея.

Въпреки смелите си думи преди малко, Джини пристъпваше крайно предпазливо, наближавайки малката горичка от тази страна на потока. Но нищо не помръдваше, освен няколко птички от близките шубраци, които ядосано се вдигнаха с писукане и пляскане на крила, усетили приближаването й.

— Това показва, че всичко е наред, мис Джини — въздъхна Тили с облекчение. — Тия птички нямаше да си седят там толкоз спокойни, ако тука имаше някой друг, освен нас.

Джини се почуди за миг откъде Тили можеше да знае такова нещо, но звучеше правдоподобно и като видя мястото, което вече си бе заплюла, тя забрави всичко останало, завладяна от мисълта за дългоочакваното къпане.

Тук, закътано от дърветата, поточето се извиваше леко навътре и образуваше малко заливче. Сивобелезникави камъни, заоблени от течението на водата, блестяха на плиткото и щяха да бъдат идеално място за пране на дрехите. Джини реши да се изкъпе малко по-нагоре, където една стара върба свеждаше клони над реката.

Внимателно разгледа отсрещния бряг и забеляза как той плавно се издига нагоре. Върхът на това възвишение се очертаваше от ивица дървета, но огромните скални отломки, пръснати по цялото протежение на брега, правеха тяхното място недостъпно, помисли си тя. Нямаше признаци на живот, освен клоните на дърветата, които се полюшваха от лекия ветрец. Тя чу няколко птички да си подсвиркват — това бе всичко, заедно с тихото ромолене на водата.

Като запретна ръкави над лактите, Тили коленичи на брега и започна енергично да търка дрехите, а Джини постави чистата рокля, която бе донесла, върху един дънер, преди да се съблече по един овехтял комбинезон и после хвърли роклята, с която бе дошла на Тили.

Джини внимателно нагази в потока и настръхна, когато за първи път усети леденостудената вода върху горещата си, изгоряла от слънцето кожа. Тя се потопи и вдигна глава, натежала от мокрите й коси, по които се стичаше вода. Толкова е хубаво, просто неописуемо, помисли си тя замечтано и прекара пръсти през косата си, като търкаше глава, за да я измие от всичкия натрупан прахоляк. Беше си донесла калъп ароматизиран сапун и сега го нанасяше навсякъде, като втриваше пяната в косата си и търкаше кожата си, докато я заболя. Само разтревожените думи на Тили я върнаха в действителността:

— Моля ви, мис, обещахме да не се бавим.

— Тили, това е… о, това е истински рай! Трябва и ти да дойдеш!

Тили поклати глава срамежливо и подаде на Джини голяма пухкава кърпа, когато тя неохотно излезе от водата с прилепнал по тялото й комбинезон.

— Не знаеш какво изпускаш — подразни тя Тили, която все още изстискваше мокрите им дрехи.

Джини седна на една топла, равна скала и започна да суши косата си, като я триеше енергично с увитата около главата й хавлия. Внезапният изплашен вик на Тили я накара да вдигне глава изненадана.

— Какво има? Тили, какво…

— Един… един мъж, мис! Кълна се, ей сега видях силуета му точно сред онези дървета там и след миг той изчезна! Божичко, мис, мислите ли, че може да е било привидение?

— Ако си видяла някой, значи не може да е било дух! — каза Джини смело, макар че сърцето й бе започнало да бие тревожно. — Къде остави пушката, Тили?

Тя бързо се изправи, вече доста разтревожена, и усети как кракът й се подхлъзва на мократа скала и тя пада заднишком във водата. Истинско чудо бе, помисли си тя после, че не си бе ударила главата в някой от камъните на дъното на вира — можеше да се удави!

Джини изплува на повърхността като плюеше вода и се мъчеше да си поеме въздух. Косата и бе паднала върху лицето и тя усети как някой хваща ръката й и я дръпва силно и грубо, за да я изправи на крака.

Гласът на Стив Морган, обикновено толкова безразличен и студен, сега бе разгневен:

— Какво, по дяволите, правите тук сами?

Като премига, за да изкара водата от очите си, Джини сякаш онемя, когато погледна тъмното му, ядосано лице.

Възседнал коня си, той очевидно бе влязъл в реката заедно с него и първата й глупава мисъл бе как се е озовал тук. Откъде се взе? Преди да има време за отговор, той се наведе още малко, хвана мокрото й, борещо се тяло през кръста и я вдигна на брега — като чувал с картофи, каза тя ядосано на Соня след това.

Тили клекна, притихнала и ококорена, но по нареждане на Морган започна да събира набързо мокрите им дрехи.

Той скочи от коня като пантера, сграбчи Джини за раменете и я разтърси, докато дъхът на момичето почти секна.

— Глупаво момиче! Не дадох ли заповед никой да не напуска лагера? Не съзнаваш ли на каква опасност се излагаш?

Тогава тя заплака от яд, болка и срам, и той я пусна така рязко, както я бе хванал и внезапно я погледна, сякаш я виждаше за първи път в живота си. Едва тогава тя осъзна каква гледка представлява — полугола или дори по-зле, като се има предвид как комбинезонът й бе прилепнал по нея, разкривайки всичко.

Очите му преминаха по нея много бавно и начинът, по който направи това, я накара да почервенее от ярост. Тя инстинктивно

скръсти ръце върху гърдите си, все още разтърсвана от ридания.

— Няма нужда да правиш това. Няма как да скриеш каквото и да било. Комбинезонът ти е съвсем мокър — провлече той дяволито и бързо отстъпи крачка назад, когато тя, заслепена от ярост, посегна към него.

Като жадно за мъст животно, попаднало в капан, Джини се опита да докопа пушката, лежаща само на няколко крачки от нея, но той затисна с крак дулото и я хвана за косата, така че да извие лицето й към своето, вече ядосан колкото нея.

— Май и преди съм ти казвал за пушките — остави ги на мира, освен ако не си абсолютно убедена, че знаеш как да си служиш с тях и че се налага.

— Ех, ти… звяр такъв! — просъска тя към него. Отметна мократа коса от лицето си и му хвърли свиреп поглед, задъхана от ярост. — Как смееш да ме следиш? Как смееш да се държиш с мен, сякаш съм…

— Имаш голям късмет, че реших да се върна в лагера точно оттук — каза той грубо.

Не й каза, че имаше същото намерение като нея — да се изкъпе.

Тя бе толкова ядосана, че трепереше — достатъчно вбесена, за да го заплюе или да го убие. И въпреки волята си Стив не можеше да откъсне очи от извивките на тялото й, очертано толкова издайнически под ужасно тънкия комбинезон, с който бе облечена. Зърната й, твърди и изпъкнали, искаха сякаш да изскочат от дрехата и той почти различаваше тъмния триъгълник там, където краката й се събираха. Тя, разбира се, бе забелязала къде е насочен погледът му и ставаше все по-ядосана с всяка изминала минута.

Ако бе жена като Френчи или дори някоя индианска девойка, той сигурно щеше да я тръшне върху високата трева под дърветата и да се люби с нея. Но тя бе мис Вирджиния Брандън и той не биваше да забравя това. Нали затова нарочно бе стоял далеч от нея през последните няколко дена? Още откакто я бе целунал онази нощ и бе усетил гърдите й под пръстите си, той я бе пожелал, а сега…

Тя бе притихнала, гледаше го в очите и той внезапно разбра, без да разменят и дума, че и тя мислеше за същото. За миг очите й се взряха в неговите — ярки, твърди, изумруденозелени — и после тя ги забули с миглите си.

— Би ли… би ли се отдалечил, за да мога да се облека, след като вече каза всичко, което имаше да кажеш?

Трябваше да й завиди за начина, по който бе възвърнала самообладанието си и се бе загърнала с плащ от гордост и достойнство.

Сега той се ядосваше на себе си, че беше престанал да се оглежда наоколо.

— Най-добре подай на мис Брандън роклята й — каза той рязко на уплашената мулатка, която мълчаливо стоеше до тях и ги наблюдаваше.

Като се наведе, Стив взе пушката и се отдалечи малко, като се обърна с гръб към жените.

— Давам ви пет минути да се облечете, преди да се обърна. А после ще ви изпратя до лагера. По дяволите — избухна той на висок глас, без да може да се овладее, — само две мили по-нагоре по реката имаше следи от индианци! Ако някой смел младок бе дошъл дотук, както направих аз и ви беше видял… — той преглътна думите си, като чу как тя внезапно пое дълбоко въздух и понеже не си вярваше съвсем, отиде до коня си, който душеше водата доволно.

Трябваха й по-малко от пет минути. Чу гласа й — крехък като стъкло.

— Може да се обърнете, господин Морган. Надявам се, че сега не обиждам чувството ви за приличие.

Като се завъртя на пети, той видя, че тя все още изглежда доста мокра, но бе напълно облечена и сплиташе косата си на плитки, хладнокръвна и уверена.

Стъмваше се и той придружи Джини и Тили през целия път до лагера. Никой от тримата не продума. Той обърна коня си чак когато наближиха толкова, че вече се виждаха дилижансите и огньовете.

11

Настроението на Джини никак не се подобри, когато на следващата сутрин откри, че някакви индианци наистина се бяха навъртали наоколо предишната вечер. Малка групичка от тях, придружавани от няколко деца и бели, женени за индианци, се скупчиха около дилижансите, за да просят кафе и захар малко след като те започнаха да се стягат за път. Джини каза на Соня, че според нея те не изглеждат никак опасни.

— Може би това е само защото виждат, че имаме толкова много въоръжени мъже, които да ни защитават — каза Соня любезно.

Джини трябваше да се съгласи, че може би това бе истинската причина, тъй като по нареждане на Стив Морган няколко от мъжете се бяха качили на конете и яздеха, небрежно подпрели заредените си пушки на седлото. Самият Морган се бе върнал обратно с индианците и бе подхвърлил на Пап, че ще е най-добре да им дадат това, което искат и да ги пратят да си вървят по живо, по здраво. Когато Пап се канеше да възрази, той тихо добави, че може да получат полезна информация от същите тези индианци. И наистина, докато се пазаряха, Стив слезе от коня си заедно с един червенокож с белези по лицето, който имаше надменен вид и явно бе вождът на малката група. Пап каза доста кисело, че тези били от племето уичита и че си говорели чрез жестовете, които си разменят. Пряко волята си Джини откри, че постоянно поглежда към Стив Морган, който сам би могъл да мине за индианец със суровото си тъмно лице и черна коса. Що за човек беше той? За разлика от Карл, както и от всеки друг мъж, когото познаваше, Морган не бе от този вид хора, които лесно можеш да определиш и категоризираш, за които веднага можеш да кажеш той е такъв и такъв. Тя не бе забравила бруталния начин, по който се бе нахвърлил върху нея, когато се срещнаха за първи път, нито желанието му да я има, което бе почувствала. И въпреки това оттогава той изобщо не й обръщаше внимание, освен когато трябваше да й се скара. А след това, предишната вечер, въпреки гнева си и хапливия язвителен начин, по

който разговаряше с нея, тя отново бе видяла онзи изпълнен с желание поглед в очите му. „Той ме желае, помисли си Джини, като неволно се намръщи, просто защото съм жена. Мъжете са такива — те не искат да видят какво има зад лицето и тялото ти. Без съмнение биха предпочели жените изобщо да не разсъждават!“

Соня и Тили изглеждаха очаровани от индианките и особено от тези, които носеха на гърбовете си пеленачета, но Джини, потънала в мислите си, сега вдигна глава и хвърли изпълнен с негодувание и омраза поглед към Стив Морган — поглед, който той улови, когато се извърна от индианския вожд, с когото разговаряше на езика на жестовете.

Тя почти очакваше обичайното саркастично повдигане на веждите, с което обикновено се обръщаше към нея, когато погледите им се срещнеха, но този път за нейна изненада той всъщност се усмихна и тя за пореден път забеляза изненадващо сините му очи.

Смутена и засрамена от собственото си внезапно объркване, Джини бързо извърна очи, но след малко, когато Морган препусна в лек галоп до техния дилижанс, нямаше как да се направи, че не го забелязва.

За щастие Соня заговори първа с разтревожен глас:

— Сигурен ли сте, че ще си заминат и ще ни оставят на мира?

— О, те не ни мислят злото, мадам. Всъщност, самите те бързат да се върнат в техния лагер. Вождът ми каза, че не иска да се спречква с племето на змиярите.

Преди Соня да успее да го разпита, Стив Морган погледна Пап Уилкинс, който стоеше наблизо с кисела физиономия. Всеизвестно бе, че Пап мразеше индианците, откакто една граблива шайка от тях бяха избили семейството му, докато него го нямало.

— Казаха ми, че наоколо се навъртали команчи — малък боен отряд. След малко ще тръгнем напред с Пако, ще се разделим и ще видим дали ще открием някаква следа.

Соня нададе тихо, сподавено възклицание и Морган й се ухили, а белите му зъби блеснаха на тъмното му лице.

— Не мисля, че команчите ще ни създадат някакви проблеми, мадам, не и ако наистина са само малка групичка. Но ние с Пако искаме да се уверим в това — той посочи с ръка пред себе си и отново погледна към Пап. — Може би ще трябва да спрем за нощувка по-рано

тази вечер. Малко по-нагоре има място, което е идеално за отбрана, ако се наложи. Ще го познаете, когато стигнете до него — някога е било речно корито. Аз ще отида до стадото да предупредя Хоскинс.

— Индианците, които видяхме днес, не ми се сториха особено опасни — каза Джини презрително, неспособна да се овладее.

Тя видя как Стив Морган прикри усмивката си, но отговорът дойде от Пап Уилкинс.

— Команчите не са кат’ другите индианци, мис. Тия са живи дяволи! Но вий хич не се притеснявайте — погледна я той окуражително. — Аз ще накарам няколко от момчетата да яздят до вас отсега нататък. Те не са толкоз близко, инак тия уичити нямаше да спрат.

Думите му минаха покрай ушите на Джини, защото тя усещаше погледа на Стив Морган върху себе си, топъл и леко развеселен. Защо трябваше да я гледа по този начин, запита се тя ядосана? Ръката й неволно се плъзна нагоре, за да отметне няколко къдрици от лицето й. Тя си спомни, че не си бе направила труда да среше косата си, преди да я сплете набързо тази сутрин. Без съмнение шапката й бе накриво и той го бе забелязал. Спомни си също как я бе погледнал предната вечер, как нахалните му сини очи бяха пробягали по тялото й и я бяха накарали да се почувства така, сякаш бе чисто гола. Дори когато се държеше почти прилично, той създаваше впечатлението, че има нещо диво, нещо примитивно и опасно, скрито под маската на държането, което демонстрираше пред всички.

Морган се бе извърнал, за да говори с Пап и Джини забеляза, че от време на време той потрива бузата си, по която бе набола черна брада. С нея изглеждаше като пират повече от всякога, помисли си тя. Приличаше на престъпник с двата пищова, които държеше на хълбоците си и опасното си лице на донжуан. Бе облечен в обичайните си кожени панталони, но ризата му бе разкопчана почти до кръста, а кърпата, завързана около врата му, бе от плътна, тъмнокафява коприна.

Черният жребец заигра нетърпеливо под него и тя забеляза колко лесно го овладя само с едно притискане на коленете. За разлика от повечето други ездачи, които бе виждала, той не използваше стреме.

Може би и Соня го бе забелязала. Джини усети докосването на хладната й ръка, когато Соня прошепна:

— Той язди коня си като индианец, не мислиш ли? Има нещо странно и неразгадаемо в него. Нали не те разстрои много вчера?

Джини повдигна рамене и взе поводите.

— Не си мисля за него, защото не го харесвам! Искаш ли да си починеш малко, Соня? Сега е мой ред да карам дилижанса, нали?

Пап Уилкинс вече викаше „Раздалечете се — раздалечете се-е-е!“ по цялата дължина на върволицата коли.

Конят на Стив Морган се обърна на два крака и застана отстрани на дилижанса им.

— Някоя от вас, дами, не иска ли да дойде да поязди до стадото? — попита той изненадващо. — Сигурен съм, че Хоскинс ще се радва да ви придружи обратно. Ние с Пако ще вземем достатъчно ядене, за да ни стигне за няколко дни напред и ще потеглим.

— Няколко дни? Човек не може да ви разбере, господин Морган! — избухна Джини.

Той бе погледнал право в нея, когато бе отправил спокойната си покана. Как смееше да си помисли, че след отвратителното му поведение тя послушно ще се съгласи да тръгне с него, и то на езда, сякаш това си бе съвсем в реда на нещата?

Тя улови изненадания поглед на Соня, но продължи, а неприязънта й към него правеше гласа й неестествен:

— Казахте, че онези индианци са опасни и въпреки това тръгвате да ги гоните сами? А ние трябва просто да си седим и да ви чакаме да благоволите да се върнете. Ако въобще се върнете…

Той хладно я измери с очи, а в ъгълчето на устата му се спотайваше подигравателна усмивчица.

— Мис Брандън, наистина съм трогнат от загрижеността ви! Но мога да ви уверя, че знам как да се грижа за себе си и вие в никакъв случай не трябва да седите и да чакате завръщането ми. Снощи не изглеждахте много уплашена като ви казах, че наоколо се навъртат индианци — добави той дяволито. — Но щом като тази мисъл толкова ви безпокои тази сутрин, тогава може би госпожа Брандън ще иска да поязди с мен?

— О!

Лицето на Джини почервеня. Тя бе задавена от гняв, а от устните й се изтръгна възклицание. Присвитите й, смарагдовозелени котешки очи сякаш сипеха огън и жупел върху него.

Но сега той не й обръщаше внимание, сякаш тя вече не съществуваше и очите му се спряха върху Соня.

— Аз… ами… да, ще се радвам да поязда, струва ми се, а и още не съм виждала животните отблизо. Благодаря, господин Морган! — гласът на Соня бе мек, объркан и щастлив едновременно и Джини се престори на безразлична, докато Стив разпрегна сивата кобила на Соня, която тичаше зад дилижанса.

Джини злобно дръпна поводите и конете намалиха ход. Като промърмори някакво предупреждение, Стив Морган хвана Соня през кръста и я прехвърли от дилижанса върху кобилата.

Джини ги видя да се отдалечават и някаква странна смесица от гняв и разочарование накара дъха й да секне за момент. После шибна злобно конете и изруга, както бе чувала да правят мъжете.

Как смееше Стив Морган да води съпругата на баща й на езда? Той бе искал да покани нея, и макар че тя, разбира се, бе отказала поканата с презрението, което си бе заслужил, Соня не постъпи добре, като се съгласи толкова бързо. За пръв път Джини усети необяснимо чувство на неприязън към мащехата си. Не биваше да тръгва с него, помисли си тя гневно. Трябваше да му откаже и тогава аз щях да тръгна, без да ме моли. Сега е тъкмо време за езда и на мен ми се препуска, дори и в неговата компания. А сега той вероятно си мисли, че ме е страх или от индианците, или от него!

Джини почти не забелязваше местата, през които минаваха, макар че далечните страховити планини днес изглеждаха по-близо, а голите им чукари бяха покрити само с ниски шубраци и малки обрулени храсти. Въоръжени мъже яздеха покрай дилижансите, както обеща Пап и след малко Джини заговори с един от тях, който изглеждаше почти момче. Името му бе Зак Мерит, бе срамежлив и лесно се изчервяваше.

Когато най-после видя Соня и Карл да се носят в галоп към тях, Джини изпита чувство на облекчение, което отдаде на изтощителните й усилия да накара Зак да говори за себе си.

Соня изглеждаше необичайно хубава с разпиляната от вятъра руса коса. Лицето й бе леко поруменяло от слънцето и свежия въздух, тя се смееше и бе по-оживена от обикновено.

Джини си помисли, че би трябвало да е поласкана от начина, по който очите на Карл се заковаха върху нея и след малко, когато той й

предложи да пояздят малко, тя охотно се съгласи.

Карл бе красив и внимателен и не бе трудно да го накараш да заговори за себе си. Той бе твърде добре възпитан, за да се опита да пришпорва нещата и да се възползва от факта, че са сами, но даде на Джини да разбере, че увлечението му по нея е повече от мимолетно.

— Ти… ти наистина си най-хубавото момиче, което съм виждал, знаеш ли? — каза й той доста срамежливо, а зелените й очи го погледнаха закачливо.

Някакъв пакостлив дух се бе вселил у нея и я накара да свали от главата си шапката, която не й отиваше, и тежките плитки на косата й, които толкова небрежно бе прибрала под нея, заподскачаха по гърба й, огрени от слънчевите лъчи.

Препусна в галоп напред, наведена над врата на коня, и когато Карл я настигна, усети как сърцето му затуптя, щом тя обърна глава и се засмя насреща му. Без да мисли, той хвана гривата на кобилата й, спря я и не можеше да откъсне поглед от устните й, където малките бели зъби блестяха примамливо като бисери. Какви устни! С идеална форма, сочни и чувствени. Преди да успее да удържи порива си, Карл се наведе напред и ги целуна. Чу как тя промърмори едно кратко „ммм!“ от изненада и после се наведе доста отстъпчиво, докато нервното раздвижване на конете им ги раздели.

Тя бе вперила поглед в него с широко отворени бездънни очи, без да отрони нито дума, за да покаже дали е ядосана или доволна.

— Джини… мис Брандън, аз… аз не можах да се овладея — започна той неуверено. — Съжалявам…

— Наистина ли, Карл? — устата й се изви в разбираща, закачлива усмивка и клепките й се спуснаха, като закриха очите й за миг.

Преди да знае какво да очаква, тя бе обърнала коня си и препускаше в галоп към дилижанса.

— Никога не казвай на някое момиче, че съжаляваш, след като си го целунал! — провикна се тя зад рамото си и той се запита колко ли други мъже са я целували и дали им е отвърнала по същия начин.

Те мълчаха през целия път до дилижанса и след като тръгна да се връща при стадото, Карл не видя Джини, докато не спряха да нощуват.

Бяха запалили огньовете си в малката естествена падина, образувана от някакъв пресъхнал поток, а дилижансите бяха

разположени в кръг на възвишението около тях. Тази вечер Пап Уилкинс бе наредил мъжете да се редуват да стоят на пост, за да следят за индианци и Джини го чу да казва неохотно, че това място е почти идеално за защита — разположено в средата на гладка като тепсия равнина, където могат да забележат отдалеч всеки, който идва към тях. На около две мили на запад, където се бе спряло стадото, малките огньове, запалени от мъжете там, приличаха на мънички, блещукащи светулки. Звездите над тях изглеждаха по-големи и по-ярки от обикновено и на нея й бе трудно да повярва, че в тези усойни планини, очертани на фона на тъмното небе, може да се спотайва някаква опасност.

— След два дни, най-много три, ще трябва да преминем през един проход там горе — каза Пап, като посочи към възвишенията. — Ако наоколо се крият индианци, точно на това място ще ни нападнат, освен ако Морган не ги открие пръв и не измисли някой план, за да ни преведе.

— Няма ли друг път, който да не минава през планината? — попита Джини и той тъжно поклати глава.

— Може би, но ще загубим сума ти време, ако заобиколим. Обаче щом имаме толкова много мъже с нас — добави той набързо, — надали ще се опитат да ни спрат. Понякога индианците са достатъчно умни, за да разберат, че имаме числено превъзходство, макар че команчите са по-лоши от останалите.

Един от мъжете, които стояха на пост извън кръга на дилижансите извика, че някой иде. Почти едновременно с това се чу гласът на Пако Дейвис, който викаше „ей вие в лагера — аз съм!“

Те го наобиколиха нетърпеливо, когато стигна до осветения от огъня лагер и хвърли поводите на коня си на Зак.

Пако Дейвис изглеждаше прашен и уморен. Той отказа да отговаря на въпросите, докато не изпи чашата горещо кафе, в което добави малко текила от бутилката, която извади от седлото си.

— Е? — запита Карл Хоскинс нетърпеливо. Той бе застанал с палци, мушнати в колана, вперил ядосан поглед в тъничкия мексиканец, който бе приел една паница боб от готвача и сега седеше облегнат на колелото на дилижанса. — Защо не ни кажеш какво се е случило? Видяхте ли някакви индианци там? И къде е Морган?

Пако нехайно вдигна рамене.

— Всичко по реда си, амиго.

Черните му очи се спряха почти невинно върху Карл, но в гласа му се усещаше стоманена нотка, която накара другите мъже да застинат. Той се изкашля и продължи:

— Наистина намерихме следи от индианци — продължи Пако по-меко. — Отначало помислихме, че са две групи. Бяха се разделили точно в подножието на хълма ей там. Тъй че ние със Стив също се разделихме. Аз настигнах моята група след около два часа и те се оказаха само старци и деца, които се движеха много бързо, сякаш искаха да не се пречкат. Предполагам, че другите ще се окажат онази група воини, за които разправяха уичитите, както мислеше и Стив.

— Ами ако не се върне да ни каже, а те се опитат да ни нападнат? — попита с разтревожен глас Пап Уилкинс и Джини си спомни колко мрази индианците. Пако сигурно също се бе сетил за това, понеже очите му сякаш се изостриха, макар и гласът му да звучеше измамно спокоен и нехаен.

— Познавам Стив. Ще се върне. Може да е решил да преговаря с тях — той познава индианците доста добре и със сигурност знам, че говори езика на команчите.

— Нямам вяра на индианци! — избухна Пап. — Всички те са диваци, които знаят само да крадат и да убиват.

— Разполагаме с доста мъже и пушки — намеси се Карл Хоскинс рязко. — Защо просто не тръгнем след тях, за да ги нападнем първи? Ще ги изненадаме, а ако дилижансите не спират пътя си, ще са минали през прохода, преди индианците да се усетят.

Пако развълнувано стана на крака и погледна Хоскинс от другата страна на огъня. Устата му се бе свила в тънка, предупредителна линия под черните мустаци.

— Все забравяш, Хоскинс, че като го няма Стив, аз отговарям за защитата и безопасността на всички тук. Да не си луд? — гласът му бе хаплив и саркастичен. — Нали лагерът и жените на практика ще останат беззащитни, ако тръгнем да гоним група индианци, които отдалече ще видят, че пристигаме. Това не ти е като войните, в които си се бил или за които си чувал, Хоскинс, тези индианци са най-непредвидимото племе на земята. Бил съм техен враг, бил съм и техен приятел, също като Стив, и точно затова сенаторът ни нае за пазачи. Ясно ли е?

За момент Джини изплашено си помисли, че Карл може да посегне към пушката си, но Пап Уилкинс застана между двамата.

— Хайде, стига! Това, което Дейвис каза току-що, май е вярно. Тъй че кажете какво предлагате да правим сега?

— Ще следваме това, които Стив ми нареди точно преди да се разделим. Ще тръгнем оттук утре сутрин преди пет часа и ще продължим пътя си докъдето стигнем преди залез. Тези дни ще ни се сторят дълги и тежки, но ще наближим планината. Индианците знаят, че сме се запътили към тоя проход, тъй че ако се канят да ни нападнат, ще ни чакат там. Няма смисъл да ни атакуват в тази широка равнина, защото ще ги забележим от няколко мили. И може да сте сигурни, че вече са наясно колко души сме!

— Какво ще стане, когато стигнем до планината? — попита Карл презрително. Той още не бе простил на Дейвис, не бе забравил, че трябваше да отстъпи.

— Ще ни трябват няколко дни, дори и ако пътуваме по-бързо от обикновено. Но ще имаме вест от Стив преди това. Най-напред да свършим по-важното.

Те искаха да питат и да обсъдят още неща, но Пако не бе в настроение в този момент. Той спокойно отиде до одеялото си, разстели го под един от дилижансите, легна и затвори очи. Ако наистина щяха да стават рано, трябваше да се наспи.

Другите още спореха около огъня и той чу ядосания глас на Карл Хоскинс, който питаше какво, по дяволите, си мисли, че прави Стив Морган, като не се връща и изпраща заповеди. Увереният глас на Джини Брандън изненадващо го успокои.

— За бога, Карл, има ли смисъл да стоим тук и да обсъждаме това? Сигурна съм, че господин Морган много добре знае какво прави.

Значи тя си мислеше така. От това, което бе забелязал, тя не харесваше Стив много-много, всъщност изобщо не го харесваше и Стив бе необичайно мълчалив по този въпрос.

Въпреки това, точно като Хоскинс, Пако продължи да се чуди какво ли замисля Стив.

12

Стив Морган бе клекнал пред един индиански огън. Бе гол до кръста и кърпата, която бе носил тази сутрин, бе завързана здраво около ръката му над лакътя, изцапана със собствената му кръв. Бе завил раменете си с одеяло, за да се предпази от нощния хлад и лицето му, като това на индианците, седнали около огъня, имаше каменно изражение.

Лулата тръгна от ръка на ръка и когато дойде негов ред да запуши, той я пое с уважение по приетия начин, като вдишваше лютивия дим и бавно го изпускаше през ноздрите си.

Подаде лулата на високия смелчага от дясната си страна. Това бе Планинска котка, новият му кръвен брат, с когото се бе бил, за да докаже, че все още е от един от тях и не се е върнал към лекия, безопасен живот на белите.

Беше хубава битка. По-старият мъж, с пера на воин на главата си, заговори — описваше борбата и изразяваше гордостта си от факта, че човек, които е бил воин при команчите, никога не забравя това, независимо какво го е отвело далеч от тях.

Стив знаеше, че започнат ли веднъж традиционните тържествени речи, вероятно ще продължат цяла нощ. Мускулите на петите и прасците му вече бяха започнали да се схващат, понеже от доста време стоеше клекнал около индианския огън. Но лицето му, след дълги тренировки, не издаваше и следа от умора.

Като слушаше речите с половин ухо, Стив се замисли за Пако. Надяваше се, че се е върнал до лагера и ще ги накара да тръгнат рано, както му бе наредил. Ако всичко вървеше добре, той ще ги настигне преди да достигнат прохода, а дотогава апахите, които най-често обикаляха из тези земи и бяха най-голямата заплаха за тях, щяха да са далеч, поне за момента.

Имаше късмет, че точно тази група индианци се бяха оказали команчи. Те обикновено не идваха толкова на юг, но сега, водени от Пламтящата стрела, сина на вожда, бяха тръгнали да търсят някаква

шайка апахи. Цветовете на войната, с които тези команчи бяха изрисували лицата си бяха заради апахите, нападнали лагера им преди седмица и избягали с някои от най-младите и най-хубавите им жени.

Добре че не беше забравил как да използва дългия нож. Той имаше защо да се радва за това, когато същият този млад воин го бе предизвикал да докаже, че все още е команч и не е омекнал от престоя си при белите.

Борбата бе кървава. Малки одраскания и порязвания по гърдите и ръцете на двамата мъже се червенееха като свидетелство за това. Планинска котка нанесе първата по-сериозна рана, когато Стив, заслепен за миг от капчици пот, попаднали в очите му, леко бе охлабил защитата си.

Раната на ръката му можеше да е по-дълбока, ако не бе мръднал светкавично и не бе отместил тялото си настрани. Това го събуди, направи го по-настървен и по-непредпазлив. Поради кръвта, която губеше, разбра, че трябва бързо да приключи битката.

Дните на улични боеве на пристанището в Луизиана и всички останали крайбрежни градчета бяха дали своя дан. Стив бе научил някоя и друга по-завъртяна хватка, както и разни трикове с ножа, които не бяха познати на индианеца. Стив се бе престорил, че се препъва и след това, като се завърти на пръсти, прехвърли ножа от дясната си ръка в лявата. Планинска котка залитна, объркан от маневрата, и изгуби равновесие, а ножът му отхвърча надалеч, като описа дъга във въздуха.

Стив се хвърли върху него като котка, възседна тялото му и опря ножа си в гърлото на индианеца. Видя блестящите, безстрашни очи да се стрелват нагоре и изведнъж разбра какво трябва да направи.

Нарочно поряза ръката на воина с ножа, точно като своята. Това бе жестокост, каквато индианците щяха да оценят.

— Тъй като и аз съм един от вас, не мога да убия своя брат. Но ако се нуждаете от още доказателства, че съм един от команчите, наместо това ще ви помогна в битката с апашите.

Премерената дързост на думите му бе спечелила одобрителни възгласи от страна на другите воини. А Планинска котка, който се бе бил добре, не се чувстваше унизен. По-късно баща му, вождът, бе изпълнил церемонията, която ги свърза като кръвни братя, като

направи Стив „син“ на един от неговите стари и уважавани приятели, и свой син.

Утре преди изгрев-слънце той щеше да си сложи цветовете на войната и да тръгне с тях, за да намери крадливите апаши. Тази вечер трябваше да чуе и останалите речи и може би самият той да каже нещо.

Стоически, като изтласкваше мисълта за болката в пулсиращата си ръка, Стив се настани, за да дочака края на нощта. Той можеше да превърже раната с билки и тя щеше да зарасне, но той се надяваше, че няма да се наложи да чака дълго, докато настигне дилижансите. Имаше да върши работа — той почти бе забравил за нея, озовавайки се в средата, където някога бе прекарал живота си.

Дилижансите, които тръгнаха още преда първите лъчи да се покажат над хоризонта, се движеха като змия по равнината, а стадото ги следваше бавно и тежко, все още на около две мили на запад.

Соня още спеше, но тази сутрин Джини седеше на високата седалка до Тили, която държеше поводите. Тя бе завила раменете си с дебел вълнен шал, а гъстата й медночервена коса бе сплетена на плитки на гърба й.

Забеляза Пако Дейвис, който яздеше малко по-напред заедно с Пап и сочеше планините отпред.

— Господин Морган още не се е върнал, а, Джини?

Мекият глас на Тили откъсна Джини от унеса й и големите, морскозелени очи добиха тревожен вид.

— Май че не е. Чудя се къде ли е. Но пък той е непредсказуем човек и на него не може да се разчита.

Когато Соня не бе наблизо, Джини и Тили се държаха като близки приятелки. Възпитана в Париж, където цветът на кожата не бе от особено значение, Джини първа бе започнала да насърчава тази близост. Соня никога не бе груба и винаги се държеше много любезно с прислужницата си, но между тях имаше известена дистанция, която и двете приемаха за даденост. Тили от своя страна откри, че може да говори свободно с Джини, сякаш тя бе равна с нея. Когато се замисли за това, Джини осъзна, че е доста необичайно, но дъщерята на

сенатора бе само една година по-малка от Тили и винаги се държеше естествено и дружелюбно, понеже наистина я харесваше като човек.

Сега Тили хвърли доста лукав поглед към момичето, което се бе сгушило до нея, все още сънено.

— Мислиш ли, че вече е намерил тези индианци? Може пък те да са го открили първи, макар че този господин Дейвис хич не изглежда разтревожен.

— Аз дори не съм сигурна, че там изобщо има индианци — рече Джини остро. — А и дори да има, не мисля, че господин Морган ще е толкова глупав да се доближи до тях. Във всеки случай мен изобщо не ме е грижа за него!

Но когато дойде време за нощувка вечерта на третия ден, всички вече се тревожеха — всеки по различни, свои си причини.

Пако Дейвис бе мълчалив и угрижен и дори Пап Уилкинс не бъбреше оживено както обикновено по време на вечерята. Карл Хоскинс се оплакваше от темпото, което бяха принудени да следват и предупреди, че телетата са почнали много да отслабват. Вече бяха загубили две от тях.

Като наближиха подножието на планината, всички бяха капнали от умора — както телесна, така и душевна. През деня Соня бе необичайно раздразнителна и току се сопваше на Тили, която избухваше в сълзи. Тази необичайна реакция от нейна страна караше и Соня да се разплаче. А Джини, която през последните два дни изглеждаше бодра, сега бе необичайно мълчалива и едва успя да изрече едно вяло „О, здравей, Карл“, когато той дойде до лагера за вечеря и я намери втренчила поглед в недокоснатата си чиния.

Мъжете започнаха да спорят, както бяха правили през последните два дни, а Соня, с все още зачервени от плач очи заяви, че ако възнамеряват да правят само това, тя от своя страна ще се върне в дилижанса.

— Джини, ти дори не си вкусила от вечерята! — каза тя сприхаво. — Какво ти става, за бога?

— Това, което става с всеки друг тука — отвърна Джини. — Те сякаш не могат да решат какво да правят.

Пако настояваше да продължат, като вземат няколко души, за да огледат прохода рано сутринта, а след това останалите да тръгнат след тях.

Карл заяви, че се страхува за съдбата на стадото — не беше много вероятно индианците да нападнат дилижанс, пълен с въоръжени мъже, но нима ще могат да устоят на изкушението да си вземат малко животни от порода, която не са виждали по-рано?

Пап Уилкинс явно считаше, че ще е по-добре да изчакат още един ден — може да се опитат да намерят някакъв друг път, заобикалящ планината.

Спорът ставаше все по-разгорещен, когато някой забеляза малък облак прах точно до сянката на възвишението. Пако грабна бинокъла и присви очи.

— Самотен ездач — каза той лаконично. — Не стреляйте. Може да е индианец, а може и Стив да се връща. Да почакаме и ще видим.

Той свали бинокъла и Пап го взе от ръката му.

— Дай да погледна и аз. Може да ми е побеляла косата, ама очите ми още ги бива, даже повече отколкото на някои младоци.

— Ако е Морган, доста е нагъл! Да се появи тук три дни по-късно, след като не е пратил ни вест, ни кост! — каза Карл Хоскинс ядосано, но забеляза странния, почти укорителен поглед, който му хвърли Джини Брандън.

— На мен повече ми прилича на индианец, но предполагам, че може и да е Морган — каза Пап накрая. — Конят, вярно, прилича на неговия!

Прахът не им позволи да видят кой бе нетърпеливият им гост, докато не пристигна в лагера с дивия боен вик на команчите, който накара жените да се свият от страх, а мъжете да посегнат към пушките си.

— Глупак неден! Просиш си белята! Можеше да ти пръснем черепа, като идеш с тия крясъци — извика Пако, докато мъжът смъкна покрития си със сажди плащ.

Джини се изправи почти инстинктивно и сега трябваше да си наложи да остане на мястото си, облегната на колелото на дилижанса, сякаш завръщането му изобщо не я интересува. Тя прехапа устни, ядосана на себе си, задето не можа да удържи внезапното разтуптяване на сърцето си. Този боен вик е виновен, каза си тя. Той няма право да ни плаши така.

В душата си тя бе решила, че вече е мъртъв, а ето че пристига в лагера с индиански вик и очи, блеснали от дързост и въодушевление.

Като видя как изглежда той, устните й се свиха в ядна черта. Срамота! Не можа ли да се сети, че в лагера има и жени? Тя със сигурност няма да отиде при другите, които го бяха наобиколили, като се смееха и го засипваха с въпроси.

Стив Морган бе гол до кръста, по лицето и гърдите му все още имаше следи от индианските цветове на войната и все още носеше наниз от шарени мъниста около челото си като апашите. Ботушите и ризата му бяха завързани на седлото, а краката му бяха обути в мокасини. Бе тъмен като индианец — от горе до долу не можа да не забележи Джини.

Тя дочу откъслечни части от разговора, докато той несъзнателно клекна до огъня и си сипа кафе, а Пако го засипваше с въпроси.

— Всъщност защо се забави толкова?

— Индианците се оказала команчи, отидох в лагера им да поговорим и те успяха да ме убедят да се присъединя към тях, за да намерим апахите. Не можах да се сетя за по-добър начин да разбера къде се крият апахите и колко души наброяват.

— Ти си тръгнал по пътеката на войната с команчите? — гласът на Пап прозвуча така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

Морган се засмя насреща му.

— Някога живях сред команчите… Доста отдавна. А те са почти единственото племе, от което апахите наистина се страхуват. Тръгнахме да търсим жените, които апахите бяха имали неблагоразумието да откраднат и си ги върнахме.

— Да не искаш да кажеш, че си срещнал стари приятели и си тръгнал с тях просто ей така? А нас си ни оставил тук в неведение?

Карл бе вбесен и Джини забеляза, че Пап Уилкинс сложи успокоително ръка на рамото му:

— Спокойно, Карл…

— Ако имаше някакъв начин да ви съобщя, щях да го сторя — гласът на Стив Морган бе измамно мек, но под него се усещаше стоманена нотка. — Обаче в този случай… — очите му обиколиха всички лица наоколо и отново се спряха върху Карл. — Няма да ни безпокоят никакви индианци, когато минаваме през прохода. Команчите се връщат обратно в земите на дедите си, а апашите ще си лижат раните. И без това не останаха много, които да се върнат в лагера им. Те са шайка крадливи псета.

— Имаше няколко скалпа на седлото ти. Сам ли ги свали?

— Всъщност да, сам. Стар индиански обичай. Предполагам, че онези гадове вече няма да умират от желание да се захващат с жените на команчите.

На Джини й прилоша. Очите й несъзнателно полетяха със страх към седлото, но за щастие Зак вече бе отвел коня. Как можеше да говори толкова спокойно за убийства и за скалпиране на хора? Той самият бе по-лош от индианец и хладнокръвният начин, по който бе отговорил на въпроса на Пап бе доказателство за това, макар и видът му да не го издаваше.

— Ранен си. Как се случи?

Пако зададе въпроса с остър глас и накара Джини веднага да обърне глава към групичката около огъня, от която я отделяха няколко крачки. И наистина кафявата кърпа, завързана около врата му, когато тръгна от лагера, сега бе пристегната около ръката му, все още изцапана със засъхнала кръв.

— С нож — каза Стив Морган кратко.

— Я по-добре дай да погледна — посъветва го Пако. — Все още ми се намират някои лекарства в торбата.

Последва бурно обсъждане, докато Стив възразяваше, че вече е превързал ръката си с някакви билки и няма нужда от нищо друго. Пако настояваше, че раната трябва да се почисти, а Пап Уилкинс викаше на мъжете да донесат кутията с лекарствата.

— Най-вероятно ще си докараш някое отравяне на кръвта. Не мисля, че индианските ножове са от най-чистите — каза Карл Хоскинс, като се обърна почти злобно и се отдалечи.

— В нашия дилижанс имаме медицински принадлежности за спешни случаи. И понеже вие, господа, сте много неорганизирани и изглежда не можете да решите какво да предприемете, може би ще ми разрешите да се погрижа за раната на господин Морган.

Без да й се каже, Тили вече бе донесла малката кутия с превързочни материали, която сенаторът предвидливо им бе дал и Джини хладнокръвно се запъти към огъня. Тя видя как изненадата в очите на Стив Морган се смени от нещо друго — неразгадаемо и почти предизвикателно, докато той бързо и с лекота се изправи на крака.

— Това е само леко одраскване, мадам. И се боя, че не съм много чист. Нямах време да се изкъпя.

Дали в гласа му не се криеше някаква следа от подигравка? Ако беше така, тя не й обърна внимание, точно както не обърна внимание и на погледите, които отправиха към нея всички останали. Върху бледото лице на Соня бе изписана изненада, Пап Уилкинс изглеждаше абсолютно изумен, а погледът, който й хвърли Пако Дейвис, бе загадъчен.

— Господин Морган, никой от нас не е особено чист след всичкия този прахоляк, в който се движим. Елате с мен, сигурна съм, че ей сега ще оправим тази рана.

Малката медицинска кутия съдържаше всичко необходимо. Мехлеми, превръзки, спирт, дори извити игли и хирургически конци, както и лауданум[1] за успокояване на болките. Всичко, за което се бе сетил докторът в Сан Антонио.

Тъй като Джини вече се бе обърнала и се бе запътила към дилижанса, Стив повдигна рамене и я последва.

Когато тя му посочи с жест да седне на земята до дилижанса, той само повдигна вежди и се подчини, като подпря гърба си на колелото. Пако безмълвно му подаде ризата и му помогна да вкара едната си ръка в ръкава на смачканата дреха.

— Извинете ме за минутка, мис Брандън — каза той любезно и взе бутилката, която Пако държеше в другата си ръка.

— Господин Морган!

— Само глътка уиски, мадам, за да не щипе толкова.

Очите му нагло се смееха насреща й и тя сви устни.

— Джини — прошепна Соня някъде зад нея, — сигурна ли си, че… Искам да кажа, промивала ли си рана преди това? Понякога трябва да имаш здрави нерви…

— Мога да се справя! — отвърна Джини рязко.

Тя взе малката остра ножица от мястото й и клекна до него, за да среже пропитата с кръв кърпа. Въпреки че внимаваше, части от нея останаха залепнали по кожата му и Джини прехапа устни.

— Трябва да се промие, мадам — предложи Пако, като клекна до нея. Той злобно се ухили на Стив. — Но ние нямаме чак толкова много вода. Опитайте с уиски. Малко ще щипе, ама така по-бързо ще зарасне.

— Добре, каквото и да решите вие двамата, първо ми дайте да пийна нещо!

Стив хвърли намръщен поглед на Пако, след това килна глава назад и остави силната течност да се излива в гърлото му, докато Пако сграбчи бутилката.

— Нали не говорите сериозно? — Джини го погледна въпросително, но Пако разклати бутилката и вече изливаше уиски върху кървавата отворена рана на ръката на приятеля си.

Стив стисна зъби от изгарящата болка, но освен че пое шумно въздух, не издаде нито звук, седнал стоически като индианец, докато Джини пребледняла използваше пинсетата си, за да извади парчетата коприна от раната.

След това тя трябваше още веднъж да промие раната със спирт и трепна, докато го правеше. Този път Стив пребледня като платно под тъмния си тен.

— Исусе! — скръцна той със зъби. — Не ме болеше толкова, когато ме раниха.

— Не богохулствайте, господин Морган, моля ви — каза Джини сковано, макар че самата тя бе доста стресната.

Той я изненада, като й се извини и после изви ръка и я погледна така, сякаш не бе негова. Стив Морган я гледаше със съмнение, докато Джини попиваше алената, все още кървяща рана с парче марля и започна внимателно да нанася мехлема, който докторът специално бе препоръчал за порязвания.

Нелепо бе, че точно в този момент забеляза колко дълги и гъсти са миглите му. Кой се интересува какви мигли имат мъжете?

Пръстите й трепнаха и внезапно очите му се впиха в нейните, а странният им тъмносин цвят отразяваше огъня.

— Стойте мирно! Вече се стъмни и не се вижда добре — каза тя, без да има нужда. Но защо бе казала това? И защо сякаш изведнъж останаха сами?

Тя видя как устните му се извиха в леко подигравателна усмивка и после сама се изненада от въпроса си:

— Защо сте живели с индианците? Искам да кажа едно време. Отвлякоха ли ви?

— Бях на петнадесет, мадам — малко големичък, за да искат да ме отвличат!

— Не отговорихте на въпроса ми. Или може би не искате да ми отговорите?

Усмивката изчезна от лицето му и той я погледна някак странно.

— Живях с команчите, защото сам пожелах. Но това е дълга история, мадам, и ще ви бъде досадна.

Вбесена, Джини го погледна ядосано.

— Защо не си признаете честно, че не искате да говорите за това? И между другото трябва да ви напомня, че твърде често забравяте да говорите неправилно и невинаги сте много убедителен в ролята на груб и неук наемник от границата.

Той избухна в смях, докато тя не затегна краищата на превръзката, която бе поставила около ръката му. Тогава изохка и я погледна укорително.

— Вие сте…

Една сянка падна на рамото й и Джини видя Карл Хоскинс, застанал зад нея със заплашителен вид.

— Изглежда, че нашия стрелец е отишъл да си играе на индианец и си е наранил ръката, а?

След това Джини не можа да си спомни да е видяла някакво движение, но пистолетът на Стив Морган, изваден от левия кобур, внезапно се озова на бедрото му, небрежно насочен към Хоскинс.

— Обаче на другата ми ръка й няма нищо — в случай, че това те безпокои, Хоскинс — провлече той.

Джини видя как лицето на Карл пребледня и след това Стив вдигна рамене и прибра пистолета в кобура.

— Не можа да не се поперчиш, нали? — каза Карл злостно. Той погледна към Джини и след това сякаш с мъка се овладя, обърна се и тръгна към огъня.

Джини видя как Соня го последва, сложи ръка на рамото му и започна да му говори меко и настоятелно.

— Какво му става на Карл, за бога? — попита тя.

Морган бе започнал да пъха превързаната си ръка в ръкава на ризата си с каменно лице.

— Може би ревнува — отвърна той лаконично.

По някакъв необясним начин кратката му забележка отново ядоса Джини.

— Това е нелепо! — каза тя бързо. — Аз не принадлежа на Карл Хоскинс и освен това няма от какво да ревнува.

— Нима?

Очите и леко се разшириха и тя несъзнателно навлажни устни с език.

Ярки петна от боята се извиваха по загорялото му тяло, разположени от танцуващите огнени езици, и нито една от язвителните, гневни думи, които се канеше да изрече не можа да излезе от внезапно пресъхналото й гърло.

— Не разбирам — каза тя накрая, а думите и прозвучаха меко и колебливо.

— Мисля, че разбираш — отвърна той рязко и погледът в очите му премина през нея като ток и накара сърцето й да затупти лудешки.

Джини почти не осъзнаваше, че се бе изправила на крака и той държи ръцете й в своите. Благодареше й с любезен и внезапно далечен глас. Тръгваше ли си? И защо мисълта, че той всеки момент ще се обърне и ще си иде толкова я разстройваше?

Стив бе пуснал ръцете й и я гледаше ядосано. Тя трябва да каже нещо, да направи нещо, ала какво? „Какво ми става“, извика тя наум и се почувства хипнотизирана от близостта му, от странния му мъжки мирис, от удълженото лице с набола брада, покрила скулите му. Той й се струваше едновременно познат и непознат и в този момент тя не можеше да разбере себе си. Изпита почти непреодолимо желание да се хвърли към него, да усети как ръцете му я обвиват, да докосне дългите къдрици на врата му.

— Най-добре да се връщате в дилижанса си, мис Брандън — каза внезапно и рязко той, като развали магията, която сякаш ги бе приковала на местата им за момент. — Защото ако не го направите, може да ви грабна и да ви целуна, а всички ни гледат. По-добре да тръгвате, преди да е станало твърде късно.

— Да не се боите от нещо, господин Морган? Вие?

Джини чу гласа си — подигравателен, леко закачлив — и веднага разбра, че е казала това, което трябва, защото очите му започнаха да се смеят оценяващо.

— А аз бях започнал да се питам кога ще си покажете рогцата!

— Понякога ги скривам.

Тя нарочно го погледна предизвикателно и Стив се изсмя с глас.

От мястото си до огъня Карл Хоскинс гледаше ядосано към тях, а красивото му лице се бе изкривило от омраза.

— Не трябва ли да се намесите, госпожо Брандън? Погледнете ги — те се смеят и флиртуват, сякаш нас ни няма! Аз би трябвало да…

— Не правете нищо, Карл Хоскинс — рече Соня остро, макар че и нейното лице изглеждаше разтревожено. — Моля ви — добави тя по-меко, — не бива да си създаваме проблеми, не сега! А вие не трябва да се тревожите. Джини е разумно момиче, тя само се държи приятелски.

— Аз нямам доверие в него, а не в нея! Морган, този мелез и убиец, трябва да се държи на разстояние. Такива като него нямат представа как да се държат с дами. Нима тя не знае колко е опасен?

— Казах ви, няма от какво да се боите! Та Джини дори не го харесва, самата тя ми го е казвала.

— Сега обаче не изглежда да е точно така. Погледнете я. Какво й става?

Изумена, Соня проследи погледа на Карл и видя как Джини вдига ръка и леко прокарва пръсти по петната от боя на голите гърди на Стив Морган.

— А това на какво ви прилича?

Гласът на Карл Хоскинс звучеше задавен от ярост и гняв и Соня не можа да потисне едно възмутено възклицание. Карл бе прав. Какво прави Джини, за бога?

С чувство на облекчение Соня видя как Стив хвана здраво китката на Джини и я отмести; видя как тъмната му глава се наведе към нея и й каза нещо. Джини повдигна рамене, но каквито и да бяха думите му, те имаха въздействие, защото няколко секунди по-късно той тръгна с леко ироничен поклон, а Джини направи лек реверанс и без да се обръща назад, изчезна във вътрешността на тъмния дилижанс.

---

[1] Лауданум — опиева тинктура. — Б.пр. ↑

13

Соня бе решила да поговори сериозно с Джини, но доведената й дъщеря с неподозирана ловкост успя да избегне разговора.

Джини спеше или се преструваше на заспала, когато Соня влезе във вагона, след като прекара половин час в опити да успокои Карл Хоскинс. Уморена и потисната, Соня почти се зарадва, че ще отложат разговора. Когато тръгнаха към пет часа на следващата сутрин, Джини пое поводите и радостно посъветва Соня да се понаспи, докато има възможност.

Но когато Соня се събуди малко по-късно, все още уморена, на високата седалка бе само Тили, която подвикваше на конете. Джини бе изчезнала.

Като я попита, Тили каза доста сопнато, че мис Джини е отишла да поязди — казала, че иска да види как стадото и дилижансите минават през прохода.

— Но тя не може да е отишла сама? Божичко, та наоколо може да има индианци!

— Не, мадам, не тръгна сама. Господин Морган мина оттук и тя тръгна с него. Казаха, че ще идат малко нагоре в планината и ще ни настигнат по-късно.

— О, не! — в сините очи на Соня се четеше не само изумление, но и гняв.

Тя прехапа устни, за да не изрече думите, които щяха да се изплъзнат от устата й. Не можеше да сподели с Тили как се чувства в действителност. Но докато се качваше да седне до нея, Соня с неудобство съзнаваше, че кафявите очи проницателно се вглеждат в нейните. Разбира се, нямаше значение какво си мисли Тили, но наистина бе неразумно и нетипично за Джини да действа така… така потайно.

Собствената й злоба я изненада, когато Соня си помисли ядно, „проклет да е Стив Морган! Защо Уилям трябваше да назначи точно него? И то след всички тези години? И какво правеше той с Джини?“

Стив се питаше същото, когато за втори път спряха да си починат и да напоят конете по дългия стръмен склон, който се спускаше от възвишенията.

Защо снощи бе толкова луд, че да й обещае да я доведе тук? Никой не знаеше по-добре от него, че наоколо все още може да се навърта някой апах, а с него имаше жена, и то неопитна като Джини Брандън… Той си каза, че проклетата евтина помия, която Пако наричаше уиски, ще да е виновна. Но в такъв случай, какво я бе прихванало нея?

Кладенчето бе всъщност само малко изворче — малко подземно изворче, което бе открил под една огромна наклонена скала. Макар и да усещаше, че той бърза да се връщат, Джини бе слязла от коня и нарочно бе седнала, облегната на по-малката скала и се преструваше на уморена от дългата езда. Тя бе свалила шапката от главата си и си вееше с нея, затворила очи. Но въпреки това много ясно съзнаваше, че спътникът й я изучава със сериозно и мрачно лице. Тя цяла сутрин се питаше защо бе дошла с него и защо бе тук сега, но по типично женски маниер не искаше да знае отговора. Тя искаше… не знаеше какво иска! Беше тук — нека той да направи първата крачка.

До този момент Стив се бе държал любезно. Отговаряше, когато тя го заговореше и от време на време я съветваше да внимава, когато пътеката, по която вървяха, се стесняваше. За разлика от Карл, той не се опитваше да притисне крака си в нейния, когато яздеха редом. Снощи бе флиртувала с него, но тази сутрин всичко изглеждаше другояче. За какво си мислеше той?

— По-добре да тръгваме. Ще ни трябват поне два часа, за да настигнем дилижансите.

Гласът му прозвуча някъде над нея и Джини се престори на изненадана.

— Нима? Наистина ли е толкова далече от тази страна на планината? Нагоре сякаш не бе толкова дълго.

Неволна усмивка заигра в ъгълчето на устните му.

— Ако си спомняте, мадам, май вече ви казах, че тази пътека, по която вървим сега, заобикаля билото. Оттук отнема повече време.

Той протегна ръка към нея и тя неохотно я пое, като се изправи на крака нестабилно, когато той я дръпна.

— Мадам?! Защо продължавате да ме наричате така? Карате ме да се чувствам като някоя стара омъжена жена.

— Ами ако предпочитате, ще ви наричам мис Брандън — каза той сухо и начинът, по който очите му я огледаха — хладно и оценяващо — я накара да се изчерви от неудобство.

— Вие наистина сте непоносим!

Джини изтегли ръката си от неговата и отиде до кобилата си, като му обърна гръб.

— Джини Брандън — в гласа му се таеше нотка на присмех, когато се приближи до нея зад гърба й. Ръцете му докоснаха раменете й и нежно я обърнаха към себе си. — Защо съм толкова непоносим? Какво очаквахте от мен?

Тя трябваше да си наложи да го погледне в очите.

— Не зная. Честност, вероятно. Повечето мъже не са честни с жените. Те се преструват, разиграват театър и карат и нас да играем различни роли — гласът й трепна за миг и след това набра сила: — Може би вие, господин Морган, ме заинтригувахте именно защото сте различен от останалите мъже, които познавам. Създавате впечатлението, че казвате това, което чувствате и правите това, което искате. Не се страхувате какво може да кажат или да си помислят хората, нали? Не знам дали трябва да се боя от вас или…

Пръстите му се впиха в раменете й и тя трепна. Присмехът бе изчезнал от погледа му и сега я гледаше сурово и твърдо.

— За бога! Заинтригувана сте от мен, защото ви взех за курва първия път, когато ви срещнах и се държах с вас, сякаш сте такава? Ако искате да знаете истината, вие ме заинтригувахте още тогава, най-вече понеже бях готов да се закълна, че и вие отвърнахте на целувката ми. Но отдавна съм се научил да бягам като от чума от задъхани малки девици, изпълнени с любопитство и закачливи номерца.

— О! — възкликна тя гневно, но той неумолимо продължи, като премина на ти, стиснал здраво раменете й:

— Не, не се опитвай да се измъкнеш, не съм свършил още! Нали искаше честност? Желая те, Джини Брандън! Още отначало те желаех и съм сигурен, че и ти го знаеш. Но се опитвах да стоя колкото се може по-далеч от теб, защото ти си най-силната отрова. Добро момиче,

дъщеря на сенатор и при това девствена! През по-голямата част от живота си не съм живял почтено — пожелавал съм жени и съм ги имал и никога не съм си губил времето много-много да ги уговарям и съблазнявам. Това, което май се опитвам да ти кажа е, че всичко това е лудост. Нямах право да те каня да дойдеш тук с мен, а ти — с проклетите ти зелени очи — трябваше да знаеш, че не бива да идваш!

— Защо не? — същите тези зелени очи, които бе проклел, предизвикателно засвяткаха насреща му. Не, този път тя ще устои на погледа му, нямаше да отстъпи. — Знаеш ли, прав си. Аз наистина съм любопитна. И защо да не бъда? Само защото съм „добро момиче“, както казваш? Аз съм жена, Стив Морган, и ти ме възприемаш като жена. И все пак има толкова неща, които не разбирам! Каза ми, че ме желаеш, а аз не знам какво всъщност означава това, нито как би трябвало да се чувствам в този случай! Когато Карл ме целуна, аз…

Пръстите му се впиха в раменете й и тя нададе малък вик от болка.

— Значи ти си девственица, която се преструва на страстна? — каза той грубо. — И това несъмнено е целта на експеримента ти, така ли? Много добре, мис Брандън, ще се опитам да ви бъда от полза, само за да имате база за сравнение следващия път, когато целунете Карл Хоскинс.

Преди Джини да успее да проронi и дума или да се помръдне, той я бе придърпал към себе си и устата му се сведе над нейната в груба, яростна целувка, от която дъхът й спря. В него нямаше и следа от нежност и ласкавост. Ръцете му я държаха залепена за тялото му и той я целуваше страстно, а езикът му продължи да изследва устата й, докато тя помисли, че ще припадне. Усети как краката й се подкосиха, почувства някакво странно трескаво пулсиране в слепоочията, което сякаш се разнесе по цялото й тяло и я обсеби.

Без да знае защо и без да разбира какво прави, ръцете й се вдигнаха и обгърнаха врата му. Джини усети как ръката му запълзя бавно и гальовно по гърба й, след това нетърпеливо дръпна косата й и внимателно разпусна навитите на кок плитки. Косите й се разпиляха по раменете, а целувките му оставиха пареща следа от разтворените й устни до ухото й.

— Джини… Джини… — думите му прозвучаха като стон.

Тревожна тръпка премина през тялото й, когато усети, че пръстите му разкопчават тънката копринена риза, която носеше над полата си за езда.

Той не бива… Тя не бива да го оставя… Но устните му намериха трапчинката в основата на шията й и тя издаде тих, безпомощен стон. Усети как ръцете му разтварят ризата й, а пръстите му изгарят голите й гърди.

Стив я бе прегърнал плътно, подпрял с една ръка слабото й треперещо тяло, и точно когато тя щеше да започне да протестира против волностите, които си позволява, устните му запушиха отворената й уста и заглушиха думите, които се опита да изрече.

Главата на Джини се наклони назад и тя започна да хлипа приглушено. Чувстваше се неспособна да мисли и да се съпротивлява.

Изведнъж той наведе глава и започна да целува гърдите й, а езикът му чертаеше леки възбуждащи линии около набъбналите им чувствителни върхове.

Тогава Джини се опита да се бори, но не намери сили в себе си. Двете му ръце отново я държаха, тя затвори очи и го остави да върши това, което иска. Усети как желанието да се съпротивлява и дори да протестира бавно намалява и се заменя от друго — нещо, което нарасна като стегнат твърд възел в корема й и разля изгаряща руменина по цялото й тяло.

Той трябва да бе усетил как тя внезапно се предаде. Чу някак отдалеч как меко се засмя и после, като я хвана нежно, отново започна да я целува, а ръцете му се плъзнаха под ризата й и започнаха да милват голата кожа на гърба й.

Този път Джини сама се притисна в него, без все още да разбира странните нови емоции, които той бе събудил в тялото й. Усещаше ясно натиска на дългите му мускулести крака върху своите, чувстваше допира на ризата му в голите си гърди и мекотата на косата му под свитите си пръсти.

Някъде от дълбините на съзнанието й изникна мисълта: значи такова било чувството — като треска, като свита на топка змия в стомаха, растяща, разливаща се като мед топлина в слабините й, която не й оставя нищо друго, освен да чувства, да желае и все пак да не разбира напълно какво точно иска от него.

По-късно разбра, че чак когато внезапният далечен вик някъде под тях ги прекъсна, те спряха това, което щеше да ги отведе до кулминацията.

Джини усети как тялото му се изопна, притиснато в нейното, той застана неподвижен за момент, сякаш висяха във въздуха и след това я освободи. Тя застана на треперещите си крака, когато ръцете му я пуснаха и той отстъпи заднишком.

— О, боже! — каза Стив отчаян, докато същият глас изкрещя отново:

— Hola, вие там горе! Чуваш ли ме, Стив?

Джини се свлече на колене и продължи да диша на пресекулки, а ръцете й се вдигнаха към горящите й поруменели бузи.

— Това е Пако — каза той ненужно и след това добави с глас, изпълнен с досада: — Много е тактичен, нали?

Той сви ръце пред устата си и извика:

— Слизаме, стойте там!

Джини вече бе започнала да се суети с копчетата на ризата си. Внезапното й неудобство я караше да избягва погледа му. О, боже, как щеше отново да го погледне сега? Как щеше да погледне останалите?

Той клекна до нея и като отмести треперещите й пръсти настрани, започна бързо и умело да закопчава ризата й.

— Добре, че Пако се обади навреме — каза Стив тихо. — Разбираш това, нали? И сега май трябва да кажа, че съжалявам, но не е вярно.

Той сложи ръка под брадичката и повдигна лицето й към своето, въпреки нежеланието й.

— Не се забърквай повече с мен, Джини Брандън. Нямам време за романтика и нежни целувки! Не съм навикнал на любопитни девственици.

Нещо я накара да избухне срещу него.

— Затова ли бе толкова… толкова груб? Да не се опитваше да ме сплашиш, господин Морган? Случвало ли ти се е да се държиш нежно или любезно с жена?

Той вече й бе подал ръка, за да й помогне да се изправи на крака, но сега я стрелна с поглед, който бе почти учуден, преди да го прикрие под ледената си маска.

— Честно казано, когато съм бил с жени, те винаги са знаели какво ще последва. Нямаше нужда да си губим времето в глупави игрички. Послушай съвета ми, мис Брандън, и забрави какво се случи преди малко. Сигурен съм, че Карл Хоскинс ще ти се стори много по-възпитан любовник и ще отговаря на вкуса ти повече от мен.

— Човек може лесно да те намрази, но съм сигурна, че това ти е известно!

Като се загърна с останките от гордостта и достойнството си, Джини се качи на коня, без да поеме ръката, която той бе подал, за да й помогне.

Те слязоха и посрещнаха Пако с каменно мълчание и Джини не знаеше дали да се чувства облекчена или гузна, като видя, че Карл Хоскинс е с него със сурово изражение на лицето, на което бе изписано подозрение.

Той успя да овладее гнева си само защото Соня Брандън го бе умолявала и бе изтръгнала от него неохотно обещание за това.

Лицето на Стив Морган не издаваше нищо, ала Джини… Страните й бяха необичайно поруменели, а косата й, забеляза той, бе сплетена небрежно в една плитка, която се вееше над рамото й. Бе отворил уста да каже нещо, когато срещна очите й и почти предизвикателният поглед в тях го накара да стисне зъби в безсилна ярост.

— Госпожа Брандън бе… доста обезпокоена, когато се събуди и откри, че си тръгнала на езда — каза той сковано, когато Джини дойде до него в галоп.

— Съжалявам — каза тя кисело, — но не исках да я будя и освен това казах на Тили…

— Ако някой е виновен, предполагам, че това съм аз — каза Стив Морган кавалерски. — Попитах мис Брандън дали иска да дойде да поязди с мен и това ни отне повече време, отколкото си мислех, защото се наложи да спрем няколко пъти, за да си починат конете.

— Мислех, че си по-съобразителен, Морган. Все пак именно ти ни бе предупредил за индианците!

Карл можеше да каже много повече, но внезапният студен, предупредителен поглед в очите на Морган го възпря. Пако Дейвис се намеси бързо, за да ги успокои:

— Е, сега вече Хоскинс може да придружи мис Брандън до дилижанса, а ние с теб, амиго, трябва да открием какво е станало с онези апахи, които приятелите ти са подгонили.

— Мис Брандън, за мен бе удоволствие, мадам.

Като си наложи да срещне погледа на Стив Морган, Джини кимна студено.

Значи всичко трябваше да свърши, преди да е започнало? Той си мисли, че може да флиртува с нея и да я целува по този дивашки, животински и страстен начин и да я докосва на най-интимните места и после да се преструва, че нищо не се е случило?

„Няма да се отървеш толкова лесно“, Стив Морган, закани се наум Джини. Той вече се бе отдалечил с Пако и конете им бяха полускрити от облака прах зад тях. Тя не осъзна, че се е втренчила подире им, докато не усети ръката на Карл Хоскинс върху своята, а пръстите му я стиснаха толкова силно, че й причиниха болка.

— Какво се случи там горе? Какво става между вас двамата? За бога, ако те е докоснал, аз ще…

— Какво ще направиш, Карл? Ще го предизвикаш на дуел ли? — жестокост, която не знаеше, че притежава, накара думите и гласът й да прозвучат подигравателно и тя видя как лицето на Карл почервеня.

— Какво те е прихванало? — гласът му звучеше невярващ и треперещ от разочарованието, което се опитваше да прикрие. — Два пъти остана насаме с него и изведнъж вече не си същият човек! Какво ти е сторил?

Уморена от него и от въпросите му, Джини дръпна ръката си от неговата. Зелените й очи го гледаха твърдо и безмилостно.

— Нищо! Нищо не се е случило! Това разочарова ли те? Писна ми да се държат с мен така, сякаш съм дете, писна ми от въпросите ти! И щом Соня толкова се тревожи за мен, най-добре да побързаме да се върнем.

Без да поглежда отново към него, тя обърна коня си и пришпори изненаданото животно в галоп. Като не знаеше какво да предприеме, Карл я последва.

Часовете, които последваха след предизвикателното завръщане на Джини до дилижанса, се сториха безкрайни на всички. Джини отказваше да отговаря на въпроси и да говори с Карл. На Соня каза

само, че искала да иде да поязди и го направила, и че според нея може да иде да язди с когото си поиска и когато си поиска.

Накрая Соня реши да скрие притесненията си и да остави момичето на мира, докато настроението й не се подобри. Тя пое поводите от Тили и остави Джини да лежи на малкото легло с упорито затворени очи. Не можеше да спре да се пита какво всъщност се бе случило. Стив Морган бе способен на всичко, нима самата тя не бе усетила това още отначало? Мислеше, че може би с годините ще се е променил — той не се бе опитал да я докосне, нито да й напомни за миналото, дори и когато я покани да пояздят и останаха сами. Защо не беше го сторил? Дали не бе, защото желаеше Джини?

„Не зная, помисли си Соня тъжно, вече в нищо не се чувствам сигурна!“ Всички тези години с Уилям се бе чувствала толкова защитена, в абсолютна безопасност — дотолкова, че почти бе успяла да забрави случилото се през онази тъй далечна пролет в Луизиана. И тогава той се върна и се държеше така, сякаш също е забравил за това, но така ли беше в действителност? „Трябва да поговоря с него, помисли си тя, да го попитам — не, да му кажа да остави Джини на мира. Но той няма да ме послуша, това може дори да го настърви още повече. А може и да си помисли…“ Тя набързо изхвърли тази мисъл от съзнанието си и се съсредоточи върху познати, по-безопасни неща — планове за новата къща, която Уилям бе построил в Калифорния и която чака да бъде обзаведена; планове за империята, която чака да бъде завладяна.

Соня заключи опасенията в себе си, като пропусна само онези неща, за които искаше да мисли.

Джини, която се въртеше на неудобното малко легло, се запита какво щеше да стане, ако Пако Дейвис не бе дошъл точно в този момент. Мислите й бяха смесица от гняв и унижение и — да, тя, трябваше да признае това — любопитство.

Любопитна девственица, бе я нарекъл той подиграателно. Бе я проклел, нарочно се бе държал грубо с нея, но не бе успял да скрие факта, че я пожела и поиска да я целуне. Щеше ли да спре? Можеше ли тя да го спре?

И нима това желание бе именно странното, почти трескаво усещане, което я бе обзело и я бе направило безпомощна? Тя потрепери и се запита дали винаги е така. Толкова е ужасяващо да

загубиш контрол над себе си, да поискаш мъжът да постъпи с теб така, както той бе постъпил с нея. Изгарящите му устни върху гърдите й, езикът му, изследващ устата й, вкусът на целувките му — с Карл не беше така. Не, Карл никога не би се държал така с нея.

Дилижансът скрибуцаше и се тресеше под нея, като я подмяташе насам-натам и я държеше будна, макар че тя искаше да се наспи. Запита се дали Стив Морган ще се върне в лагера тази вечер и дали ще я погледне по-различно. Да, ще го направи, помисли си тя вироглаво и сърцето й затуптя толкова силно, че си помисли, че ще припадне.

14

Пап Уилкинс бе по-приказлив от обикновено, когато седнаха край огъня тази вечер. Бяха спрели да лагеруват късно в измамно прозрачния сумрак на равнините и възвишенията зад тях, които сякаш гризяха небето с назъбените си чукари.

— Все пак успяхме да преминем през прохода! — рече Пап ликуващо. — Боже мой, никога не съм се радвал, че около нас има индианци! Ама тия команчи, те са истински воини, проклетниците — единствените индианци, от които апахите бягат.

— Недей да си толкова сигурен, че апахите ще стоят надалеч кой знае колко… — предупреди Пако Дейвис с мекия си глас с испански акцент. — Те са свикнали да си правят каквото си искат по време на войната и по тия земи няма достатъчно кавалерия, за да ги спре да се ежат — поне не още.

Пап нервно засука белия си мустак.

— Да не се опитваш да ни кажеш, че според теб могат да ни нападнат? Да не сте видели следи от тях?

— Това са земите на апахите — повдигна рамене Пако. — Всъщност почти съм сигурен, че в момента ни наблюдават. И се опитват да решат дали да ни оставят да си вървим, или не.

— Във всеки случай ние ще сме подготвени за тях — каза Пап твърдоглаво. — Ще ми се да поизбия неколцина. Твърде често съм виждал к’во могат да направят тия дяволи… — продължи той, като сниши глас и някои от другите мъже се включиха.

От време на време Пако поглеждаше към Стив от другата страна на огъня, но тази вечер той бе оставил другите да говорят и Пако все се питаше дали мълчанието му не е свързано с момичето на Брандън. Какво се бе случило между тях двамата? Той не бе задавал въпроси, но познаваше Стив Морган. Жените го харесваха — може би защото на него очевидно не му пукаше и те бяха заинтригувани от безразсъдната смелост, която усещаха в него. Стив използваше жените. Вземаше ги, когато му се прииска и после ги оставяше. Повечето пъти жените

знаеха, че това ще се случи — той не бе толкова жесток, че да ги остави с някакви илюзии. Но Джини Брандън бе различна. Тя бе твърде цивилизована, може би твърде наивна. Изглеждаше самото въплъщение на жената и устата й сякаш бе създадена за целувки, но не беше от този тип, който Стив харесваше. Тя бе прекалено уязвима, това е.

Тази вечер тя доста умело успяваше да се преструва, че се радва на компанията на Карл Хоскинс, който бе седнал толкова собственически до нея край по-малкия огън близо до дилижанса й. Флиртуваше открито с Карл, откакто пристигна Стив — прашен, с уморен и мрачен вид, без да размени и дума с никого, дори и с Пако.

Пако съжаляваше, че не я познава достатъчно добре, за да й каже: „Да загубиш златото на баща ти няма да те нарани, мис Брандън. Не и наполовина толкова зле, колкото ако се забъркаш с партньора ми.“

Джини щеше да се изненада, а дори и Пако, ако знаеха какво си мислеше Стив Морган зад мълчаливия си и почти мрачно усамотен вид тази вечер.

Би трябвало да си мисли за тези апахи, които бяха някъде навън в нощта и чакаха. Но той продължаваше да чува мекия, подиграателен смях на Джини Брандън, докато тя се докарваше пред Хоскинс. Неволно си спомни мекотата и вкуса на плътта й под устните му. Проклетият Брандън! Защо, по дяволите, трябваше да изпраща жените си да свършат черната работа вместо него? И проклетите усложнения, които Джини можеше да създаде, ако я остави. На нея не й е мястото тук, в дивия запад. Трябваше да си стои във Франция или в някой изтънчен салон за гости на изток.

Джини Брандън се бе облегнала на рамото на Карл Хоскинс и косата й хвърляше медночервени отблясъци на светлината на огъня. И без това Карл ще е по-подходящ за момиче като нея — ако отнеме девствеността й, той вероятно ще иска веднага да се оженят и по този начин, ако е достатъчно умен, ще има по-голям дял в печалбата от грандиозните планове на Брандън. А те двамата с Пако трябваше да прекъснат поне един от тези планове още в самото начало.

Внезапно Стив скочи на крака. Улови питащия поглед на Пако и се прозя така, че всички да го видят.

— Аз май ще си лягам. Мисля да стана преди изгрев утре, тъй че можеш да ги поведеш към шест, ако не се върна дотогава.

Той изчезна в тъмнината и Джини, въпреки че външно изглеждаше изцяло погълната от Карл, осъзна, че той си тръгва.

Значи си мислеше, че може да я пренебрегне? Споменът за това как едва ли не се бе хвърлила на врата му и за собствената й изненадваща реакция на почти бруталната интимност на ласките му тази сутрин, порумениха бузите й и тя се зарадва на топлия оранжев блясък на огъня, понеже никой нямаше да забележи. Отсега нататък, помисли си Джини злобно, тя ще е тази, която няма да забелязва присъствието му. Ще се държи все едно, че той не съществува, сякаш интерлюдията тази сутрин е била само приятно забавление за нея, способ да накара Карл да ревнува.

Джини меко се засмя на нещо, което Карл бе казал със съзнанието, че цяла вечер не бе откъсвал очи от нея. Той беше добра партия — хубав и цивилизован — нещо, което не можеше да се каже за Стив Морган.

Соня каза, че понеже всички са уморени и ще стават рано на другата сутрин, може би ще е най-добре да си лягат. Джини й се усмихна неискрено в отговор и помоли да я оставят да поседи още малко до огъня. Тя улови киселата физиономия, която направи Соня, но предпочете да се престори, че не я е забелязала.

Двамата с Карл седяха до огъня, докато и последните въглени догоряха и тя се загърна с шала, който той предвидливо й бе донесъл по-рано. Бяха сами, с изключение на готвача, който лежеше завит в одеялото си до дилижанса.

Ръката на Карл бе около кръста й. Тя усети топлия му дъх върху слепоочията си, когато леко я целуна.

Ако бе Стив Морган, нямаше да се задоволи с това, помисли си тя ядосана. Защо Карл не повдигнеше лицето й към своето, за да я целуне? Всички други спяха, защо не направи нещо? „Все забравям, че Карл е джентълмен, помисли си тя. Той не е човек, който ще дръпне една жена грубо в прегръдките си и ще я целува, докато остане без дъх. Той не би…“

Сякаш усетил мислите й, той каза колебливо:

— Джини? Може би е време да те изпратя до дилижанса ти. Соня може да си помисли…

На нея й се щеше да отвърне: „Толкова ли те е грижа какво ще си помислят всички останали? Не искаш ли да ме целунеш, Карл?“

Но вместо това само сънено промълви съгласието си и го остави да й помогне да се изправи.

В малкото тъмно място между дилижанса й и следващия, той я изненада, като я взе неуверено в обятията си, а устните му сякаш случайно намериха нейните.

Устата й бе мека, полуразтворена под неговата и окуражен от факта, че тя не се опита да се дръпне, Карл я целуна силно и почти отчаяно, като притисна тялото й по-близо до своето, за да усети натиска на гърдите й срещу себе си. Сега Карл бе убеден, че единствената й цел е била да го накара да ревнува, като отиде на езда със Стив тази сутрин… Може би внезапното й, неочаквано флиртуване с него бе само начин да каже на Карл да побърза — може би се е държал прекалено уважително, търпеливо и нежно с нея. Тази вечер бе усетил, че под меката женственост на Джини Брандън се таи едно диво животно. Нека й покаже, че освен джентълмен е и мъж.

Карл усещаше как започва да се задъхва. Тялото й бе плътно притиснато в неговото и желанието му стана още по-голямо. О, боже, помисли си той, мили боже, тя е моя. Той можеше да я има и тя няма да го спре. В този момент забрави коя е тя и кой е той. Усещаше само мъжката си нужда, мекотата на женското й тяло. Отдавна не бе спал с жена — твърде отдавна. Почти неволно ръцете му се протегнаха около нея и той чу леката й въздишка. През цялото това време нито бе отвръщала, нито бе протестирала, а само бе приемала целувките му, но сега той внезапно усети как ръцете й се вдигат и го отблъскват, а главата й се извива, за да избегне устните му. Каква бе тази игра, която играе тя, по дяволите? И след това му хрумна мисълта — да не би да я е изплашил с жара на целувките си?

— Не, Карл, недей! — шепнеше тя. Сега лицето й бе извърнато от неговото, а юмруците й все още се опитваха да го отблъснат.

— Джини, миличка, ти си толкова хубава, толкова…

— Карл — гласът й се бе повишил и звучеше по-заплашително, — стига толкова, Карл… Ти не бива… Ние не трябва…

— О, боже, Джини! Никога няма да те нараня, кълна се! Но ти ме влудяваш, просто като съм близо до теб…

Той разхлаби прегръдката си, макар че кръвта все още пулсираше буйно във вените му и го призоваваше да я грабне, да я притисне до дилижанса и да я накара да изпита същото желание като

неговото. Но тя бе дъщеря на сенатор, почтена жена — не от тези, които човек може да насили или да съблазни за една нощ. Разбира се, тя ще иска да я ухажва, той трябва да внимава.

— Карл… аз… аз наистина мисля, че вече трябва да се прибирам, аз…

— Обичам те, Джини — каза той почти отчаяно, а ръцете му все още я държаха в прегръдките си. — Не бих направил нищо, което може да те нарани или да те разстрои, знаеш това. Искам да се оженя за теб, ако и ти ме харесваш. Ще говоря с баща ти.

— Не! — каза тя остро. — Карл, недей!

А след това, сякаш бе съжалила за остротата си, добави колебливо:

— Твърде рано е. Дори не съм те опознала както трябва. Та аз все още не познавам добре самата себе си!

Той не можеше да се стърпи. Колкото повече усещаше, че тя се дърпа, толкова повече я желаеше. Макар че мразеше да се моли, той не можа да спре думите си:

— Само още една целувка тогава, Джини. Моля те, мила, само още една. И повече няма да те притеснявам, обещавам да те оставя сама да решиш колко време ти е необходимо. Джини, нека те целуна…

Тъй като бе в капан и умишлено го бе поставила в тази невъзможна ситуация, Джини отново вдигна устни към Карл и затвори очи, за да не вижда онзи жаден, отчаян поглед в очите му. Устните на Карл пак се спуснаха върху нейните, целувките му бяха влажни и търсещи и тя трепна, без да успее да се овладее — трепване, което той взе за желание. Защо не можеше да изпита нищо, когато Карл я целува? Преди минути бе жадувала за целувките му, нарочно го бе довела до този момент, но когато я обгърна с ръце тя почувства единствено, че се сковава, а когато я целуна, изпита само леко отвращение. Сега усещаше, че не може да понася устните му върху своите нито секунда повече. Инстинктивно започна яростно да го отблъсква, докато той я пусна. Тя промълви:

— Съжалявам, Карл!

После повдигна полата си и тръгна обратно към прикритието на угасналия огън и дилижанса й. И само силното самообладание й позволи да изчака да влезе вътре, преди да сграбчи една влажна

кърпичка и да изтрие яростно устните си, за да заличи следите от целувките му.

Соня се обади тихо от леглото си:

— Джини? Всичко наред ли е, мила?

— Да. Извинявай, ако те събудих. Ужасно е горещо, това е всичко!

В следващия момент Джини се срамуваше от себе си, задето думите й прозвучаха почти грубо. Горката Соня! И горкият Карл, помисли си тя, докато сваляше комбинезона си и си лягаше. Какво ми става?

Джини имаше чувството, че току-що си е легнала, когато на следващата сутрин лагерът бе събуден от викове и тропот на развълнувани мъже. Пап Уилкинс съобщи новината. Един от пазачите, които бе изпратил на пост през нощта, бил намерен мъртъв със стрела на апах в гърдите, а тялото му още не било изстинало. И освен това се опитали да подплашат стадото, но не успели, защото тази порода не били толкова плашливи, колкото тези с дългите рога.

— Добре, че каубоите бяха подготвени, че се задава беля — обясни той накратко, докато бързо оседлаваха конете. — Застреляли няколко апахи, но проклетите негодници си отнесли мъртвите, както правят обикновено.

Джини трябваше да прехапе устни, за да не зададе въпроса, който напираше да излезе:

— Къде са пазачите?

Тя си спомни, че снощи Стив Морган бе казал, че ще тръгне преди съмване. Ако…

За нейна изненада, Соня зададе въпроса:

— Господин Уилкинс, само минутка, моля ви! Пазачите ни, те добре ли са?

— Именно Морган откри бедния Блеки. Той потегли след апахите и прати Дейвис да предупреди мъжете, дето се грижат за стадото. Явно е стигнал дотам точно навреме. Казаха, че по петите му имало към шестима апахи, които крещели след него.

Като видя лицата на жените, Пап Уилкинс набързо добави, че не трябва да се безпокоят — те ще се придвижват много бавно и покрай всеки дилижанс ще яздят въоръжени мъже.

Джош настояваше да кара дилижанса, а Соня седеше до нея със заредена пушка в скута си. Слава богу, че Соня умееше да си служи с пушка. И слава богу за успокоителното въздействие на пистолета, който бе мушнала в джоба на роклята си. Все още всичко й изглеждаше нереално. Те бяха пропътували всички тези мили, без да срещнат враждебно настроени индианци, а сега знаеше, че някъде там бродеха червенокожи мъже със сурови лица, в чиито гърди гореше омраза към всички бели и желание да убиват. Не, на нея й се струваше невъзможно!

Спряха точно преди пладне, когато Стив Морган се върна с коня си назад, за да поговори с Пап Уилкинс, а вагоните с лекота застанаха в кръг след многобройните тренировки. Но това, щеше да открие Джини, не бе обичайната обедна дрямка. Щяха да се приготвят да се отбраняват. Мъжете вече бяха започнали да работят мрачно и усърдно, местеха конете в набързо построено убежище, покриваха дилижансите с много дебели платна, опънати от единия до другия им край и ги свързваха един с друг с тежки вериги.

Нямаше време за въпроси. Като прехапа устни, Джини трябваше да се хване на работа, да помогне на Соня и Тили да натрупат кутии и всякакви тежки предмети откъм тази страна на дилижанса, от която щяха да ги нападнат, а между тях оставяха място за пушките. После трябваше да пълнят патрони, да раздават допълнително барут и олово на мъжете. Соня работеше мълчаливо, а по бледото й лице бяха избили капчици пот. Тили бе направо ужасена, а обикновено чевръстите й пръсти сега бяха като вързани.

От дочутите разговори на мъжете бяха разбрали, че има голяма група апахи, скрити някъде в скалите пред тях. Мъже, които наричаха тези огромни и страшни земи свой дом и познаваха всяка педя наоколо. Джини не можеше да събере мислите си. Тя се страхуваше и все пак усещането за нереалност не я напускаше. Струваше й се невъзможно да бъде в средата на този странен и непознат пущинак, вместо в безопасния си дом в обичната й Франция. Сега Калифорния изглеждаше на светлинни години разстояние. Дали някога щеше да стигне дотам, дали някои от тях щеше да стигне? И дори грандиозният план на баща й, тежкото злато, скрито толкова умело в двойното дъно на дилижанса им — дори то изглеждаше част от някакъв сън.

Какво ще стане? Кога ще нападнат? Ако затвореше очи за миг, Джини си ги представяше — орда воини с боядисани лица и тела, размахали оръжията си с боен вик на уста. Тя внезапно се сети как Стив Морган бе пристигнал в лагера през онази вечер с предизвикателни крясъци като команч, а сините му очи бяха пламнали от вълнение. И после й хрумна забранената срамна мисъл: „Защо трябва да си мисля за него? Защо целувките на Карл не ме карат да се чувствам подкосена и безпомощна?“

Тя бе видяла Карл тази сутрин и той й се усмихна малко гузно, но сега бе зает с приготовленията за отбрана. Изведнъж, около два часа по-късно, тя вдигна поглед от пушката, която зареждаше и го видя да стои пред нея със сериозно изражение.

— Ще трябва да ида с някои от момчетата да се погрижа за стадото, но ще се върна веднага щом мога.

Като сметна мълчанието й за загриженост, той каза успокоително:

— Не се тревожи, Джини. Не е много вероятно да ни нападнат още сега. Преди малко говорих с Пако Дейвис и той каза, че те все още оплакват мъртвите си от тази сутрин. Каза, че това продължавало доста. Но аз трябва да се погрижа стадото да бъде прибрано на някое безопасно място за нощувка.

— Пази се, Карл.

Нямаше какво друго да каже. Той се наведе от коня си и хвана ръката й, като я задържа и я стисна малко повече, отколкото бе нужно.

— Ще внимавам. Има защо. А ти да стоиш в дилижанса, чуваш ли? Във всеки случай не излизай от прикритието си.

Тя мълчаливо гледаше как се отдалечава и внезапно усети, че Тили е застанала до нея.

— Бива си го — какъв красавец — изкоментира Тили и Джини се запита доколко наблюдателно бе момичето.

Готвачът вече бе запалил огъня и с неохотната помощ на Зак бе започнал да приготвя вечерята. От време на време някой от мъжете идваше до тях и си наливаше чаша горещо кафе.

Соня си почиваше, след като бе заявила, че няма да може да мигне тази нощ и Джини, която се бе съгласила наум с втората си майка, каза на Тили, че и тя ще иде да полегне.

— Божичко, мис Джини, как може някой да си почива, като знае, че всеки момент тия изрисувани дяволи може да ни връхлетят?

— Казах ти, Тили, направили сме всичко, което е по силите ни. Освен това имаме достатъчно мъже и пушки, за да задържим една малка армия. Татко се погрижи за това, преди да напуснем Сан Антонио. Те ще се опитат да ни нападнат и ние ще ги прогоним. И това ще е всичко.

Думите на Джини звучаха по-смело в ушите, отколкото в мислите й, но след като ги каза се почувства по-добре. Слънцето прежуряше право над нея, а жарта му сякаш попиваше в тялото й. Бе млада и жива и дори не можеше да си помисли, че съществува вероятност да умре.

„И все пак, помисли си тя малко по-късно, докато отиваше с Тили да напълнят манерките си от дилижанса за вода, ако трябва да умра утре, в този момент ще съжалявам, защото все още не съм живяла истински. Има толкова много неща, които не съм изпитала или пък съм преживяла само наполовина, има толкова много неща, които искам да науча, преди да умра.“

Щеше да си спомни тази мисъл по-късно, когато нощта се спусна и лунният рог се появи на небето, а индианците все още не ги бяха нападнали след безкрайните часове на очакване. Бяха вечеряли рано, макар че никой нямаше особен апетит и единственият огън, който им бе разрешено да запалят бе много малък, не повече от шепа жарава в малка дупка в земята. Два големи кафеника бяха поставени върху жарта, за да стоят топли, но тази вечер никой не се шегуваше и не приказваше както обикновено.

Бяха чакали цял следобед, наежени и напрегнати и нищо не се бе случило. А Пако Дейвис, като хвърли успокоителен поглед на жените, каза, че апахите рядко нападат нощем.

— Обаче трябва да внимаваме призори — подхвърли той към Пап Уилкинс. — Те смятат, че това е най-доброто време да завариш някого неподготвен, след като е стоял буден цяла нощ и тъкмо е започнало да му се приспива.

— Нас обаче няма да ни хванат задрямали! — закани се Пап твърдо. Белобрадото му лице изглеждаше мрачно и остро в полумрака.

Джини си спомни за историята, която бе чула да разказват за Пап. Той се върнал един ден и намерил къщата си изгорена, жена си и

дъщеря си убити и посечени. Това трябва да е ужасен спомен, помисли си тя, и сигурно го измъчва постоянно. Нищо чудно, че толкова мрази индианците!

А Стив Морган, който с меката си, странно грациозна походка напомняше индианец, дори бе живял сред тях и се бе бил заедно с тях. Тя си спомни за скалповете на апахи по седлото му и потрепери. Той бе жесток човек. Не би се поколебал да се бие заедно с индианците и срещу тях и би убил бял човек със същата лекота, с която и индианец. За пари. Той бе само един наемник и нищо повече и тя трябва постоянно да си напомня за това, особено когато очите им се срещаха.

Нощта бе паднала върху равнините и чукарите, но все още бе полутъмно. Движението на вятъра можеше да е движение на апахи, които пълзят по корем като змии, безшумни точно като тях. Мъжете се редуваха да стоят будни, докато останалите спяха под вагоните.

Малката полянка в центъра на кръга от дилижанси изглеждаше напълно безлюдна, когато Джини, събудена от ярката луна и нощните шумове, дръпна настрана платнището, за да погледне навън. Тази вечер дори готвачът спеше в дилижанса си, скрит като останалите мъже от очи, които можеха да го наблюдават.

Тя знаеше, че малко по-нататък спи Стив Морган под тежката кола, в която държаха резервните си амуниции и пушки. Когато Пако бе казал полу на шега, че той самият никога не би легнал там, където някоя случайна горяща стрела може да вдигне дилижанса във въздуха, Стив само сви рамене със смях и отвърна:

— За мен няма значение. Аз ще спя там.

Тя го видя как взема одеялото си и го постила под дилижанса и почти не усети ръката на Карл върху своята.

— Джини — прошепна той, — пази се. Опитай се да поспиш.

Тя обеща, че ще се опита и въпреки това сега, когато Тили и дори Соня бяха дълбоко заспали, уморени от дългото бдение, тя не можеше да затвори очи.

Бе непоносимо горещо и задушно под тежкото платнище върху дилижанса. Тук няма достатъчно въздух, а навън вятърът свеждаше високата трева и койотите виеха. „Страх ме е, помисли си тя и после бързо се поправи: не, не ме е страх, просто… просто съм неспокойна. Заради чакането, бездействието, неизвестността. И фактът, че съм сама.“

Тя почти се изкуши да вдигне достатъчно шум, та да събуди Соня, за да могат да се сгушат заедно и да споделят страховете си.

Джини отново вдигна платнището и погледът й бе привлечен от бледата светлина на въглените и черните очертания на кафеничето. Ако изпиеше чаша горещо кафе, може би щеше й помогне, макар че това кафе, което пиеха на запад, не приличаше на онова, което познаваше — можеше да се търпи само когато се пие много горещо, така че топлината да отнеме част от горчилката.

Беше се съблякла да си ляга и носеше само най-тънката си нощница, но сега почти машинално дръпна запотената дреха над главата си и си сложи една от памучните рокли. Почувства се странно, едва ли не възбудена от допира на мекия плат до голата си кожа. Защо жените трябваше да носят толкова много неща под дрехите си?

Като прескочи внимателно постелята на Тили, Джини повдигна платнището на дилижанса и излезе.

После не можеше да си спомни дали някак бе предугадила или само бе разбрала, че това ще се случи. Тя клекна до тлеещия огън, пресегна се към кафеничето и усети ръцете му в косите си. Не можеше да се движи, не се и обърна, но знаеше кой е зад нея, сякаш го бе чакала.

— Не трябва да си тук.

— Знам, но не можех да заспя. А ти защо не спиш?

Тя все още не бе извърнала глава, но чу как той меко се засмя.

— Аз спя леко. И все пак…

Ръцете му бавно се смъкнаха към шията й, вдигнаха тежката й плитка и тя трепна от топлото, милващо докосване на устните му.

— В такива нощи, когато дори вятърът е горещ, койотите вият към луната, а аз знам, че се задава битка и обикновено не спя много. Ще ми се да ида да пояздя или само да потичам като апахите без значение накъде.

Тя бързо се обърна, опитвайки се да разчете израза на лицето му в мрака.

— Но ти си мъж. Ако не тази нощ, ще имаш други. Свободен си да яздиш където си искаш и когато си искаш. Толкова е ограничаващо да си жена — трябва да чакаш, докато някой те придружи. Понякога си мисля, че да си жена е по-лошо, отколкото да си дете — ние

разсъждаваме и чувстваме като възрастни, но не ни се разрешава да показваме, че сме такива.

— Затова ли не можеш да спиш? Защото се чувстваш разгневена и неспокойна?

И двамата бяха коленичили и се гледаха в очите. Пръстите й нервно подръпваха полата й, докато той не сложи ръка върху нейната и спря движението й.

— Бих искала… Изглежда винаги, когато се срещаме или се караме, или… или… Не може ли да поговорим?

— Сега не е нито мястото, нито времето да си говорим и аз не съм настроен да си играя на джентълмен и да флиртувам с теб под звездите, Джини Брандън — каза той грубо.

Преди тя да успее да отговори, той я бе изправил на крака, хващайки я с две ръце.

— Ако знаеш какво е добре за теб — продължи той, все още с нотка на сдържана грубост в гласа си, — ще си хванеш полите и ще се върнеш да си легнеш, за да досънуваш хубавите си непорочни сънища. Защото ако останеш тук, ще те взема с мен под дилижанса ми и ще се любя с теб. Знаеш това, нали?

Той бе толкова близо до нея, помисли си тя трескаво. Нямаше време за мислене, а и как можеше да мисли трезво, когато той вече я отвеждаше със себе си?

Под фургона бе топло и тъмно като в пещера, където двамата бяха сами. Докато той лягаше до нея, тялото й остана сковано и безжизнено — като дъска, помисли си Джини, която ще се разцепи и ще се счупи, ако той я докосне. Тогава ръцете му я притиснаха плътно до тялото му и след малко тя усети как започва да се успокоява, понеже Стив не правеше нищо друго. Прегръщаше я мълчаливо и тя чувстваше топлия му дъх на бузата си. След като се поотпусна, Джини започна да трепери. Колкото и да бе обърканa, намери сили да промълви:

— Аз… аз дори не знам какво… какво би трябвало да правя… какво…

— Шшт. Не трябва да правиш нищо. Аз само ще те целуна, това е всичко. Обърни лицето си към мен, Джини.

Слепешком, без да смее да отвори очи, тя приближи лицето си към неговото и той продължи да я целува дълго, докато част от

топлината на тялото и устните му проникна в нея и тя започна да отвръща на целувките му. Нежно и внимателно, докато се целуваха, усети как той разпуска косата й по гърба и раменете й.

Устните му пълзяха бавно и сладостно от устата до ухото й и след миг почувства, че той заравя лице в косите й. Усети вълнението в него и в себе си и искаше да заговори, да му каже, че се страхува, ала устата му се спусна върху нейната и вече бе твърде късно.

Ръцете му се преместиха върху гърдите й и заслизаха надолу по цялото й тяло, като изследваха всяка негова извивка през тънката памучна рокля. Когато започна да разкопчава дрехата й, тя се разтрепери, но не можеше да се помръдне, за да му попречи, точно както и той не би могъл да се спре.

Докато устните й все още бяха впити в неговите, а ръцете й — обвити около шията му, Джини с усилие на волята си наложи да се остави послушно в ръцете му. Тя бе жадувала за това — с една част на съзнанието си усещаше, че може би е искала да легне до него точно по този начин още от самото начало, когато той за първи път я бе сграбчил и я бе целунал толкова брутално. Но никога не си бе представяла, че реалността ще бъде такава — онова, което шепнешком бяха обсъждали с приятелките й в пансиона, сякаш бе нещо ужасно и страшно, но неизбежно — „онова, което мъжът и жената правят заедно“ — нямаше нищо общо с това, което се случваше в този момент!

Докато все още я обсипваше с целувки, той леко разхлаби прегръдката си и Джини отново потрепери, когато усети как роклята, последната й броня, се смъква от тялото й. Не предполагаше, че той ще иска да е чисто гола. Успя да овладее инстинктивния си срам и протестите, които напираха в гърлото й, само като затвори плътно очи и стисна зъби.

Накрая, слава богу, той най-после разбра точно какво трябва да прави и как да заглуши негласните й опасения. Въпреки цялата си предишна грубост и рязкост, сега бе изненадващо нежен с нея, а ръцете му търпеливо галеха треперещото й тяло.

След като покри тялото й със своето, което все още бе напълно облечено, и преметна крак върху нея, за да я усмири, ръцете му продължиха да я изследват, а пръстите му изгаряха кожата й като огън.

Тя почувства устните му върху гърдите си. Езикът му играеше по зърната й, докато тя започна да стене с приглушен, странен и нечленоразделен звук, а в същото време ръцете му изненадващо се смъкнаха надолу.

— Недей, любов моя, не кръстосван краката си. Тялото ти е толкова красиво. Няма защо да се срамуваш от него.

Той целуваше косата, очите и лицето й, пулсиращата вена в трапчинката на шията й и после пак се връщаше до гърдите, докато тя се стопли и отново бе изцяло погълната от същите диви и необясними емоции, обзели я по-рано, когато я бе прегърнал и целунал последния път горе на хълма.

Внезапно ръцете му се мушнаха между бедрата й, галейки много нежно кожата от вътрешната им страна и се прокраднаха нагоре. Когато пръстите му я докоснаха, тя нададе инстинктивен неразбираем вик и той го заглуши с уста.

— Стой мирно, любов моя… Аз ще бъда много нежен… Само стой мирно…

Той й говореше тихо и успокоително, сякаш бе дива кобилка, която трябваше да опитоми и усмири, за да я обязди за първи път и след малко Джини забрави коя е тя и кой е той и се предаде, като остави пръстите му да отидат там, където искат. Тялото й се извиваше и се напрягаше срещу неговото, жадувайки за нещо, което още бе неразбираемо или непознато. Ръцете й се вдигнаха нагоре, за да го прегърнат все по-силно и по-силно, тя се притискаше към него, докато накрая се понесе във вихрушка от невероятни усещания, а после се върна с тръпка в действителността и отвори очи.

Джини усещаше, без действително да ги вижда, синевата на очите му, формата и вкуса на устните му върху своите, докато я целуваше бавно и нежно, а ръцете му сякаш я люлееха.

— О, боже — прошепна тя, — не съм и предполагала…

— Ти все още дори не подозираш, скъпа моя — каза й той нежно. — Не е само това. Сега ти ще ме съблечеш.

— Аз… аз не мога!

— Разбира се, че можеш. Няма от какво да се страхуваш, сега вече знаеш това, нали? И си стигнала твърде далече, за да се откажеш…

Но накрая, понеже пръстите й бяха разтреперани и непохватни, той трябваше да й помогне. Джини остана със затворени очи, докато той я накара да го погледне.

— Мъжкото тяло не е дори наполовина толкова тайнствено, колкото женското — подхвърли той закачливо. — Ти, скъпа, имаш предимството да държиш чувствата си скрити по-добре от мен.

— О! — възкликна тя почти уплашено, когато той постави ръката й върху себе си и се засмя.

— Само това ли ще кажеш? Преди малко бе по-изразителна.

— О, престани! Аз… караш ме да се чувствам… Притеснявам се, може би. Толкова ли е странно?

— Добре, мила, няма да те карам да бързаш. Да започнем от горе. Докосни ме. Или вече не си любопитна?

Бавно и колебливо, тя протегна двете си ръце и ги постави на гърдите му под ризата, с която все още бе облечен, като прокара пръсти върху мускулите, които изпъкваха под тях. Внезапно изследванията й спряха.

— Ти… имаш белег, ето тук… Ранен ли си бил?

— Рана от куршум. И ако продължаваш, ще откриеш още белези — най-вече от ножове и куршуми. Виждаш ли какъв безразсъден живот водя?

— Караш и мен да се чувствам безразсъдна.

Тя прошепна думите и той се обърна настрана и започна да я целува, а пръстите му се движеха много бавно по кожата на гърба и бедрата й.

Този път, когато отново успя да си поеме дъх, тя стана по-смела и усети, че иска да го докосне, иска да опознае здравото му мъжко тяло колкото своето. Ръцете й се движеха нетърпеливо, свалиха ризата от гърба му, откриха нови белези и мускули, които се движеха под пръстите й. Накрая започнаха да се местят по-бавно към гладкия му, стегнат корем, и тя усети как той се напряга и затаява дъх.

Усещането, че тя, с неопитните си ръце, може да го възбуди толкова, колкото той нея, я направи по-дръзка. Ръката й се спусна по-надолу, поколеба се и после го докосна, хвана го с ръка.

— О, Джини! — той почти изстена и после добави по-меко: — Ето, не беше чак толкова страшно, нали? Не, не махай ръката си, не и докато не съм те научил какво да правиш с нея, когато го държиш…

Ръката му й показа движението и той започна да я целува отново, този път силно и почти брутално.

Усети как я обръща по гръб и когато езикът му започна да рисува фигурки по кожата й, карайки я да настръхне, ръцете й го пуснаха. Този път без да се противи, тя го остави да раздалечи бедрата й и ръцете му бавно се плъзнаха между тях. Но когато главата му се сведе надолу, Джини усети как тялото й се изви като дъга, пръстите й хванаха косата му и тя почти изкрещя:

— Не! О, моля те, Стив, недей… Не мисля, че…

— За бога, Джини, там долу си толкова хубава, колкото… о, по дяволите — той сякаш се овладя, тялото му се смъкна бавно и неохотно върху нейното, а тежестта му я притисна безпомощна към земята.

— Твърде много бързам да те имам, но е дяволски трудно да се въздържиш… дяволски трудно е да помни човек, че ти си…

Тя усети допира му, усети твърдостта и нетърпението му и внезапно се почувства толкова уморена да чака, колкото и той.

— Вече не искам да бъда девствена. Искам да знам. Стив…

— Добре, скъпа, добре… Нека сложим край на проклетата ти девственост…

Коленете му бяха между бедрата й, като ги държаха раздалечени. Бе я хванал с ръце и тя усети как тялото му се опира за миг върху нейното, преди да се издигне, да застане неподвижно и след това да започне да прониква в нея, като спира с уста стенанията й.

В началото бе нежен, както бе обещал и много бавен, като я накара да се почувства почти в безопасност до момента, в които последва този последен ужасен тласък, който я поряза като нож и накара тялото й да се издигне нагоре в агония. Викът й бе заглушен от впитите в нея устни. Той остана в нея без да мърда, сякаш бяха залепени един за друг и тялото му бе част от нейното. А след това, около минута по-късно, започна да се движи отново, неуморно и ритмично, като не обръщаше внимание на борбата й, която постепенно, когато болката се уталожи и накрая изчезна, отстъпи място на някакво замаяно примирение.

Защо бе преминал толкова бързо от нежност към тази последна, зверска болка? Джини лежеше под него задъхана, с отворени очи и го

гледаше в лицето, докато не освободи китките й и й каза да го прегърне.

— Ти… но ти ме нарани! — промълви тя обвинително, докато му се подчиняваше и ръцете й го обгръщаха.

— Вече никога няма да те боли, скъпа, ще става все по-хубаво…

Тя усети ръката му върху гърдите си, движенията му се ускориха и след малко тялото й се движеше заедно с неговото, в такт с ритъма му и тя започна да открива, че той е прав — вече не изпитваше болка, а само неудържимия зов на тялото му, което я увличаше със себе си.

Легнала под него, все още плътно притисната в обятията му, тя си помисли, че нищо не може да е същото след това, нищо. А после, като чу учестеното му дишане си каза, че сега вече знае какво е усещането да си с мъж. Ето какво било.

Беше странно, като се сетеше, че само преди няколко седмици той бе студен, суров и даже малко страховит непознат — мъж, когото не бе харесала и на когото не би се доверила. А тази вечер беше неин любовник. Джини започна да се пита за всички жени, които трябва да е имал, с които може би се е любил толкова нежно, както с нея. Дали е постъпил по същия начин с онази, която бе нарекъл Френчи? И след това, когато я взе в ръцете си като в люлка, Джини усети, че той отново се задвижва в нея и не искаше да си мисли за нищо друго, освен за факта, че я желае и бе направил всичко безупречно, и сигурно я обича, сигурно, иначе не би я прегръщал по този начин, нямаше да я целува толкова нежно и да я нарича „любов моя“.

Ръцете й се плъзнаха надолу по гърба му и усетиха как той напряга и отпуска мускулите си. Вдигнаха се отново, за да докоснат дългите кичури на врата му, които се накъдряха под пръстите й.

Много постепенно Джини усети как ритъмът на дишането му и напорите му се ускоряват и инстинктивно започна да се движи в синхрон с него. Отново усети вече познатата топлина и пулсиране в слабините си и изпъващите движения на тялото си, докато той я отвеждаше от забрава до удовлетворение и обратно.

И след това се почувства толкова слаба, крайниците й бяха толкова безжизнени, че тя едва намери сили да отвърне на целувките му или да протестира, когато той взе една чиста кърпичка, намокри я от манерката си и много внимателно попи горещото й потно тяло.

Студената влага я накара да възкликне, когато той прокара мократа кърпа по гърдите, над корема и дори между бедрата й.

Помогна й да се облече въпреки неразбираемия й шепот, че все още е твърде уморена и не иска да се помръдне…

— Ако останеш тук при мен, ще се изкуша да се любя с теб цяла нощ — каза той меко, полушеговито. И след това добави по-трезво: — Забрави ли за апахите там навън? По-добре се върни в дилижанса си и поспи.

Той я заведе до колата й, целуна я леко и тя трябваше да се задоволи с това, както и с факта, че остана да я наблюдава, докато тя изпълзя вътре и дръпна платнището след себе си.

15

Апахите нападнаха с пукването на зората. Първите слънчеви лъчи бяха само нещо като мараня, която направи тъмносиньото нощно небе на хоризонта по-бледо и прозрачно синьо. По това време те вече бяха под дилижанса — Джини, Соня и Тили — все още сънени и недоволни, че са ги събудили толкова рано. Тежки кутии и куфари ги защитаваха, а между тях имаше съвсем тесни процепи за пушките. Под фургона е по-безопасно, обясни Пап Уилкинс. И с тях ще има мъже. Те бяха подготвени за индианците и ги чакаха.

И въпреки това, когато нападението започна от всички страни, изглеждаше сякаш стадо диви коне препускат в галоп към тях. Настъпи мигновено стъписване, докато някой — може би Стив или Пако — извика:

— Стреляйте, глупаци такива! Това са те!

Като надникна през един от процепите Джини видя кафявите, набити тела на апахите, които предвождаха конете и тичаха почти толкова бързо, колкото и самите животни, а после се мятаха на гърба им с презрителни викове.

Последвалата пукотевица на оръжията я оглуши. Тя усети, че я избутват настрани и й казват да не се пречка. За щастие след това нямаше време да мисли или да се страхува, защото двете с Тили бяха твърде заети да презареждат прегрелите, димящи пушки и пистолети, което бяха захвърляни настрана, когато патроните им свършеха.

След първите неумели опити всичко ставаше автоматично. Нямаше време да почувства мазолите и изгаряния, които се бяха образували по ръката й от допира с горещия метал, нямаше време да се запита какво ще стане, ако някой куршум или стрела проникне в дилижанса.

Соня също стреляше с пушката и след първия път, когато Стив Морган й се сопна рязко да не бърза и да се увери, че всеки изстрел е насочен където трябва, тя изглеждаше доста хладнокръвна и спокойна,

въпреки че рамото й сигурно бе натъртено и болезнено от ритането на пушката след всеки изстрел.

Джини нямаше време да завижда на Соня, докато Стив бе толкова близо, че раменете им почти се докосваха. Поне беше тук, с тях. Тя никога не бе изпитвала такова облекчение, както когато го видя да се мушва със скок под дилижанса им.

Един-два пъти усети, че в сандъците наоколо се забиват куршуми. Стрелбата изглеждаше непрекъсната, смесена с диви викове и крясъци както от индианците, така и от отбранителите.

След като първите две-три вълни от нападатели бяха отблъснати, настъпи кратко затишие, а няколко кафяви тела останаха проснати досами дилижансите. Джини не искаше дори да си помисли колко от техните може да са мъртви — някои от същите тези мъже, с които бе разменяла усмивки или бяха вдигали шапката си за поздрав, когато тя минаваше. Все още не можеше напълно да повярва, че това се случва.

— Тръгнаха ли си вече? — чу Соня да пита развълнувано, но видя Стив Морган мрачно да поклаща глава, докато презареждаше револвера си.

— Не са свършили още. Ще се върнат, така че не откъсвай очи от онази висока трева там отпред. Никой индианец не би изоставил мъртвците си, ако може да стори нещо.

Апахите явно не очакваха, че отбранителите ще се окажат толкова силни и подготвени, но предпазливостта в никакъв случай не притъпи яростта на атаката, която последва. Този път използваха повече хитрост. Някои от воините се втурнаха напред на коне, но други, под прикритието на високата трева, се промъкнаха напред като змии, приклекнали или по корем, прикривани от по-явните нападатели.

Този път някои от червенокожите воини стигнаха до вътрешния кръг и се промъкнаха между завързаните дилижанси с триумфални викове. Джини чу един мъж да крещи от някъде, след което последва залп от изстрели и после вик:

— Уцелихме го!

— Продължавайте да стреляте! — каза Стив Морган доста спокойно на внезапно разтрепераната Соня. Очите му се преместиха върху Джини. Клекнала и вцепенена, превърнала се само в кълбо от нерви заради виковете на болка и гняв, които сякаш идеха отвсякъде.

— Ти също — можеш да стреляш по всеки, когото видиш. Остави Тили да презарежда.

Без да чака отговор, той вече се бе обърнал да пази незащитения им тил — „безопасната“ страна на малкото им импровизирано убежище.

Изглеждаше невероятно, че тя, която бе живяла спокойно и щастливо в Париж само до преди няколко месеца, сега бе клекнала под един дилижанс в някаква абсолютна пустош на края на света с разранени ръце и петна от барут по лицето и се мъчеше да стреля по врагове, които дори не можеше да види.

— Продължавайте да стреляте, дръжте ги надалеч!

Това действително ли бе гласът на Пап Уилкинс — дрезгав и почти неузнаваем в разгара на битката?

Последва тъп удар, сякаш от тяло, паднало отстрани на дилижанса им и Соня изпищя. Джини усети как празната пушка падна от ръцете й и едва събра сили да поеме другата, току-що заредена, която Тили й подаде.

Въпреки заповедта и страха си тя се обърна и видя, че Стив е изчезнал. Точно от другата й страна се чу странен, почти разтърсващ вик и лицето на Джини побеля от страх.

— О, божичко, на някой току-що му прерязаха гърлото — изстена Тили и над шума от стрелбата Соня, която вече не бе нито сдържана, нито спокойна, изкрещя в лицето й:

— Няма ли да млъкнеш, глупачке такава?

И докато Джини със заредена пушка в ръка започна да се промъква навън, Соня отново се обади, този път обзета от паника:

— Джини, недей!

Тя продължи да се промъква, подтиквана от някакъв инстинкт, по-силен от нея и страха й, и замръзна на място, все още застанала на колене малко извън прикритието на дилижанса.

На не повече от два метра пред нея лежеше неподвижното, присвито тяло на един апах, боядисан в ярките цветове на войната, с невиждащи широко отворени очи. Бе стар човек, косата му бе прошарена и закрепена с лента, богато украсена с мъниста.

Малко по-нататък двама мъже се бореха мълчаливо, вкопчени един в друг и се търкаляха върху сухата песъчлива земя. Тя видя

проблясък на ножове и едва сега забеляза, че единият от мъжете е Стив Морган, а другият — апач.

— О, боже! — прошепна силно Джини.

Вдигна пушката в ръката си и тя толкова й натежа, че й се прииска да я остави. Защото не смееше да я използва… и след това нещо я накара да вдигне поглед и видя как Карл Хоскинс стои и наблюдава от няколко крачки разстояние.

— Карл, направи нещо! — изкрещя тя, но той не се помръдна.

На лицето му бе изписано странно, почти злорадо изражение.

— Морган може да се погрижи за себе си — промърмори той и след това добави някак вцепенено: — Ти добре ли си, Джини? Чух някакъв писък.

Тя не му обърна внимание. Не можеше да откъсне очи от мълчаливо вкопчените един в друг борци. Ризата на Стив бе нарязана на парчета. Тя виждаше как той напряга мускулите си, докато се бяха хванали за китките и всеки от тях не даваше възможност на противника си да използва ножа. Какво се бе случило с револвера му? Навсякъде имаше кръв — по него и по индианеца. И двамата се биеха като хищни зверове, които водеха някаква тяхна си война, докато другата продължаваше около тях.

Една стрела мина на сантиметри от Джини и тя дори не изпищя, а само гледаше глупаво, докато Карл прекоси разстоянието, което ги делеше и я събори на земята.

— За бога, Джини, прикрий се!

Като я буташе пред себе си, той долази до близкото убежище, където Соня и Тили лежаха сгушени.

— Почвайте да стреляте! Бързо, подай ми онзи пушка!

Карл сграбчи една пушка от Тили и започна да стреля през процепите, а Джини се възползва от заетостта му и твърдоглаво надникна навън още веднъж.

Имаше нещо примитивно, изначално в двамата мъже, които се биеха с ножовете, макар че не можеше да го изрази с думи. Бяха успели някак да се разделят и обикаляха в кръг с тела, изопнати от желание да скочат, борещи се с предпазливостта, която ги караше да издебнат удобен момент. Тя по някакъв начин усети това, макар че гърленият глас на апаха звучеше непознато за ушите й. Тя знаеше, че се изнервят взаимно и се заклеват, че ще се бият на живот и смърт.

Тя отново вдигна пушката и петлето изщрака. Индианецът се хвърли върху Стив, а ножът му отрази светлината, заслепи я за миг и тя отново не можа да стреля.

Чу вик и стон. Апахът падна ничком, а ножът се изтърколи от ръката му. Полузамаяна, Джини видя как ножът проблесна нагоре и после се спусна надолу, едновременно с това тя извика:

— Не! Недей!

Накрая той се обърна и я погледна. По тялото му кървяха няколко рани, ножът му също бе изпоцапан с кръв, а очите му бяха студени.

— Искаш да го оставя да живее с прободна рана в корема? Той е воин, а воинът трябва да умре бързо.

Без да проронi дума Джини се върна в навеса под дилижанса и остана там, докато настъпи затишие в престрелката. Докато презареждаше пушката за Карл, като се опитваше да не обръща внимание на укорителния му поглед, мислите се преплитаха и блъскаха в главата й. Това бе вторият път, когато го виждаше да убива и сега бе по-лошо, много по-лошо — с нож, а не с пистолет. И все пак същите тези ръце я бяха докосвали толкова нежно предишната вечер, същото това тяло бе лежало върху нейното и бе станало част от нея. Боже мили, що за човек бе той? „Да не би да не съм наред, та се чувствам по този начин? И какво точно изпитвам към Стив Морган?“

По-късно тя имаше време да помисли за това — след като апахите си заминаха, като взеха мъртвите си. Колкото и да е странно, именно Стив бе настоял за това в спор с Карл и Пап Уилкинс.

— Те ще продължат да идват, докато не ги оставим да приберат телата на мъртвите си воини, макар и вече да са разбрали, че не могат да мерят сили с нас. Един от вас да сложи бяло парче плат на дулото на пушката си. Те ще разберат това, а аз ще говоря с тях!

— Сега са ни в ръцете — защо ние да развяваме бялото знаме? — Карл бе бесен, но като срещна дивия блясък в сините очи на Стив Морган, накрая мрачно се отказа да спори.

Апахите се оттеглиха така внезапно, както бяха дошли с първите лъчи на утрото. Няколко маса по-късно, след като Пако и Стив отидоха на разузнаване и се върнаха да докладват, че пътят е чист и могат спокойно да продължат пътуването, дилижансите потеглиха, сякаш нищо не се бе служило.

Два гроба, затрупани с камъни, останаха като свидетелства за скорошната битка и поне още петима мъже, които бяха ранени, се возеха в дилижансите. Докато седеше мълчаливо до Соня, Джини си спомни за кратките откъси от Библията, които Пап им четеше и очите й отново се напълниха със сълзи, както по-рано. Смърт и насилие! Изглеждаха така далеч от всичко мило и познато, осъзна тя една сега.

Тя се замисли за Стив Морган и разумът й каза, че той трябваше да убие апаха и единствено фактът, че тя бе видяла как се случи, я бе изплашил и отвратил толкова. И все пак, това само я накара да осъзнае, че той е убиец по професия и сигурно сам е избрал начина си на живот. Честността я накара да признае, че я бе привлякъл от самото начало и че въпреки усилията й да го намрази и да стои далеч от него, тя бе безпомощно претеглена от някакъв копнеж в собственото й тяло и в душата й, който не бе разбирала по-рано.

Устните й се разтегнаха в кисела физиономия. О, боже, тя не бе по-добра от него, нито от всяка по-свободна жена, която не можеше да контролира низките си страсти. Колко лесно му се бе отдала! Несъмнено за него това бе само поредното завоевание сред многобройните други. Е, добре, той вече няма да може да я има толкова лесно — нито той, нито който и да е друг.

Като се извини, че има нетърпимо главоболие и е много уморена, Джини нарочно се затвори в дилижанса си тази вечер, като остави Тили да й донесе чаша горещ бульон, от който човек можеше да си оближе пръстите.

— Но това има вкус почти като пиле! Как постигна това, Тили?

Момичето се ухили насреща й.

— Това е заек или нещо от тоя род. Гос’ин Морган, той го застрелял и ми го даде. Каза да ви предам, че съжалява, дето не се чувствате добре.

Как смее сега да се преструва на загрижен за нея? На нея й се прищя да излее бульона в лицето на Тили, но вместо това каза с глас, който бе внимателно премерен и спокоен:

— Много мило от негова страна. А господин Карл добре ли е?

Нека Тили да си мисли, че се интересува само от Карл — момичето винаги се държеше така, сякаш знаеше твърде много.

— О, господин Карл наистина се разтревожи за вас! Много бе потиснат, докато госпожа Брандън не го успокои — Тили снижи глас и

се наведе съзаклятнически напред: — Чух го да казва на госпожа Брандън колко много си мисли за вас, мис! Това не е ли страхотно? Вече сте се сдобили с двамата най-красиви ухажори. Преди малко почти се сбиха, наистина, когато господин Карл каза нещо за туй, че пуснали тези индианци да се отърват толкоз леко днеска…

Джини бързо се изправи в леглото и почти се заля с бульона.

— Почти са се сбили? О, боже, Карл няма никакъв шанс, ако наистина го направят!

— Пък аз си мислех, че вий харесвате господин Морган повече.

Момичето беше хитро. На Джини й се щеше да я скастри, но понеже не знаеше дали Тили е била будна предишната нощ и дали не я е видяла да излиза от дилижанса, прехапа устни и преглътна гневните думи, които се бе наканила да изрече.

— Господин Морган е… странен човек, но не е джентълмен. Ще се радвам, когато най-после стигнем Ел Пасо.

Но така ли бе наистина?

В следващите дни Джини често си задаваше този въпрос. Вече нямаше нападения на индианци и всичко вървеше като по вода, дори прекосяването на река Пекос. Карл Хоскинс постоянно си намираше поводи, за да язди до дилижанса й, а вечер, когато се спираха да лагеруват, ухажваше сериозно Джини, несмущаван от леките й измъквания, когато тя намираше причина да му откаже разходка насаме в здрача, както и да говорят за нещо толкова сериозно като годеж.

— Но това не би могло да се нарече естествена ситуация — казваше му тя — и ние все още не се познаваме в действителност. Освен това, татко ще се разгневи ужасно и на двама ни, ако си помисли, че…

— Да, да, разбирам, естествено! Джини, знам, че си права и думите ти са толкова логични! Но аз съм безнадеждно влюбен в теб и нищо не може да промени решението ми.

А тя си мислеше: „Само ако знаеше истината! Как ще ме презира. Да, няма съмнение, че ще промени решението си. Може би тогава ще поиска да му стана любовница, но не и негова съпруга!“

Колко лекомислено бе доверила на най-близките си приятелки в Париж, че най-много от всичко би желала да стане известна куртизанка.

— Бракът — бе заявила тя яростно — е само друга форма на робство. Защо трябва да се примирявам с любовниците на мъжа си и да раждам дете всяка година, без да имам смелостта да си намеря любовник? Бих искала сама да избирам как да живея, да определям съдбата си, както прави всеки мъж само защото е мъж.

Колко лесно звучеше това сега и колко наивно! Тя живееше в един мъжки свят — свят, който поставяше жените на пиедестал и ги боготвореше само ако се придържаха към приетите за тях норми на поведение. Девствеността й, тази презряна малка мембрана, която я бе затворила за всеки друг, освен за предназначения за нея мъж, тя бе отдала твърде лесно и лековато не на когото трябва. И сега я болеше при мисълта, че Стив Морган дори не се бе опитал да я ухажва. Не бе правил никакви обяснения в любов, не бе давал никакви обещания.

„Желая те“, бе казал равно и безкомпромисно, а не както искаше да чуе тя: „Обичам те“.

Не, дори още по-лошо, той не бе демонстрирал уважение нито към положението й, нито към нейната неопитност. Целувките му бяха груби и настоятелни, бе се държал с нея така, сякаш е някоя евтина жена, а тя му бе позволила и бе толкова луда, че да поиска още, да остави именно него измежду всички останали да задоволи любопитството й.

Джини бе решена да не му обръща внимание и да избягва присъствието му колкото се може повече. Но като жена много се дразнеше, че той не изгаря от нетърпение сам да я потърси, нито да се опита да я уговори да повторят това, което все още наричаше „онази нощ“. Той сякаш нарочно странеше от нея.

Джини започваше да свиква с целувките на Карл, макар че те никак не я възбуждаха и не му позволяваше никакви волности, освен да докосва с устни нейните.

Въпреки това в нея се бе вселил някакъв демон, който понякога сякаш бе отделен от разумната, логическа част на съзнанието й и я терзаеше със скришната мисъл, че не изпитва наслада от целувките на Карл, а със сигурност бе отвръщала на тези на Стив Морган. И дори сега, в някои нощи тялото й жадуваше за нещо, за устните и ръцете му

върху себе си, за сладкото чувство, че не е на себе си, което бе изпитала, когато той така смело бе разпалил желанията й, докато станаха непоносимо силни и после ги бе задоволил с тялото си.

Както всички останали в това пътуване, Джини броеше дните, когато ще стигнат Ел Пасо, но по друга причина. Процесията щеше да спре за два-три дни там, за да си починат животните и да попълнят запасите си. И именно в този град, ако всичко вървеше добре, те трябваше да се срещнат с пратеника на император Максимилиан. Баща й щеше да уреди нещата от Вашингтон и ако станеха така, както се надяваше, двете със Соня можеше да отидат до Мексико Сити на гости на императора и императрицата.

— Ти, Джини, с полезните си връзки във френския двор — тук очите на баща й бяха присветнали насреща й — ще си моята малка посланичка. И не забравяй да се усмихнеш мило на маршал Базен, понеже той, като главнокомандващ на френската армия, е истинската власт зад трона.

Бе й се сторило толкова вълнуващо да слуша как баща й говори за всичките си планове и амбиции. Сякаш бе героиня от роман на Дюма. Тя си представяше, че е дамата с наметалото, която шеметно се впуска в опасности, за да изпълни някаква тайна мисия, ала нападението на индианците поне я бе научило, че боя в никакъв случай не е нещо приятно и мисълта за смъртта, дори и в името на някаква кауза, е още по-страшна.

Но какво щеше да стане, ако си представи, че ще останат в Ел Пасо под някой благовиден предлог в последната минута? Но не, помисли си тя раздразнено, няма да се наложи. Баща й ще им е пратил съобщение и вече ще е уредил всичко, без да оставя нищо на случайността, както е свикнал.

Какво ще стане с останалите? Дали на Стив Морган ще му липсва присъствието й и ще се зачуди защо така внезапно е променила мнението си относно Калифорния?

Когато обсъдиха това със Соня, на нея й се стори маловажно.

— Няма нужда да им даваме каквито и да било обяснения, скъпа Джини. Все пак те са наети от баща ти, за да закарат колите и животните до Калифорния, а не да ни разпитват! Ние просто ще съобщим, че възнамеряваме да останем в Ел Пасо, защото баща ти е

променил плановете си и ще се присъедини към нас там. Или пък… е, сигурна съм, че ще измислим нещо!

Колко бе хубаво да имаш до себе си такъв симпатичен и спокоен човек като Соня, да си абсолютно убеден, че нищо не може да се обърка. Но поне, казваше си тя твърдо, няма да се наложи да вижда Стив Морган повече, да се страхува да срещне студените му, сапфирени очи и да се чувства така, сякаш през гръбнака й пролазва ток, поради невероятния копнеж да усеща устните му върху своите и да чува гласа му да я нарича „любов моя“.

16

Последната нощ, която щяха да прекарат на пустите тексаски равнини, преди да стигнат Ел Пасо, буреносни облаци покриха небето и увеличиха странното чувство на тъга и потиснатост в сърцето на Джини.

Небето бе прорязано от светкавица и тътенът на гръмотевица накара Пап Уилкинс песимистично да съобщи, че животните почти винаги се плашат до смърт преди буря.

— А тексаските бури са най-лошите, които съм виждал — добави той.

Карл с разтревожен вид бе избързал заедно с няколко от мъжете да се погрижи за стадото, а Соня реши, че мрачното настроение на Джини се дължи на факта, че той й липсва край огъня. Като се опитваше да утеши тъжната си доведена дъщеря, Соня стисна ръката й и прошепна, че ще забрави за потиснатото си настроение веднага щом стигнат Ел Пасо.

— И скъпа, ако си мислиш, че Карл ще те забрави, в случай че решиш да пътуваме до Мексико, не бива да се тревожиш. Той самият ми каза колко много си мисли за теб. Всъщност — добави тя закачливо — дори ме помоли да говоря с баща ти и да го попитам какво мисли по този въпрос! Но се страхувам, че не той, а ти ще го забравиш, ако посетим императорския двор в Чапултепек. Чувала съм, че е великолепен и там ще бъдат всички красиви офицери от Франция, Белгия и Австрия. Всъщност ще присъстват и дипломати от цял свят. Само си помисли колко ще е вълнуващо, Джини! Всички балове и приеми, на които ще отидем и дори е възможно баща ти да се присъедини към нас там.

Джини нямаше сърце да развали вълнението на Соня, но преди да успее да отвърне с някоя двусмислена реплика, усети присъствието му. Стив Морган, който бе избягвал техния огън толкова внимателно предишните вечери, сега внезапно се бе приближил до тях и без нито

дума за извинение пристъпи с дългите си крака и се настани удобно до нея.

Стъпваше леко като индианец, помисли си Джини ядосана и забеляза, че тази вечер бе обут във високи до коленете индиански мокасини вместо в ботуши. Като не обърна внимание на нежеланото разтуптяване на сърцето си, тя се запита каква част от разговора им бе дочул. И как смееше да се приближава така потайно? Как можеше така хладнокръвно да допуска, че тя няма нищо против той да седне до нея?

Като прехапа устни, за да скрие объркването си, Джини хвърли предупредителен поглед на Соня и дръзко го погледна.

— О, господин Морган, не сте ни навестявали напоследък.

Тя улови развеселения му поглед и повдигнатите вежди и бързо заговори, като мразеше издайническата руменина, която бе избила по бузите й:

— Госпожа Брандън и аз тъкмо обсъждахме колко странно е, че сме толкова близо до Мексико. Само като пресечеш реката в Ел Пасо и си там, нали?

— Да, мадам. Като погледнете от другата страна на Рио Гранде и ще видите Мексико. Хубава страна е, ако не се водеха тези войни там. Вие, дами, трябва да я посетите някой път.

Той изрече последните думи така спокойно, че бе трудно да прочетеш някакъв скрит смисъл в тях. Но какво имаше предвид като каза, че трябвало да посетят Мексико? Сякаш усетила моментното колебание на Джини, Соня бързо запълни паузата:

— Тъкмо казвах на Джини колко вълнуващо би било да ни се отдаде възможност да посетим двора на император Максимилиан някой ден. Чух, че Карлота била изключително красива и интелигентна жена и че били направили чудеса с бедните, необразовани хора там.

— Не знам нищо за това, мадам. Но понякога се чудя дали тези бедни, необразовани хора в Мексико наистина предпочитат да имат император, отколкото президент, който сами да избират.

Той улови изненаданите погледи на двете жени и вдигна рамене.

— Не исках да прозвучи грубо, но предполагам, че и на нас нямаше да ни хареса, ако някоя друга страна изпратеше войниците си тук да въдворяват ред. Та нали тъкмо приключихме собствената си война, за да можем да запазим страната ни цяла?

— Господин Морган — рече Джини сковано, като трудно сдържаше гнева си, — случайно ми е известно, че мексиканците сами са поканили французите в страната си, за да поддържат реда и спокойствието. Именно те поканиха Максимилиан и Карлота в Мексико! Аз самата имах възможността да говоря със сеньор Идалго в Париж и той…

— Мис Брандън, аз наистина не исках да ви ядосам!

Присмехулните отблясъци в очите му опровергаваха любезното му извинение, когато продължи и с всяка следваща дума ядосваше Джини все повече и повече:

— И със сигурност не съм упълномощен да говоря като човек, който познава отблизо двора на Наполеон в Париж. Но знам нещо за Мексико и хората там — той я погледна лукаво. — Сигурно вече сте чули, че имам смесена кръв? Е, предполагам, че отчасти е истина, зависи как гледате на това. Майка ми е испанка и израснах в Мексико от петгодишна възраст.

— И мислите, че това ви дава право да говорите от името на мексиканския народ?

Този път в гласа му се усети нетърпелива нотка.

— Аз не говоря от тяхно име, а само от свое, мис Брандън. Но знам, че само богатите хора — земевладелците, които искат да си останат в големите хасиенди и църквата, която иска да си запази земите и властта, плюс подкупните политици — това са единствените мексиканци, които искат Максимилиан!

Той погледна Джини с неочаквано сурово изражение, което я изненада.

— Тези бедни необразовани хора, мадам, са точно тези, които се бият за свободата си, за да си вземат обратно страната от всички чуждестранни сили, които искат да заграбят големи парчета от нея.

Внезапно, почти шокиращо за Джини, Соня се наведе напред и се намеси в спора. Като впери големите си сини очи в лицето на Стив Морган, тя каза невинно:

— Божичко, господин Морган, вие ме изненадвате! Говорите като човек, който се бори за някаква кауза! Може би след малко ще ми кажете, че възнамерявате да отидете и да се биете на страната на тези хуаристи или както им казват там, които убиват и осакатяват френски войници и невинни граждани и наричат това борба за свобода!

Джини наблюдаваше смаяна как две двойки сини очи се пресрещнаха и се сблъскаха. Сигурно бурята е повлияла така на Соня? Странна, нервна усмивка заигра по бледите устни на втората й майка, сякаш бе потръпнала от тътен на гръмотевица.

— Нямах представа, че и ти си толкова запалена на тази тема — рече на висок глас Стив Морган и внезапно лицето му сякаш спусна кепенци и стана безизразно и неразгадаемо.

— Мисля, че целият този спор е безсмислен и глупав! — рече Соня бързо и леко се засмя. — Боже мой, не мога да разбера какво ми стана!

— Може да е от бурята. Повечето жени стават някак нервни, когато наближава буря.

Той каза това равнодушно, почти безлично, но лицето на Соня почервеня и тя внезапно ахна, ръцете й се впиха в гънките на полата й така, че вените й изпъкнаха.

— Мразя бури! Те… те ме ужасяват и ми напомнят за… неприятни неща.

Една необичайно ярка светкавица я накара да се свие от страх и тя се изправи на крака.

— Връщам се в дилижанса. Съжалявам, че съм такава пъзла, но наистина не мога да остана навън в това време.

Тя сякаш с усилие се окопити.

— Лека нощ, господни Морган. Аргументите ви бяха… интересни.

Той с лекота се изправи на крака и остави Джини да се оправя сама.

— Съжалявам, ако съм казал нещо, което ви е разстроило, мадам.

Но тонът му не издаваше съжаление, помисли си ядосана Джини — изобщо не изглеждаше, че се разкайва! А какво бе разстроило Соня? Дали бе само бурята?

Соня каза сковано, че изобщо не е разстроена и няма защо Джини да идва с нея само защото безпричинно се страхува от силни шумове.

— Карл скоро ще се върне, сигурна съм. Той ще съжалява, ако не те види тази вечер — каза тя на Джини и отново звучеше с познатия си мил, внимателен тон.

Джини неохотно я проследи с очи и усети близостта на Стив Морган. „Но аз не се боя от него, каза си тя твърдо. Няма да го оставя да си мисли, че нямам вяра на себе си и затова не искам да остана насаме с него.“

— Искаш ли да продължим разговора? — попита го тя достатъчно хладнокръвно. — Мога да те уверя, че аз не се разстройвам така лесно, както втората ми майка и бурите изобщо не ми влияят.

Тя отново седна до огъня и се запита дали наистина усети краткото му колебание, преди да се присъедини към нея.

— Разговорът беше безсмислен, ти сама каза това — рязката нотка в гласа му я накара да го погледне изненадано.

— Но ти, изглежда, знаеш доста за мексиканците, защо трябва да се срамуваш да изразяваш открито мнението си?

Той се наведе напред, за да си налее чаша кафе, но Джини видя как един мускул потрепна на скулите му, докато се опита да преглътне думите, които после можеше да съжали, ако изрече. Или пък да не би… — мисълта я порази и накара очите й да се разтворят още по-широко — дали и той не се чувстваше толкова неспокоен в нейно присъствие, колкото и тя в неговото?

Като се облегна назад в този момент, той срещна погледа й и я забеляза, че се е намръщил.

— Моите възгледи, както ги наричаш, по случайност се споделят от повечето мексиканци — каза той остро, сякаш това бе отговор на въпроса й. — Но се боя, че те нямат особено значение за много хора в тази страна. Заради теб самата се надявам, че няма да посетиш Мексико, докато не приключи всичко и вече няма опасност за непредпазливи чужди посетители.

— Какво искаш да кажеш — докато не приключи? Докато не приключи кое?

Някаква вена пулсираше в слепоочията й и тя си каза, че това е от гняв — гняв, че той си позволява да й дава съвети.

— Наистина, господин Морган, вие едва ли сте човекът, който може да ме предупреждава да се пазя от опасности. А в този случай това е риск, който не съществува, френската армия е повече от достатъчна за шепа селяни, които почти не са въоръжени, уверена съм в това! И все пак — продължи тя, а гласът й прозвуча остро, въпреки

усилията й, — ако реша да посетя Мексико някои ден, можете да сте сигурен, че ще го направя, без първо да моля някого за разрешение!

— В случай, че не знаете, в Мексико се води война — каза той през зъби. — Били ли сте някъде, където има война, мадам? Виждали ли сте последиците от нея? Мога да ви уверя, че ако има стрелба, никой няма първо да се спре, за да провери дали се е прицелил в мъж или жена! И освен това на мексиканците им е дошло до гуша от чужденци. Сега е само въпрос на време кога хуаристите отново ще дойдат на власт и аз не бих искал да си помисля как някоя красавица като вас ще трябва да се изправи срещу взвода за разстрел, което е доста вероятно да се случи, ако решите да направите нещо толкова глупаво и безотговорно като това да отидете в Мексико при сегашните условия!

— Значи сте ни подслушвали! Вие сте достоен за презрение! Как смеете да се промъквате и да подслушвате личните разговори на други хора и след това да имате наглостта да се намесвате?

Лицето му бе потъмняло и бе станало заплашително от гняв и тя си помисли, че от очите му почти изригват сини пламъци към нея.

— По дяволите! Правете каквото си искате тогава. И понеже точно сега не искам да се бия с вашия възлюбен, мисля, че ще си тръгна преди да направя нещо, за което после може да съжалявам.

Карл Хоскинс се появи точно когато Стив Морган ядосано се оттегляше и когато се разминаха, Карл бе отворил уста да каже някоя жегваща дума.

След един поглед към лицето на Морган опасните, почти предизвикателни искри в очите му накараха Карл да стисне зъби, докато се запъти към Джини. Сега не бе нито времето, нито мястото да се бият, но той вече се бе заклел, че някой ден ще се погрижи за Стив Морган!

Един поглед към поруменялото лице на Джини с гневни сълзи, от които морскозелените й очи изглеждаха още по-големи, бе почти достатъчен, за да накара Карл да промени решението си.

— Джини? Какво има? Какво ти каза той? За бога, ако е направил нещо, за да те разстрои, аз ще…

— О, за бога, Карл, няма нужда да гледаш така кръвнишки!

Тя заговори по-остро, отколкото бе искала и прехапа устни разгневена. Колко глупаво, да се остави той да я доведе до такова

състояние! Как ли се забавлява сега с мисълта колко лесно може да я разстрои?

Една кърдрица от медночервената коса на Джини падна на бузата й и тя ядосано я отметна настрани, като смекчи гласа си с усилие на волята.

— О, Карл, съжалявам! Не исках да ти се сопна. Просто имахме малък спор, това е всичко. Боя се, че се оставям да ме доведат до положение, когато загубвам самообладание.

Успокоен, той седна до нея на земята, като взе в ръцете й в своите и нежно ги погали, сякаш искаше да премахне напрежението, което чувстваше в тях.

— Не обичам да те виждам такава, Джини — напрегната и разстроена. Не ми харесва мисълта, че той те е накарал да се почувстваш така! Ще му кажа да не се доближава до теб. Човек като Морган е по-лош от животно. Той не е подходяща компания за дама! Защо му прави такова удоволствие да те ядосва?

С вбесено възклицание Джини дръпна ръцете си от неговите.

— Да не намекваш, че го карам да ме ядосва? Ами че аз не познавам друг човек, който да мразя толкова! И ако си мислиш…

По красивото лице на Карл се изписа изненада от избухването й. Тя видя как смръщи чело, когато той я прекъсна бързо и почти грубо:

— Джини, Джини! Какво ти става? Не съм ти отправял такива обвинения. Знам колко мразиш този човек. Почти толкова колкото и аз. Презирам него и такива като него! Моля те, мила, нека не се караме!

Джини реши да бъде по-тактична.

— Извинявай, Карл! Аз… кълна се, че не знам какво ми става тази вечер. Сигурно… трябва да е от идващата буря. Ето, мога да се закълна, че ми падна една капка…

Карл не можа да устои на обърнатото й нагоре лице, на тези прекрасни очи, които все още блестяха от сълзите в тях. Изведнъж се почувства мъжествен и покровителствен.

Като помогна на Джини да се изправи, Карл я придружи до дилижанса й и бе изненадан и въодушевен от начина, по който тя отвърна на целувката му за лека нощ. Вместо да я приеме пасивно, както обикновено, Джини се хвърли на врата му и се притисна в него. Забеляза, че тя трепери и въпреки добрите си намерения откри, че

желанието му да я има нараства. Колко бе тънка талията й под ръката му, колко твърди бяха малките й гърди, притиснати в неговите.

Той повдигна глава, за да й прошепне нещо с пресипнал глас, но тя каза напрегнато:

— Целуни ме отново, Карл, целуни ме! — а после добави с шепот: — Чувствам се толкова изплашена тази нощ, така самотна, че ми се ще да останеш малко с мен да си поговорим…

Със стон, в който бяха примесени страст и очакване, Карл отново сведе глава и я целуна диво, като усещаше желанието, която напира в слабините му. „Боже мой, помисли си той, тя не знае какво говори… Това е заради бурята… Но аз я желая, трябва да я имам… Разбира ли какво ми причинява?“

Ако знаеше, че над рамото му Джини бе забелязала Стив Морган, застанал в разговор с Пако в сянката на един от дилижансите отсреща, Карл щеше да се почувства още по-разстроен.

Сега, полузамаян от собствената си нужда и неочакваното признание на Джини, той почти я занесе на ръце до съседния на нейния дилижанс, натрупан с кутии и джунджурии от покъщнината на Соня.

Каквото и да си бе въобразил, накрая Карл остана разочарован. В тъмната вътрешност на дилижанса едва потиснатата жар и желание у Джини сякаш се изпариха. Отначало тя изтърпя близостта му, легнал до нея и докосващ много леко гърдите й през тънкия плат на роклята й, но почти веднага се отдръпна и започна да протестира задавено, че се страхува, че не знае какво й бе станало, че той трябва да обещае да се държи подобаващо…

Те останаха заедно само десетина минути и през цялото време тя бъбреше истерично колко се страхувала от гръмотевиците, колко вълнуващо би било едно пътуване из Мексико и тогава, след като настоя да му го каже, тя призна, че той много ще й липсва.

— Но ти ще ме забравиш, разбира се. Докато се върнем, ще си си намерил друга любима… Знам какви са мъжете.

Въпреки протестите и настояванията му, че я обича и повече от всичко на света иска да я направи своя съпруга, тя не скланяше да се обвърже с нищо, освен да заяви:

— Ще почакаме и ще видим. И двамата трябва първо да сме твърдо убедени, нали така?

В края на краищата, това се оказа една твърде неприятна вечер и докато дойде време да изпрати Джини до дилижанса й, той вече бе в много лошо настроение.

Бурята се разрази през нощта и не помогна да се подобрят разклатените нерви и лошото настроение на почти всички пътници.

Те почти се нахвърляха един срещу друг, а страстите се нажежаваха. Готвачът се оплака, че Зак още не се е научил как да пали огъня както трябва, а момчето прекатури една кафеварка и тръгна да търси коня си, като заяви, че е нает за да се грижи за животните, а не да помага на готвача.

Соня и Джини се поспречкаха, когато Джини се върна в дилижанса в час, който Соня обяви за непростимо късен и добави, че ако Джини не внимава, може да си спечели репутация на евтина жена, при което Джини отвърна яростно, че е била с Карл, а не със Стив Морган и после на свой ред запита Соня да не би да ревнува от нея?

Със стиснати устни и демонстративно обърнати гърбове, те прекараха остатъка от нощта в мълчание, макар че никоя от тях не можеше да заспи, след като дъждът започна да плющи по покривалото на дилижанса.

Когато впрегнаха конете на следващата сутрин в проливния дъжд, земята вече се бе разкаляла до колене и всичко бе истински хаос. Някои от конете, събрани до вдигнатия навес, се бяха откъснали и Пап Уилкинс обвини за това каубоя Дейв Фиърс, който отвърна, че и бездруго вече бил се замислил дали да не напусне.

Карл Хоскинс мина покрай тях точно тогава и попита гневно защо, по дяволите, дилижансите още не са потеглили. Стадото бе неспокойно и готово да прегази в галоп лагера, ако не побързат.

Пап тъкмо бе отворил уста, за да изтърси една псувня, когато Стив Морган избра точно този неподходящ момент, за да пристигне с черния си кон в лагера с вид на „жив дявол“, както каза Пап по-късно, гологлав и с полепнала по челото му черна коса.

— По дяволите! Вие би трябвало да удържите тези животни. Какво, по дяволите, правите тук?

Гневният му, почти презрителен тон жегна наранената гордост на Карл и той загуби самообладание.

Когато Джини, изплашена от писъка на Соня, се покачи на високата седалка на дилижанса си въпреки дъжда, които скоро

намокри цялата й коса и рокля, тя успя да види само двама мъже, целите омазани в кал, които се боричкаха, заобиколени от крещящите, почти просташки възбудени зрители.

Те и двамата бяха еднакви на ръст и тегло и отначало Джини не можеше да ги различи, най-вече защото черната кал бе размазана и по лицата им. Но не й трябваше много време, за да разпознае Стив Морган. Той се биеше със зверската, злобна ярост на диво животно. Джини знаеше, че Карл се мисли за добър борец. Веднъж й се похвали, че бил учил да се боксира и дори владеел пехливанска борба. Но след като погледа известно време тя разбра, че никое от тези умения няма да му помогне.

Тя почти чуваше глухия удар на юмруци в телата им, от който й прилошаваше и сякаш усещаше омразата, която проблясваше между тях. Дебнеха се в кръг, събираха се, падаха и се търкаляха, измъкваха се и отново се изправяха на крака. Напомняха й за гладиаторите в древния Рим или на борба на живот и смърт между два гневни леопарда.

— Спрете ги! — примоли се Соня с ръце, притиснати пред устата й. — За бога, защо никой не ги разтърве?

— Защото на тях им е приятно, не виждаш ли?

Джини бе решила да е особено любезна със Соня днес като извинение за избухването си предната вечер, но гласът й прозвуча остро и високо.

Искаше й се да изпищи, но не от страх, както бе направила Соня, а по-скоро от пристъпа на почти дивашко вълнение, което я бе обзело. Пулсът й се бе ускорил, сърцето й бе започнало да бие толкова учестено и толкова силно, че си помисли, че припада. Не искаше да гледа, но не можеше да извърне поглед. Бе като в онзи ден, когато бе станала свидетел на борбата между Стив и апаха — почти като борбата с бикове, която бе наблюдавала веднъж, изумена от всички онези жени, скачащи на крака и крещящи ликуващо, че искат още кръв. Но днес, когато дъждът се стичаше по лицето й и виковете на мъжете отекваха в ушите й, а гръмотевиците бучаха някъде високо в небето, тя знаеше как са се чувствали. Виждаше смътно задъханите гърди, чуваше тежките удари в примитивната схватка и ясно усещаше собственото си тяло под прогизналата, прилепнала рокля, с която бе облечена. Сякаш я бе обзела някаква лудост.

Последва вик, после стон и един от мъжете се строполи назад и падна по очи в калта.

Тя чу предупредителния вик на Пако:

— Стив! Стига толкова!

Мъжът, който остана на крака — приведен, сякаш готов отново да се хвърли напред, за да го довърши — се поколеба, изправи се и се отдалечи.

Всичко свърши. Тя скочи от седалката на дилижанса, без да обръща внимание на лудешкия вик на Соня. Водеха я инстинктите й. Бягаше към Стив Морган, без да забелязва дъжда, калта и опулените погледи, които следяха как се препъва по пътя си. Тогава той се обърна и тя видя студения гняв в тъмносините му очи, които бяха притъмнели, и извитата му в омраза уста под черните мустаци.

— Какво искате, мис Брандън? Не трябва ли вместо това да тичате към любимия си?

Думите се запечатаха в съзнанието й и я зашеметиха. Без да може да разсъждава, тя замахна с ръка нагоре и разбра, че го е зашлевила едва когато чу плесницата и усети как пръстите й запариха.

Някой ахна. Джини видя бесния и шокиран израз да се появява в очите му и за миг си помисли, че ще отвърне на плесницата й.

— Звяр такъв… Страхливец… Ето ти за това, което стори на Карл…

Тя едва успя да процеди думите през стиснатите си, студени устни и се задъха, сякаш бе тичала.

Стив застана безмълвен, със свити от гняв устни и изведнъж тя повече не можа да вдигне очи към него, нито да погледне грозната червена следа, която ръката й бе оставила върху лицето му.

Като се обърна на пети, Джини се затича към Карл и падна на колене до него. Дъждът имаше солен привкус. Мина известно време преди да разбере, че плаче, а сълзите се стичат от очите й като дъждовни капки.

17

В малкото мексиканско селце от другата страна на реката срещу Ел Пасо капитан Мишел Реми, граф Д’Арлинжан, чакаше нетърпеливо пристигането на дилижансите на Брандън. Част от нетърпението му се дължеше на факта, че бе стоял в тази дупка вече два дни и ставаше все по-опасно френски офицер да се мотае дълго толкова близо до американската граница. Хуаристите вече бяха навсякъде. Въпреки че нямаха оръжие и не бяха организирани, те се бяха оказали твърдоглав народ и нападаха на най-неочаквани места. Всъщност, докато гледаше полупразната бутилка вино пред себе си, капитан Реми мрачно се замисли за слуховете, които бе чул точно преди да напусне Мексико Сити, че скоро ще трябва да напуснат Чихуахуа и да се върнат в Дуранго, като оставят хуаристите да командват кажи-речи цялата северна част на страната.

Той гневно се намръщи. Това бе невероятно! Тук бяха непобедимата френска армия, мексиканската гвардия, както и войски от Австрия и Белгия, а все още не можеха да постигнат пълна победа за Максимилиан над парцаливите сили на Хуарес.

Като един от адютантите на маршал Базен, той, разбира се, бе чул, че Съединените Щати симпатизират на Хуарес и откакто бе приключила гражданската война там, те снабдяваха хуаристите с оръжие и боеприпаси и не обръщаха внимание на контрабандистите на оръжие, които действаха от двете страни на границата. Това бе много лошо! Ако хората в Америка и в останалата част на Европа, дори и в самия Париж можеха да осъзнаят колко окаяна и бедна страна бе Мексико в действителност! Селяните гладуваха, а условията им на живот бяха по-лоши, отколкото в Европа през Средновековието, но въпреки това те твърдоглаво протестираха срещу всички реформи, които бедният Максимилиан искаше да въведе. Единствените цивилизовани мексиканци бяха разбира се gachupines[1], които се гордееха с европейския си произход и внимаваха поколенията им да не се смесят с индианци или метиси.

Капитан Реми се сети с тъга за една Кармен в Куерневака, с бледа кехлибарена кожа и прелестни кафеникави очи. В нея имаше съвсем малко индианска кръв! Тя се хвалеше с това, че баща й бил един от най-големите земевладелци в този край.

От Кармен, мислите на Мишел се понесоха естествено към Жинет. Джини Брандън, която той винаги бе наричал Жинет, още от онази нощ в парижкия театър, когато се бе влюбил в нея.

Той, разбира се, познаваше Пиер от дете. И си спомняше Джини като слабичко момиченце с огромни зелени очи. Малката братовчедка на Пиер — той не й бе обръщал никакво внимание. А и защо ли? След това се бе записал в армията на Наполеон, дошъл си бе в отпуск една зимна вечер и бе видял Жинет. Но, боже мой, каква промяна! Тя бе пораснала и бе станала зашеметяваща красавица! И какво самообладание бе демонстрирала, когато отиде до ложата й, за да се види отново с Пиер! Не тя, а той се запъваше като неопитен гимназист. Бе очарователна, закачлива, толкова уверена в себе си!

Ако не бяха го отзовали внезапно от поделението му, можеше да я убеди да се омъжи за него. Тя сякаш бе предпочела него пред останалите си обожатели. Дори Пиер, който изглеждаше по-ревнив към кавалерите й, отколкото се очакваше от един братовчед, сякаш не се противопоставяше много.

— Ще си пишем — обеща му тя, когато той заминаваше. Бе се разплакала, но твърдо отказа да избяга с него предната вечер.

Не бе много изненадващо, че около шест месеца по-късно кореспонденцията им бе секнала. Все пак бе войник, а и самият той не обичаше кой знае колко да пише. А и как можеше човек да ухажва момиче, което е на хиляди мили разстояние във вихъра на светския живот в Париж?

Но сега, скоро, той щеше да я види. Неговата Жинет. Той се запита дали ще се е променила, надяваше се да не е. Господи, нямаше ли край това чакане?

Мишел Реми не знаеше, че чакането му ще завърши още същата нощ. Докато той прекарваше времето си в меланхолични спомени, дилижансите пристигнаха в Ел Пасо точно насред една гръмотевична буря, бушуваща от двете страни на реката.

Пристигна в единствения приличен хотел, с който градът можеше да се похвали, преоблечен в цивилни дрехи. Той отлично

разбираше, че ако няма късмет и го разкрият, ще бъде арестуван и застрелян като шпионин. Но поне, помисли си той с прилив на увереност, английският му бе почти перфектен и носеше костюм, безупречно ушит при най-добрия парижки шивач.

Повечето му опасения се разсеяха, когато бе посрещнат от мадам Брандън — дребничка, изключително красива руса жена с големи сини очи и заразителен смях. Един мъж, наречен Хоскинс, американец, който изглеждаше необичайно мълчалив и имаше охлузено и насинено лице, го придружи през реката. Мишел тактично не спомена за синините, но се запита какво се бе случило с него. Тези американци, вечно се бият! Дори в Мексико Сити продължаваха да водят гражданската си война, която току-що бе приключила — понякога с остри думи, а понякога и с оръжие. Той тайно бе на страната на южняците, които бяха джентълмени. Ако бяха спечелили войната, бедите на Максимилиан щяха да са към своя край!

Докато чакаха Джини, капитан Реми забеляза с безпокойство, че малката хотелска трапезария е необичайно пълна. Соня Брандън сякаш предугади безпокойството му и му прошепна, че това са само хора, които пътуват с тях и празнуват края на дългото си пътуване.

— Това е първият град, в който стъпваме, откакто напуснахме Сан Антонио! — каза тя и трепна пленително. Увери го, че вече е споменала, че е приятел на съпруга й от Калифорния, така че няма защо да се притеснява. — Джини още не знае, че именно вие сте тук — довери му тя. — Аз й казах само, че френският офицер, който ще ни придружава е пристигнал. Отдавна ли я познавате, мосю Реми?

Те се бяха съгласили да се обръща към него на малко име и той се зарадва, че не е забравила. После отговорът се загуби от внезапното разтуптяване на сърцето му, когато Джини Брандън се спусна по стълбите.

Как би могъл да си представи, че тя ще се промени? Ако е така, то бе станала още по-хубава. Бе облечена в зелена кадифена рокля, ушита по последна мода, която той веднага позна, че е дело на Уърт. Жинет не носеше кринолини, следвайки стила, наложен от императрица Йожени. Деколтето й се спускаше ниско, та да открие смело гърдите й и после продължаваше по тялото й до ханша, след което се разстилаше на богати дипли откъм гърба. Косата й бе прибрана във висок кок и блестеше под светлината на лампите с

бледия медночервен отблясък, който той си спомняше много добре. Една-единствена букла падаше на рамото й. Носеше смарагди в ушите си, чийто блясък бе затъмнен от очите й.

Мишел си помисли, че всеки мъж в залата ахна от удоволствие при вида на красотата й. Нито една от дворцовите дами в двора на император Максимилиан в Чапултепек, някои от които имаха благороднически титли, не можеше да се мери с нея! Той стана на крака, погледите им се срещнаха и видя как очите й се разшириха от изненада, сякаш не можеше да повярва.

След това нададе вик и като хвана небрежно с ръка дългите си поли, тя се затича през няколкото оставащи стъпала. Той с усилие си наложи да спазва правилата за приличие и да не забравя всички ококорени очи около тях и реши само да целуне ръката й. Но тя непринудено се спусна към него, обви врата му с ръце, като викаше името му:

— Мишел! Ти ли си това наистина? О, но аз не мога да повярвам! Точно ти!

Той наведе глава почти без да се замисли и усети как устните й се залепят за неговите. С усилие успя да си наложи да се отдръпне. Джини си бъбреше щастливо с него на френски, докато бяха седнали на масата и той не можеше да повярва на късмета си. Тя го наричаше свой мил и скъп ангел, и се кълнеше, че е разбил сърцето й, когато напуснал Париж. Мишел бе извън себе си от радост.

Те пиха шампанско и никой от тях не забелязваше какво ядяха. Джини пи повече, отколкото трябва, докато усети, че главата й се върти. Тя сякаш чуваше смеха си отдалеч, висок и пронизителен в ушите й. Но Мишел Реми не забеляза нищо, освен че Джини изглеждаше щастлива, че го вижда. От нея сякаш бликаше здраве и жизненост и той си помисли, че топлият, прасковен тен й отиваше много повече, отколкото модната бледост, която повечето дами се опитваха да постигнат. Лицето й бе малко по-слабо, отколкото го помнеше, но това само още повече подчертаваше фините й черти с волевата брадичка и големите зелени очи. Мишел не можеше да откъсне поглед от нея цяла вечер и не бе единственият.

Карл Хоскинс седеше начумерен на същата маса и дори нашепването на Соня, че Джини познава френския капитан от детските си години не можа да уталожи растящия му гняв и разочарование.

Какво й ставаше тази вечер? Тя се държеше като… като развратница! И като капак на унижението му почти не му обръщаше внимание пред очите на половината от останалите мъже, които бяха пътували с тях и знаеха, че Карл е нейният ухажор. Не стига че Стив Морган имаше наглостта да присъства заедно с приятеля си Дейвис и две дами, облечени в крещящи рокли и с очевидно недотам висок морал. Това още повече помрачаваше настроението му, особено като знаеше, че Джини ще замине за Мексико след няколко дни и не той, а капитан Реми ще я придружава там.

Докато настроението на Джини сякаш се подобряваше с всяка изминала минута, заедно с шампанското, което поглъщаше, това на Карл ставаше все по-лошо. С усилие си наложи да запази самообладание по време на вечерята. Малко след като се нахрани, той се извини, като обясни сковано, че трябваше да потеглят рано на следващия ден. Джини дори не забеляза, че той си тръгва.

Макар и да не усещаше присъствието на Карл Хоскинс в стаята, Джини усещаше това на Стив Морган, въпреки опиянението си от алкохола. Споменът за острите му думи се бе запечатал в съзнанието й, дори след като стигнаха до Ел Пасо и я изпълваше с възмущение и срам всеки път, когато се сетеше за тях. Тя се радваше, че бе зашлевила гневното му присмехулно лице, радваше се всеки път, когато си спомнеше едва потиснатата ярост в очите му, след като стори това.

Ето защо вдигна глава и забеляза, че той бе имал наглостта да се приближи до масата им, като се извини лицемерно на Соня и пренебрегна нея.

— Не искам да ви безпокоя, госпожо Брандън, но разбрах, че вие все пак няма да пътувате с дилижансите до Калифорния. Затова си помислих, че ще е най-добре да чуете това от мен. Пако Дейвис ще ги води, когато тръгнат утре сутрин. Аз напускам. Тази вечер заминавам за Ню Мексико.

— Но господин Морган, не разбирам! Съпругът ми…

— Причината, поради която съпругът ви ме нае, мадам, бе защото вие с мис Брандън пътувахте с дилижансите. Нямате нужда от двама пазачи нито от наемник, за да закарате стадото и останалите мъже до Калифорния. Естествено аз не очаквам да ми дадете остатъка от парите, които трябваше да ми се платят, когато пристигнем в Калифорния.

— Естествено! — Джини чу собствения си глас, остър и почти заядлив. — Предполагам, че на баща ми, а и на всички нас, би ни се сторило твърде много да очакваме, че човек като господин Морган ще се окаже такъв джентълмен, че да изпълни условията на устното споразумение.

Ако очакваше, че ще го накара да се срамува от презрението, което се четеше в гласа й, тя грешеше. Поне бе благоволил да я забележи за първи път тази вечер, но пресрещна обвинителните й слова с нехайно повдигната вежда, като любезно я изчака да продължи.

— Джини! — гласът на Соня бе ужасен. Тя погледна Стив умолително. — Господин Морган, доведената ми дъщеря не е на себе си. Умората от пътуването й е дошла твърде много и понеже старият ни приятел мосю Реми е тук, решихме, че той ще ни придружи до Сан Франциско с пощенската кола. Той е на гости на свои роднини в Де Ханис и…

— Сигурна съм, че господин Морган изобщо не се интересува нито от чувствата, нито от плановете ни, скъпа Соня! Но така и така сте тук, господин Морган, колко неучтиво от моя страна да не ви запозная с нашия приятел Мишел Реми, граф Д’Арлинжан — господин Стив Морган, бившият ни пазач.

Соня бе започнала да кърши ръце. Мишел Реми, усетил напрежението, което почти се носеше във въздуха, без да разбира, стана бързо и малко неловко на крака и протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, сър. Но моля ви — той хвърли нещастен поглед към Джини, — аз не използвам титлата си в тази страна. Не е… много демократично, нали?

Стив Морган сви рамене, като пое ръката на французина.

— Защо не? Ние, простичките хорица тук, си падаме по титлите, защото си нямаме наши — той отново погледна към Соня и се поклони. — Приемете извиненията ми, мадам. Но честно да ви кажа — така ще е по-добре, особено като се има предвид, че двамата с Хоскинс не се разбираме много-много. Довиждане, госпожо Брандън. Мис Брандън. Господин Реми.

Думите напираха на устните на Джини, но тя не се осмели да ги изрече и си ги спести. Усещаше, че Мишел я гледа въпросително и че Соня се е изчервила от неудобство. Само Стив Морган, след като се

сбогува, запази самообладание, докато си тръгваше. Върна се на масата, за да се присъедини към сътрапезниците си.

Сега Джини се чувстваше по-весела от всякога.

Полузасмяна, тя прошепна на Мишел, че наистина иска да се извини, задето се е държала толкова нетърпимо грубо, но изпитва несъзнателна ненавист към този господин Морган, който е най-грубият и най-непоносимият човек, който е срещала през живота си и трябва да бъде поставен на мястото му.

— И слава богу, че повече никога няма да го видя! — добави тя. — Ако Соня спре да ми се мръщи, дори и тя ще признае, че се чувства облекчена. Хайде, бъди честна, ти също не го харесваше, нали?

— Това не е извинение да се държиш лошо, Джини! — заяви Соня твърдо, но се остави да я убедят да приеме още една чаша шампанско малко след това.

Останалата част от вечерта премина доста приятно, без повече инциденти.

Капитан Реми придружи двете дами до стаите им, преди да се прибере в своята, която бе в края на същия коридор. Преди да заспи, той отново се поздрави за невероятния късмет да присъства в кабинета на маршала, когато изникна въпросът за нуждата от ескорт за жената и дъщерята на сенатора Брандън. Разбира се, Мишел веднага бе предложил услугите си и когато Базен научи за личното му познанство с Жинет, най-накрая се съгласи. Естествено златото бе главната му отговорност, той трябва да се опита да не забравя това, но мислите му се връщаха към Жинет и дългите седмици, които ще прекарат заедно. Този път, каза си той, ще я спечели. Ще я убеди да се омъжи за него, да пристигне в Мексико Сити като негова годеница, преди някои от другите офицери там да я зърне. И понеже бе мъж, с мъжки апетити и желания, Мишел Реми се замисли и за други неща. За това какво ли е усещането да притиска топлото, меко тяло на Жинет до своето, да я посвети в тайнствата на любовта… Той, разбира се, бе джентълмен и възнамеряваше да се ожени за нея, но пък кой знае? През дългите седмици, които ще прекарат заедно, може да има топли мексикански нощи, аромат на цветя в нощния въздух, луна и улични певци, които ще им правят серенади. Може би първо ще изкарат медения си месец. Сега, след като я срещна отново, той нямаше търпение да я има цялата.

Ако Джини подозираше, че Мишел вече бе планирал бъдещото й прелъстяване, то тя не се издаде през следващите няколко дни, дори и пред растящото любопитство на Соня. Откакто втората й майка научи, че красивият капитан Реми, освен всичко друго е и граф, всъщност започна да окуражава флиртуването на Джини с него. Той имаше благородническа титла и макар че бе избрал да бъде войник, бе богат — Джини вече я бе осведомила за това. Дори Уилям не би могъл да има някакви възражения срещу такъв брак за дъщеря си. Соня съчувстваше на Карл, когато се сетеше за него, но бе сигурна, че той ще си намери някое момиче в Калифорния, която повече ще му подхожда. Той бе сериозен и амбициозен младеж и тя го харесваше, но Джини бе много по-лекомислена и прекалено непостоянна за Карл. И, разбира се, всеки път, когато Соня се замислеше за това, тя въздъхваше с облекчение: добре че Джини толкова бързо бе забравила странната си връзка със Стив Морган. Такава връзка нямаше да донесе нищо хубаво и никой не знаеше това по-добре от нея. Добре че Джини го бе видяла да убива онзи апах и това й бе отворило очите, за да види какъв нецивилизован негодник е той.

Самата Джини през първите два дни на пътуването им в Мексико бе изпаднала в някакво вцепенение. Бе изпила твърде много шампанско вечерта, преди да напуснат Ел Пасо, и на следващата сутрин се събуди с ужасно, непоносимо главоболие.

И като капак на това, бе имала много неприятна среща с Карл Хоскинс, който бе влязъл, въпреки нежеланието й, в нейната стая, след като Соня се бе облякла и бе слязла долу, като искаше да знае в какви отношения са те двамата и какво означава за нея господин Реми. Всъщност тогава тя се чувстваше засрамена и й бе мъчно за Карл, понеже той бе разстроен и ядосан. Бе я нарекъл флиртаджийка, кокона и лека жена, и когато тя избухна в сълзи, той я хвана за ръцете и ги целуна, като я молеше да не го забравя и да помни, че я обича.

За да се отърве от него и от цялата грозна ситуация, в която я бе поставил, накрая му обеща да не предприема нищо драстично спрямо Мишел, да даде време на себе си, а и на него.

Когато Карл най-после си тръгна, Джини видя как дилижансите се измъкнаха от града в лекия дъжд и се бе почувствала странно самотна. Надяваше се, че всички те ще стигнат здрави и читави в Калифорния, че няма да има повече гробове в сухата, безлюдна пустош

на Ню Мексико и Аризона. Да, всъщност всички те ще й липсват, дори и Пап Уилкинс, бъбривеца.

Заедно с Мишел тръгнаха от Ел Пасо в собствения си дилижанс под прикритието на нощта, рано-рано в проливния дъжд. Френските войници, които щяха да ги придружават, чакаха от другата страна на реката и златото бе прехвърлено бързо и безпрепятствено в отделението под дъските на пода на дилижанса, в който щяха да пътуват през следващите няколко седмици.

За Джини и Соня не бе трудно да се пригодят към люлеенето и подскачането на колата, която се клатушкаше по лошите мексикански пътища, понеже вече бяха привикнали на това. Но Джини, която бе яздила всеки ден, не можеше да понася да стои затворена часове наред в тесния задушен дилижанс.

Вярно, че Мишел често изоставаше от ескорта, за да язди редом с тях и да им прави компания, но дори смешните истории, които разказваше от живота в двора на император Максимилиан в Чапултепек и опитите му да помогне на Джини да си опресни знанията по кастилски испански — който все още се говори от натурализираните испанци и от мексиканците от по-висшите класи, увери я той — това не помогна да разсее чувството й, че се задушава.

Мишел постоянно ги уверяваше, че са в безопасност и няма от какво да се боят, но думите му караха Джини да се чувства по-разтревожена от всякога.

Пътуваха през напуканата суха земя, която напомняше на Джини за Тексас, но в малката странноприемница, където спряха да напоят конете и да си починат през първия ден от пътуването им, Джини бе дочула собственика да говори на Мишел за бандити и хуаристи. Дори малкото й знания на испански й бяха достатъчни, за да разбере поне това. Не беше голямо утешение фактът, че имат американски паспорти и писма, които могат да ги представят на консула им в Мексико Сити като жени на американци от победените южни щати, които бяха купили земи в Мексико. Писмата, които носеха — още свидетелства за внимателно планиране от страна на сенатора Брандън — може би щяха да ги защитят от преследване от поддръжниците на Хуарес, който разчиташе на приятелството на Съединените Щати, но ако ги нападнат бандити…

Мишел им каза, че французите все още владеят тази част на страната поне на книга. Той повтори слуховете, които бе чул, че Хуарес всъщност е избягал от страната и вероятно се укрива някъде в Тексас. А що се отнася до бандитите, той им каза безгрижно, че те нападали главно свои сънародници и не биха дръзнали да атакуват дилижанс, пазен от френски войници от страх, че французите ще им отмъстят. Присъствието му и успокоителните му думи помогнаха. В края на краищата каква е ползата от това да се страхуваш? Вече бяха започнали пътуването си и мисията си — нима самата Джини не бе отхвърлила мисълта, че се страхува от опасностите, които ще срещнат по пътя си? Когато не мислеше за Мишел и за радостта си, че отново се срещнаха, тя неволно си спомняше онази нощ, когато Стив Морган я бе предупредил за рисковете на едно пътуване през Мексико.

— В случай че не знаеш, в Мексико се води война! — бе казал той, като почти изкрещя тези думи.

Ако открият целта на пътуването им, дали това я превръща в шпионка? Тази мисъл бе нелепа, смешна. Джини знаеше, че ако спомене и дума за това на Соня, тя ще й каже, че чете твърде много приключенски романи.

Те пътуваха вече втори ден, като следваха течението на Рио Гранде и често спираха да починат, докато Мишел изпращаше някои от мъжете напред на разузнаване. Но сега, предупреди той, ще трябва да преминат през една дълга пътека, която опасваше долните краища на страховитата планина Сиера Мадре, която ще ги изведе в Чихуахуа, ако всичко мине гладко.

— От там нататък ще бъде много по-лесно — рече Мишел и хвърли многозначителен поглед към поруменялото, уморено лице на Джини. — Ще бъдем далеч от тази жега. Почакайте, докато усетите прохладата в планината! И ще видите, че като стигнем до Чихуахуа вече няма да има опасност от бандити или хуаристи.

— Това означава ли, че сега трябва да се задоволим и с двете? — попита Джини леко саркастично, но той реши да не се обижда от тона й и се наведе от коня, за да хване ръката й през отворения прозорец на дилижанса.

— Няма от какво да се боите, belle amie! Виждате ли, аз съм тук. Въоръжен до зъби, да не би да не сте забелязали? И освен това има още десет френски войници, внимателно подбрани от самия маршал!

Като хвърли един извинителен поглед към Соня, той каза по-меко на френски:

— Ако трябва да се страхуваш от нещо, любов моя, това може би съм аз. За мен става все по-трудно да се задоволявам с целомъдрените целувки за лека нощ, които ни се разрешават пред погледа на хубавата ти майка. Може би тази вечер ще те отведа под звездите и ще те прегръщам на воля толкова, колкото ми позволиш.

Джини спусна клепки под страстния, нетърпелив поглед, който той й хвърли, но се усмихна и той се окуражи.

— Може би това ще ми хареса… много — призна тя с тих глас, като заговори на френски.

Мишел, като докосна високата си шапка, пое с коня си към останалите, а Соня, заинтригувана от разговора им на четири очи, реши да не обръща внимание на това, че бяха нарушили леко правилата за добро държане. Все пак и двамата още бяха млади и ако не се лъжеше, бяха влюбени един в друг — може би за втори път. Соня отново си помисли колко романтично е всичко това.

За Джини обаче в това пътуване нямаше нищо романтично. Ако не бе присъствието на Мишел и начинът, по който я гледаше дори когато е изпотена и развлечена, щеше да е направо непоносимо. Слава богу, че скъпият й Мишел бе тук. Той я караше да не мисли за други неща. Тя жадуваше да стигнат до края на пътуването, да бъде отново хладно, да се срещне с цивилизовани хора в среда, която ще й бъде позната и безопасна. Понякога не можеше да повярва, че е същото момиче, което пристигна в Америка, жадно за приключения и вълнения. Тя естествено си бе мечтала за романтични преживявания, но колко различна се бе оказала действителността!

Сега постепенно, но постоянно се изкачваха все по-нагоре. След като реката остана зад гърба им, планината се изправи насреща.

Пътят, по който вървяха бе отъпкан от тежки испански товарни каруци. Някога, каза й Мишел, той е бил camino real, но испанското име не й говореше нищо. Това бе просто един прашен изровен път, който лъкатушеше нагоре и надолу и понякога Джини се чувстваше, сякаш главата й ще се откъсне от тялото.

Пътят се изкачваше по склона, а пустинната растителност от ниски храстчета, кактуси и трева отстъпи място на малки, изкривени дръвчета — дъб, хвойна и бор. Манерките им, напълнени предната

вечер, вече бяха полупразни, когато спряха да си починат в следобедната горещина. Запенените мулета, които теглеха дилижанса и конете на френските войници бяха покрити с червен прах. Когато Джини слезе от дилижанса, Мишел я предупреди да внимава за змии.

— Навсякъде са — каза й той.

Соня изписка и заяви, че предпочита да остане на сигурно място в дилижанса, но Джини, която искаше да се поразтъпче, остави Мишел да й помогне да слезе.

Като свали шапката си и примижа срещу слънцето, той радостно й се усмихна, а белите му зъби блеснаха на фона на загорялото му лице. Кестенявата му коса блестеше. За разлика от повечето си съвременници, Мишел Реми бе гладко обръснат, с изключение на дългите, гъсти бакенбарди, които сякаш още повече подчертаваха издълженото му лице с високия му нос и издялана уста. Преди няколко години Джини го смяташе за най-красивия мъж, когото някога е виждала. „Не, казваше си тя отново, не че нямам късмет. Щастлива съм, че имам такъв мъж, толкова добра партия“, тя не можа да се сдържи да не се усмихне, като си спомни думите на Соня, който й обръщаше толкова подчертано внимание.

Бяха спрели в малък каньон, чиито почти прозрачни стени им правеха сянка. Пред тях се разстилаше извит, лъкатушен път, който сякаш не се отделяше от стената на склона, но Мишел бързо ги увери, че много скоро ще излязат на малко плато и ще прекарат нощта в едно индианско село, където има една-единствена странноприемница.

— Боя се, че помещението е тясно, паянтово и доста мръсно. Не е достойно да ви подслони — извини се Мишел. — Но е по-добре, отколкото да прекараш нощта тук вън — той посочи с ръка сухите пусти хълмове наоколо и Джини потрепери.

— Сред всички тези гърмящи змии и бандити, за които ни предупреди? Не може да бъде!

Той я бе отвел малко настрани от дилижанса и сега внезапно взе ръцете й в своите.

— Жинет! Знаеш какво изпитвам към теб. Не можеш да си представиш как се чувствах от самото начало, когато те видях застанала като ангел в бялата си рокля. Само ако имах правото да съм близо до теб тази вечер, за да те защитавам от всичко, от което се

страхуваш, само да те държа в прегръдките си, както съм мечтаел да сторя от години.

— Мишел… — за миг Джини не знаеше дали ще избухне в плач или в истеричен смях. Какво очаква от нея той? Тя реши да действа подмолно. — Войниците ти могат да ни видят. Какво ще си помислят?

— Petite amour, няма никакво значение какво ще си помислят. Те не може да не са забелязали какво изпитвам към теб. Ако не бяхме във война, можех да те ухажвам безкрайно, моя Жинет, но тук нещата са по-различни. Един бог знае къде могат да ме изпратят, след като стигнем до Мексико Сити. Трябва да съм сигурен какво изпитваш ти. Трябва да знам дали това, което казват очите ти, е истина.

Той не й даде възможност да отговори, а я грабна безмилостно в прегръдките си и започна да я целува. За нейна изненада целувките на Мишел не я отблъскваха така, както тези на Карл. Намираше ги за доста приятни. Ръцете му я обгърнаха плътно и тя се почувства толкова удобно, когато се облегна върху него! Не се чувстваше замаяна нито полужива от чувството на безпомощност, нито пък пометена от сила, по-голяма от нейната. Тук се усещаше защитена като в прегръдките на мъж, на когото може да има доверие, който ще е нежен и внимателен с нея. Джини се остави чувството на безопасност и нежна привързаност към Мишел да я завладее изцяло. Като въздъхна леко, тя повдигна ръце и обви широките рамене, когато започна да отвръща на целувките му, а устните й се стопляха под неговите.

Френските войници, които седяха облегнати на скалите от двете страни на пътя изведнъж се заеха да пълнят манерките си и да почистват конете си, като се преструваха, че не ги виждат.

Значи капитанът не си губи времето! Разбира се, още от самото начало те бяха забелязали, че очите му постоянно са приковани върху младата mademoiselle и че постоянно си намира извинение, за да се върне да поговори с нея. Кой можеше да го вини? Тя несъмнено бе доста привлекателна и имаше маниери и говор на дама. Ефрейтор Валми си помисли решително, че сега те без съмнение ще пътуват много по-бързо, отколкото през последните два дни. Капитанът няма да има търпение да стигнат Чихуахуа, където несъмнено ще нареди нещата така, че те да бъдат оставени дискретно насаме. И пак никой не можеше да го вини. На човек лесно можеха да му омръзнат тъмнокосите чернооки сеньорити.

Ефрейторът, който бе решил да се заеме с почистването на пистолета си, нямаше време за по-нататъшни размишления, тъй като в този момент последва ужасен рев някъде над главите им — откос от пушка — и пред слисаните му очи хълмът над и около тях се изпълни със заплашителни фигури.

— Тези изстрели, малки soldados, бяха само предупредителни. Надяваме се, че ще се държите разумно.

Както бяха отпуснати и спокойни, французите бяха заварени неподготвени. Заплашени от пушки и пистолети, те останаха замръзнали по местата си и само хвърляха по някой поглед за заповеди към капитана, който бе също толкова изненадан.

Мишел Реми бе войник и при обичайни обстоятелства никак не беше страхлив. Но в този случай трябваше да има предвид и дамите и най-вече Жинет, която все още държеше в прегръдките си. Зелените й очи се бяха разширили от гняв.

Той разгледа мъжете, които ги бяха наобиколили. Някои вече бяха започнали да слизат или да се спускат по стръмните склонове към тях. Какъв глупак беше, че не взе повече предпазни мерки! Трепереше от гняв и разочарование. Бе се наел доброволно да свърши тази задача и златото, което караха, бе негова отговорност. А сега той мрачно се надяваше, че тези мъже няма да се окажат хуаристи — дори бандитите са за предпочитане пред тях, ако си французин в тази забравена от бога страна!

За Джини това изглеждаше като част от някакъв чудовищен кошмар. Да бъде откъсната от прегръдката на Мишел и да се озове в такава ситуация! Бе чула как Соня изпищя от дилижанса, но сега дори тя мълчеше — несъмнено бе припаднала или бе изпаднала в истерия! Ужасена и любопитна, Джини наблюдаваше как мексиканците се приближават. Изглеждаха страховити и опасни с големите си sombreros, засенчили тъмните им лица и патрондашите, прехвърлени от рамото до хълбока, и препасани през кръста. Някои от тях носеха доста страховити ножове с широки остриета и всички бяха въоръжени с пищови. Тя нямаше представа колко наброяваха.

Какво искаха? И още по-лошо, какво щяха да правят? Един от бандитите, който бе останал на върха на хълма над тях очевидно бе водачът им, защото той бе заговорил преди това и продължаваше да

издава заповеди с гърления, нечист испански, който използваха метисите.

Френските войници бяха с почервенели лица и стиснати устни от яд, когато им бе заповядано да хвърлят оръжието си на земята и да вдигнат ръце. Ефрейтор Валми се поколеба и един от бандитите го удари с приклада на пушката, като разкървави бузата му. Безсмислената жестокост на това действие и собственото му чувство на безсилие накараха Мишел Реми да загуби самообладание.

Джини бе пуснала ръката му, макар че все още стоеше близо до него, сякаш за да я защити. Сега той извади пистолета си от кобура, наведе го и стреля с оглушителен изстрел, и в същото време усети как се просва заднишком и едва тогава осъзна, че самият той бе ранен от куршум. Кръвта бликна от рамото му и чу как Джини извика разтревожено и се наведе над него.

— О, боже, Мишел! Скъпият ми храбрец, бедният ми ангел, лошо ли си ранен?

Ръцете й притиснаха раната, като се опитваха да спрат кръвта и той прехапа устни, за да не изреве от болка.

От разстояние, което сякаш увеличаваше многократно всичко около него, Мишел Реми дочу още изстрели и се опита да се изправи, като посегна към пушката, която не можа да намери. Къде беше? Да не я бе изпуснал?

— Легни! Мишел, стой и не мърдай или…

Думите на Джини постепенно заглъхнаха, докато очите му се затваряха. Тя бе обърнала глава да погледне през рамото си, когато чу още изстрели и двама френски войници, които смело се бяха опитали да се възползват от объркването, което капитанът им бе предизвикал, лежаха неподвижни в праха.

Нямаше други опити за съпротива и само Джини, която започваше да изпада в истерия и дори бе забравила страха си, се осмели да се обърне към ухилените мъже, които се движеха толкова тихо и ловко, за да съберат хвърлените от войниците оръжия. Соня и Тили вече бяха излезли от дилижанса. Соня бе почти припаднала, а очите й се бяха разширили от уплаха.

— Какво искате от нас? Дяволски изчадия! Ние сме американски граждани и ако се осмелите да ни навредите ще отговаряте пред войските на Съединените щати.

Един от бандитите клатеше глава в пресилено възхищение пред куража на Джини.

— Такава смела синьорита! Поздравявам ви за дързостта ви!

Тя се опитваше да превърже раната на Мишел с ивици плат, откъснати от собствената й широка пола, но вдигна ядосано глава като чу подигравателния глас на мъжа.

— Престанете! Настоявам да ни оставите на мира. Ще ви подгони и френската армия, знаете ли? Не притежаваме нищо, от което вие имате нужда. Нямаме скъпи бижута… О, вижте какво сторихте, убийци такива!

Тя не знаеше дали мъжът я разбира, или не, но очевидно водачът им знаеше английски. Джини чу смях над себе си, подигравателен и някак дразнещо познат.

— Кажи й, Педрито. Такава смелост заслужава отговор.

Каза го на испански и сега мъжът, който я бе заговорил преди това, се усмихна и показа жълтите си криви зъби.

— Търсим пари, сеньорита. Много пари — той говореше английски, като се запъваше, но тя успя да го разбере. — Следим дилижанса ви отдавна и се питаме: странно е, нали? Такъв малък дилижанс, който вози толкова фини дами, да оставя такива дълбоки следи. Ние сме любопитни хора, синьорита.

Джини чу задавения възклик на Соня и я стрелна предупредително с очи.

— О, Джини! Как можаха да…

— Соня, недей! Те са бандити, не виждаш ли това? Мислят си, че сме богати. Да им дадем накитите, които имаме и може би ще ни оставят да си вървим…

— А, сеньоритата е и разумна при това!

Мъжът се приближи и Джини се отдръпна. Той вонеше! На мръсни, непрани дрехи, на немита коса и на… смърт! Кошмарът бе истински, този път нямаше да се събуди в безопасност в леглото си.

Докато някои от мъжете завързваха френските войници, мъчителят на Джини дойде още по-близо, а усмивката не слизаше от лицето му.

— Сеньорита, защо две американски дами ще пътуват с френски войници? А, los Francescos — свини! — той красноречиво се изплю. — Не-е-е, мисля, че ще намерим нещо интересно във вашия дилижанс.

Може би много пари, а? Достатъчно, за да могат бедни разбойници като нас да заживеят като богаташи?

Той се засмя и останалите се присъединиха към него. След миг сякаш се бе уморил от играта си. Джини го чу да раздава заповеди и трима мексиканци се втурнаха към дилижанса с брадвите си. Тя чу още смях и откъртване на дъски, докато продължиха да ровят из вътрешността.

Златото — те бяха узнали за него! Но как?

— Сеньорита, той ще оживее, глупавият ви капитан. Сега ако може да се присъедините към останалите дами…

Тогава тя забеляза, че Соня и Тили са завързани с ръце зад гърба им за едно от колелата на дилижанса. Устата на Тили зееше отворена, сякаш искаше да извика, но не смееше, а Соня изглеждаше, като че вече е припаднала, облегната на колелото с лице, пребледняло като платно.

За миг Джини остана неподвижна, като си придаваше предизвикателен вид. После чу шепота на Мишел, които говореше на пресекулки.

— Пистолетът ми… падна.

А след това започна въпросително:

— Жинет? Жинет, къде… — той отново се опита с мъка да се изправи и тя остро му извика да лежи неподвижно.

— Моля те, нали няма да го убиеш? След като получиш това, което искаш, няма да го сториш? — тя започна да умолява мръсния бандит, който стоеше и я зяпаше похотливо, но същевременно усещаше тежестта на пистолета на Мишел върху бедрото си и хладнината на дръжката от слонова кост. Бе изпуснал пистолета си и когато тя се хвърли върху него, полите й го покриха. Почти без да се замисля, тя го бе пъхнала в джоба на роклята си. Може би…

Засега бандитите не се бяха опитали да тормозят нито нея, нито пък Соня или Тили. Може би искаха само да вземат парите и да избягат. Но във всеки случай, ако се опитаха да й посегнат, тя щеше да стреля. Какво значение имаше и бездруго…

Водачът на бандата горе на хълма отново извика нещо на испански с рязък тон. Мексиканецът, който стоеше пред нея вдигна рамене, но се отдръпна.

— Вече няма да има убити, сеньорита, не ни предизвиквайте. А сега ако обичате…

Джини отново погледна към Мишел, който изглеждаше в безсъзнание, но поне превръзката, която му направи, явно бе спряла кървенето. Неохотно стана на крака и се престори, че изтупва полата си. Слава богу, пистолетът все още бе тук, те не бяха забелязали!

Бандитите, които претърсваха дилижанса излизаха, носейки златото в тежките чували. Останалите мъже, които стояха наоколо и помагаха нададоха одобрителни възгласи и смехове. И дори водачът на шапката подаде пушката си на мъжа до него и реши да ги удостои с присъствието си. За момент бяха забравили за нея и Джини се свлече край Соня до колелото на дилижанса.

— Вижте — парите. Точно както очаквахме, нали така, амигос? Такъв хубав подарък за нас, бедните.

Той отново се бе обърнал към нея и се приближаваше. „Няма да го оставя да ме завърже, помисли си Джини разбунтувана. Няма да остана тук вързана, докато те избиват бедните войници и заграбват златото.“ Паниката надделя над разума и тя започна да трепери от вълнение. Пистолетът изскочи без усилие от нейна страна и тя го държеше здраво с две ръце, насочен към мъжа.

— Ако се приближиш и крачка, ще стрелям. Заповядай на хората си да се отдръпнат или…

Той стоеше съвсем неподвижно и един почти комичен израз, сякаш не можеше да повярва на очите си, се промъкна по равните му индиански черти. И бандитите бяха спрели да се смеят. Всички сякаш замръзнаха в нелепи пози, някой все още прехвърлили чувалите със злато през рамо.

— Тя е луда! Сеньорита, много глупаво постъпвате, не разсъждавате…

— Ако не развържете тези войници веднага, тогава вие, сеньор бандит, ще бъдете един много мъртъв човек.

Гласът й звучеше почти прекалено спокойно в ушите й, но петлето на револвера трепереше под палеца й.

— Ще трябва да ви убием, сеньорита, това е много лошо. Можете да отнемете живота ми, да, но не мисля, че…

— Педро, почакай. Младата дама е обзета от паника, струва ми се. Нека аз да поговоря с нея.

Тя бе забравила за главатаря на бандата, докато той не заговори, като премина на кастилски испански, който дори тя можеше да разбере. Гласът му звучеше приглушено, но спокойно и равно.

— Сеньорита, ще оставя пушката си, виждате ли? И ще си поговорим. Държите се много глупаво, да знаете! Мислите ли, че няколко живота имат някакво значение за нас в сравнение със златото?

Гласът му се приближаваше, докато той крачеше към нея, но тя не смееше да отдели очи от Педро, който сега сви рамене и отстъпи назад.

Като прехапа устни, за да спре истеричния си пристъп, Джини насочи пистолета към високия мъж, който продължаваше да върви смело напред, сякаш оръжието, което държеше здраво в ръката си бе само някаква глупава играчка. За разлика от останалите, той носеше завързана зад главата му кърпа, която скриваше чертите му, като тези на каубоите, които прекарваха стадото на баща й през прашните тексаски равнини. И макар че бе облечен като останалите мъже с широко сомбреро и пончо, покриващо горната част на тялото му, в начина, по който пристъпваше, имаше нещо ужасно познато, нещо…

— Значи ти си главатарят им. Мъж, който си крие лицето като страхливец! — думите й изливаха презрение върху него, макар че в този момент Джини бе по-уплашена от всякога. — Може би, може би ако заплаша твоя живот, те ще ни пуснат да си вървим.

— Ако ме застреляте, ще подпишете смъртната присъда на всичките ви спътници. Това ли искате? Не мисля, че сте глупава, сеньорита, а само че се държите глупаво, може би. Дайте ми пистолета и ви обещавам, че няма да отнемем нито един живот. Ще бъдем великодушни и ще пожалим дори los Francesos. Хайде, подайте ми го.

Сега бе само на крачка от нея и протегна ръка, като продължи да държи главата си наведена така, че да вижда пистолета.

Слънцето напичаше точно върху главата й, а жегата бе непоносима. Тя чуваше как Соня хлипа до нея и я моли с преплетен език да бъде разумна, за да не ги избият всички.

Докато Джини се колебаеше, мъжът внезапно посегна бързо като гърмяща змия към пистолета й и тя чу как изгърмя, а отскокът я блъсна назад. Бе достатъчно близо, за да види как куршумът мина през гънките на пончото му и след това усети силна, пулсираща болка в

китката си, докато ръката му се спусна надолу и изби пистолета от нервните й пръсти.

И като капак на всичко, което преживя през последния четвърт час, сякаш имаше нужда от още по-силен ужас, за да премине тънката граница на истерията, тя го получи. Позна мъжа. Дори преди да чуе как я ругае, забравил да преправи гласа си, дори преди да вдигне ръка, за да издере лицето му като дива котка и да разкъса черната кърпа, тя знаеше кой е.

Тъмносините му очи бяха ярки и безмилостни като синевата на небето над тях, а ръцете му стискаха жестоко китките й, когато я хвана и притисна в дилижанса.

— Ти! — задъхано рече тя и добави с нарастваща паника: — Ти! О, боже, трябваше да те убия!

— Никога не си била добър стрелец, Джини. И добре, че е така. Успокои ли се вече?

И той имаше наглостта да се усмихне насреща й?

Пусна я и обърна глава да каже нещо на ухилените мексиканци, а тя се нахвърли върху него като хванато в капан, полудяло животно. Ноктите й го деряха по лицето. Щеше да му избоде очите, ако не бе хванал навреме ръката й. С бързо движение, което го завари неподготвен, тя го ухапа по ръката и чу как изсъска и пое въздух от болка, преди да я удари през лицето с опакото на ръката си, зашеметявайки я. Тя падна заднишком към дилижанса и усети как пръстите му се впиват в раменете й, докато я хвана и я обърна към себе си.

— Проклета дива котка! Ти създаваш повече проблеми, отколкото всички останали взети заедно! Ще мирясаш ли най-сетне?

Но тя не можеше. Пищеше, риташе, хапеше и се бореше срещу него, докато остана без сили и усети как я бутна напред и изви ръце зад гърба й, докато тя падна на колене в праха и захлипа от болка и отчаяние.

Сега, след като нямаше нужда да се прикрива, Стив Морган съвсем открито пое командването. В началото бе изглеждало като кошмар, но това, което последва, бе още по-лошо, колкото и да бе невероятно.

Клекнала в праха с ръце, завързани болезнено зад гърба й, Джини чуваше отривистите заповеди, които издаваше, заглушавайки

стоновете на ранените французи и хлипащия, умоляващ глас на Соня.

Стив казваше на Соня на английски тихо и с приятелски тон, че съжалява, задето им причинява неудобство.

— Съжалявам, че трябваше да стане по този начин, мадам, но ако си спомняте, аз ви предупредих да не се разхождате из Мексико. И не е никак хубаво, че доведената ви дъщеря постъпи по този начин…

— О, но моля ви — проплака Соня, — нали няма да… не можете! Имате златото, какво повече искате от нас?

Уплашените й сини очи умолително се спряха върху намръщеното му лице, а тъмните му вежди бяха сключени много заплашително. Тя не можеше да открие капка милост по лицето му. То не издаваше нищо!

— Боя се, мадам, че ми остават само две възможности, но и двете са доста неприятни. Мога да накарам да ви избият всички, за да няма свидетели или… — той се спря замислено и Соня изпусна дъха си, който бе задържала, и изхлипа обзета от ужас.

— Моля ви! О, моля ви, не това! Кълна се, че ако ни пуснете и ни оставите живи, никога няма да кажа на никого, че съм ви разпознала! Ще накарам и тях да ви обещаят, знам, че мога! За бога!

Разширените й от ужас очи видяха как устните му потрепнаха, сякаш почти се засмя. Докато все още се колебаеше, той сви рамене и погледна надолу към Джини, която не бе проронила дума, откакто й бяха завързали ръцете. Сега, сякаш почувствала погледа му, тя вдигна глава и го погледна през подпухналите си от плач очи, а лицето й се бе изкривило от омраза.

— Няма да ти обещая нищо, куче такова, отвратителна гад! По-добре ме убий тогава, защото се кълна, че ако не го сториш, ще накарам да те открият и да те унищожат като крадливо, предателско куче, каквото си всъщност!

Светът сякаш се смали и вътре останаха само те двамата, когато очите им се сблъскаха. Джини усети как я побиват тръпки, макар че си наложи да не отмества поглед. В този момент наистина не й пукаше дали ще я убие. Нека го стори! Той я бе предал и я бе ударил. Бе причинил смъртта и раняването на невинни хора и то само заради златото. За пари! Тя усети някаква горчивина, която бе почти непоносима — ако устата й не бе пресъхнала, щеше да се изплюе в краката му.

— Може би има и друга алтернатива. Ще ви вземем с нас, като един вид гаранция, така да се каже. Така ще можете да видите голяма част от страната, а вие точно затова сте дошли в Мексико, нали така?

Устата на Джини се отвори в безмълвно потресено „О!“ и погледът му сякаш пробяга по нея някак презрително и развеселено, преди да се обърне отново към Соня, която вече протестираше:

— Не! Не може да говорите сериозно, няма да…

— Госпожо Брандън! — гласът му сряза като камшик неуверените й, изумени слова. — Няма друга възможност, мадам, освен ако не предпочитате да станете мъченица за златото си. Доведената ви дъщеря ще дойде с нас като гаранция, че няма да ни преследват. След около месец ще се погрижим да я върнем здрава и читава в Тексас или в Мексико Сити, ако предпочитате.

Той се поклони иронично на Соня, която започна да плаче неутешимо.

— Няма да тръгна! Не можете да ме накарате. Ще се бия, ще викам, ще… — думите на Джини станаха почти неразбираеми поради вълнението и яда й, особено откакто забеляза, че очите на Мишел бяха отворени. Той я гледаше с израз на ужас, изписан на лицето му. — Мишел! О, слава богу, че си жив… Мишел, не им позволявай…

Стив Морган безцеремонно я дръпна, за да я изправи на крака, като я държеше срещу себе си в стоманената хватка на ръката си и се смееше като останалите мъже на опитите й да го ритне.

— Оле! Тази е същинска дива котка! Трудно ще ти е да я опитомиш, амиго!

Макар че Джини не знаеше италианския диалект, който говореше мъжа, Мишел го разбра и тихо изстена, колкото от душевни терзания, толкова и от раната на рамото си, която пулсираше лудо.

Може би поради раната си или понеже бе в безсъзнание, бандитите не го бяха завързали, но сега, когато се опита да помръдне, един от тях вдигна пушката си, но бе спрян от острите думи на американеца, когото той бе признал за свой водач.

— Остави го! Ще вземем пистолетите им и в тази страна ще е по-добре някой да ги развърже, след като си заминем.

Докато все още държеше борещото се момиче, което Мишел знаеше, че обича до полуда, американецът се върна към по-лесния

каталонски, който Мишел разбираше повече от смесения диалект, който говореха останалите мъже:

— Сеньор soldado, ако придавате някаква стойност на… да кажем доброто здраве на тази млада жена, ще се погрижите да не бъдем преследвани твърде отблизо. Златото, можете да бъдете уверени, ще се използва добре. А що се отнася до мис Брандън, това, което ще се случи с нея, зависи от вас.

— Оставете я! Можете да вземете мен вместо нея — Мишел Реми се опита да се изправи с мъка, но падна назад с приглушен стон.

— Много трогателно! Както и нежната прегръдка, която бяхме принудени да прекъснем! Но се боя, сеньор, че си губим времето. Моля ви да не забравяте, че ако искате да видите мис Брандън да изглежда толкова добре, колкото сега, ще направите точно каквото ви казах.

Резкият глас му се присмя и Мишел Реми усети, че никога преди това не бе пожелавал толкова пламенно смъртта на някого.

— Тази… тази дама е моя годеница и ако я докоснете с пръст, никога повече няма да можете да си подадете носа нито в тази страна, нито в своята!

Младият капитан чу как Джини изпищя, докато я отвеждаха, чу плачът на Соня — пълен със страх и жал. Въпреки растящата си слабост, той с усилие се изправи и седна, като затвори очи от болка. Но когато ги отвори, нея я нямаше. Нямаше никой. Чу брътвежа на мулатката на госпожа Брандън, докато се опитваше да се довлачи до мястото, където хората му лежаха завързани и го гледаха с мълчаливо съчувствие, но думите не достигаха до съзнанието му в сегашното му състояние.

— Винаги съм знаела, че този мъж не е свестен — викаше Тили. — Знаех си, че е жив дявол и се опитах да кажа на мис Джини туй, ама тя не ме слушаше…

— Млъкни, чуваш ли! — изкрещя Соня. — Той вече я има. О, боже, какво ще кажа на Уилям? Какво ще се случи с нас сега?

---

[1] gachupines — испанци, установили се в Америка (исп.). — Б.пр. ↑

18

Те сякаш пътуваха вечно! Полузамаяна от умора, с болка във всяко мускулче от тялото й, Джини бе убедена в това. Нощта отдавна бе паднала, а конете все още вървяха, макар и по-бавно, отколкото в началото. Тя нямаше представа къде бяха нито накъде се бяха запътили и за момента това бе престанало да я вълнува. Бе студено и дрехите й, подгизнали от пресичането на планински потоци, дълбоки до кръста, а понякога и до шията й, бяха полепнали по треперещото й тяло. Бяха някъде в планините, само това знаеше, и някои от мъжете, всеки прибрал своя дял от златото, вече се бяха пръснали в различни посоки.

Тя се чудеше в началото дали наистина са бандити, или са последователи на сваления от власт президент Хуарес. Бе се опитала да ги преброи, да запомни колко са. Дори бе направила опит да забележи в каква посока пътуват. Но сега вече нямаше значение и отдавна бе престанало да има, когато за първи път се стъмни и тукашните изкривени ниски дървета и храсти бяха започнали да изглеждат като дебнещи животни в полумрака.

Мили боже, кога ще спрат? Джини почувства, че всеки момент може да припадне от пълното изтощение — тялом и духом. Преди това се бе борила и ритала, опитваше се да се отскубне от коня, докато Стив Морган със студено и решително лице й зашлеви два шамара, а внимателно премерените му удари отметнаха главата й назад и я накараха да залитне. Бе я заставил да язди на седлото пред него с ръце, все още вързани зад гърба й. Когато тя започна само да хлипа безпомощно и ядно, той постави пушката й напреки под гърдите й и когато отново се опитваше да се бори, я дръпваше така, сякаш секваше дъха й.

Сега Джини се отпусна уморено и унило срещу него, без да я е грижа повече. Дори му бе малко благодарна, задето бе наметнал пончото си върху раменете й, за да я стопли.

Без да го осъзнава, Джини започна да надава малки стенания като ранено животно. Защо не спират? Ще спрат ли някога?

Изглеждаше, сякаш са изминали часове, когато най-накрая спряха да пренощуват в сянката на огромна скала със странна форма, която сякаш се бе надвесила над тях като някое праисторическо чудовище и образуваше естествена пещера, която отчасти ги предпазваше от вятъра.

Стив Морган трябваше да я свали на ръце от коня и да я подпре на скалата, понеже тя бе прекалено схваната, за да може да се раздвижи или да окаже някаква съпротива.

Като работеха тихомълком с ножовете си, мъжете отрязаха клонки и бързо ги навързаха едни за други, като ги преплетоха така, че да оформят нещо като навес. Нахраниха конете от торбите, закачени на главите им, като им говореха ласкаво и бършеха потните им тела с шепи трева. Очевидно тази вечер нямаше да палят огън.

Джини бе започнала да трепери и не можеше да спре, а зъбите й тракаха от студ и изтощение. Морган донесе едно одеяло от торбата на седлото си и я зави с него, но тя продължаваше да трепери. Като клекна до нея, той сряза въжетата на китките й и започна грубо да ги разтрива. Ако имаше сили, тя щеше да ги издърпа от ръцете му, но сега бе принудена да търпи грубите му грижи и агонията, когато кръвообращението й, почти спряно от здраво стегнатите въжета, с които я бяха вързали, започна да се възстановява.

Мъжете, разговарящи тихо помежду си, бяха започнали да пият от манерките си и да дъвчат парчета сушено говеждо. Някои от тях извадиха бутилки текила и започнаха да пият жадно. Дори в объркано си състояние Джини някак остана с впечатлението, че те бяха свикнали да пътуват така — да яздят нощем и да не палят огън, за да не привличат внимание. Що за хора бяха и какво правеше Стив при тях?

Морган й предложи малко пастърма, но тя мрачно поклати глава.

— По-добре яж — посъветва я той с равен глас. — Това е всичко, което ще получиш.

Той изпи една голяма глътка текила и протегна бутилката към нея, но тя извърна глава.

— Теб май те тресе — каза той нетърпеливо и след това добави с известна рязкост в гласа: — Няма да ставаш за заложница, ако умреш от пневмония!

Той брутално обърна главата й, а пръстите му се впиваха в меката плът на лицето й и вдигна бутилката пред устата й. Понеже усети, че след миг ще излее течността в гърлото й, Джини отпи, задави се и се закашля от суровия изгарящ алкохол. Но той се оказа прав — след няколко минути тя се почувства почти съживена. Текилата сякаш оформи топло и пламтящо кълбо в корема й. Той отново й предложи малко пастърма и този път тя я прие, внезапно осъзнала, че е гладна.

Мъжете бяха започнали да се увиват в одеялата си, за да спят, без да обръщат внимание на твърдата земя, на която лежаха.

С уморен поглед Джини видя как Стив Морган става и дълго се протяга.

— Най-добре и ти се опитай да поспиш. След около два часа отново потегляме.

Тя бе толкова уморена, че почти не осъзна какво й бе казал. Два часа? Това не е възможно. Трябва да е луд като тях, като всеки, който би избрал да живее в тази забравена от бога страна!

Сега той се наведе над нея и отново завърза китките й, но този път по-здраво и отпред. Нямаше смисъл да се съпротивлява, тя вече бе научила това. Видя как Стив постели едно одеяло на земята и след това съвсем спокойно легна до нея и я придърпа към себе си, обърнат настрани. Тогава тя започна да се мята, макар че усещаше краката и ръцете си странно натежали и безжизнени, но ръцете му я държаха твърде плътно и силно и след малко спря да се бори и остана да лежи неподвижно. Той тихо се засмя.

— Топлината на тялото е най-доброто нещо, за да не ти е студено в нощ като тази — каза той лаконично.

Джини мълчеше, осъзнаваща с отчаяние своята безпомощност. Той можеше да прави с нея каквото си поиска, абсолютно всичко, и тя не можеше да предотврати това. Мисълта я накара да потрепери от страх и нещо като ужасено очакване, но той не стори нищо. Продължаваше да я притиска, докато тя почувства как болезненото й тяло най-после се затопля и не усети как заспа.

Само за да бъде събудена сякаш едва ли не минути след това. Бе изправена безцеремонно на крака и отново вдигната на коня му. Тъмносиньото небе бе започнало да просветлява от зората, докато навлизаха все по-навътре в планината, понякога по пътеки, не по-широки от тесни пешеходни пътечки, които се извиваха опасно покрай

ръба на дълбоки каньони, към дъното на които Джини не смееше да погледне.

Слънцето изгря и започна да напича яростно право върху главите им. Един от мъжете й хвърли кос, ухилен поглед и извади смачкана сламена шапка, която Джини прие апатично.

Бе изгубила представа за посоката и времето и дори за дните, мислеше си тя. Когато спираха, това бе само за да напоят конете и да напълнят манерките си от малки планински поточета. Ядяха пастърма и тя започна да свиква с огнения вкус на текилата. Тъй като я смятаха за пленничка на Стив, поне не правеха опити да я притесняват. Всъщност суровите мексиканци дори бяха започнали да изпитват някакво възхищение от нейния стоицизъм, без да разбират, че е причинен от абсолютното й изтощение, телесно и душевно, което я караше да забрави всякакви чувства, дори и страха си. Тя чу, че се обръщат към нея с la nina — мъничката. Когато роклята й се бе разкъсала на парцали, един от тях, слаб младеж, който трябва да бе на не повече от осемнадесет или деветнадесет години, извади от торбата си едни доста мръсни шалвари — широките панталони, които носят мексиканските селяни и също така широка риза. Даде ги на Стив, като повдигна рамене извинително и от устата му се изля цял порой от думи на местния му диалект, като гледаше гневно някои от другите мъже, които се смееха и пускаха пиперливи закачки.

Бе късно следобед и откакто се бяха изкачили по-високо в планината, бе станало по-хладно. Земята бе почти плашещо дива и прекрасна — мрачна и пуста. Предният ден един от мъжете бе застрелял една пума само с помощта на лък и стрела. Бяха се смели на израза на лицето на Джини — смесица от страх и отвращение, но бяха изненадани по-късно, когато тя отказа да яде от месото.

Сега бяха спрели неуморното си стремглаво пътуване, където й да бе крайната му цел. Този път на едно малко плато, гъсто покрито с бор и хвойнови храсти.

Джини бе започнала да свиква да се подчинява на команди, но този път разбунтувана се дръпна назад, когато Стив започна да я отвежда по-навътре в горичката от дървета сред добродушните закачки и смеха на останалите.

— Няма… няма да облека тези отвратителни дрехи!

Тя ядно преглътна останалите думи, които се канеше да изрече, но той леко се засмя — смях, който прозвуча по-скоро дразнещо, отколкото развеселено.

— Да не би да предпочиташ да яздиш гола? С открити гърди като амазонка? Не казвам, че на мен няма да ми е интересно, но приятелите ми там отзад може да решат, че това е прекалено голямо изкушение — гласът му се промени и стана рязък, почти груб. — Джини, не си губи времето да спориш с мен. Или… да не искаш да разкъсам дрехите ти? Доколкото си спомням, веднъж не се съпротивляваше особено, когато го направих.

— О! — лицето й пребледня и тя отстъпи назад, като видя погледа в очите му. — За теб нищо не е прекалено низко? Как смееш да ми припомняш, че… че ти…

— Не ме предизвиквай, Джини! — гласът му имаше предупредителна нотка, която я накара да замръзне от страх. — И не се преструвай, че изведнъж си станала много срамежлива. И преди си се събличала пред мъж. Пред мен, пред Карл Хоскинс и без съмнение пред френския капитан, който те нарече своя годеница. Защо продължаваш да играеш глупавите си игрички с мен?

Той бе отвързал китките й, за да може да яде и сега Джини откри, че ръцете я сърбят да забие нокти в тъмното му, присмехулно лице. Тя и преди го бе драла с нокти и белезите от това още смътно си личаха. Сега й се щеше да му бе избола очите.

— Игрички? — просъска тя вбесена към него. — Да не мислиш, че мога да изпитвам към теб нещо друго, освен омраза и презрение? Мразя те, мразя те, мразя те, Стив Морган! От теб ми се повдига! Като си помисля за докосванията ти и ми се повръща! Да, предпочитам да бъда любовница на Карл или на Мишел, или на който и да е друг мъж, когото си избера, отколкото отново да ме докоснеш ти… ти, мръсен мелез такъв!

Лицето му остана безчувствено като на индианец, но тя успя да забележи по внезапно втвърдилия се поглед и побледнялата ивица около устата му, че най-после бе успяла да засегне непоклатимото му самообладание.

— Почти ме изкушаваш да открия колко ме мразиш в действителност — рече той накрая и се приближи към нея, като я накара инстинктивно да се дръпне. Ръцете й се вдигнаха, сякаш да се

защитят от удар. Но той само й хвърли дрехите и се изсмя презрително, когато тя неволно възкликна.

Стив сложи ръце на кръста и я погледна студено — същински синеок мексикански разбойник с кръстосани патрондаши пред гърдите, които му придаваха още по-заплашителен вид.

— Побързай и се преоблечи, Джини. Или ще бъда принуден да си помисля, че свенливото ти колебание означава нещо друго.

Като поруменя от унижение и накипяла ярост, Джини се обърна с гръб към него и направи, каквото й бе казал, усещайки през цялото време погледа му върху себе си, макар и да не можеше да види израза на лицето му.

Те тръгнаха отново и Джини яздеше коня като момче. Но след сблъсъка им в горичката, нещата отново се бяха променили. Докато преди тя бе мълчалива, мрачна и понякога дори апатична, сега усещаше как омразата и отчаянието в нея нарастват все повече почти щеше да се пръсне от възмущение. Господи, как го презираше, как го мразеше! Омразата проникваше в нея и ставаше неразделна част от живота й, както храненето и дишането. Нямаше нито секунда, когато да не усеща присъствието му — топлината на тялото му, когато я принуждаваше да се обляга на него, твърдостта на ръцете му, когато я връзваше и отвързваше, присмехулният син блясък на очите му на фона на загорялата му кожа.

Тя го проклинаше и му се противопоставяше при всяка възможност, така че той бе принуден да я качва и сваля от седлото, да я кара да яде, да пие и да ляга до него вечер.

— Мразя те! — прошепваше му тя на всяка крачка. — Крадец… мелез!

И когато на него му омръзна да слуша постоянните обиди, които тя сипеше по негов адрес, той дръпваше пушката, която държеше пред гърдите й, докато тя усетеше, че дъха й секва от натиска и се отпускаше върху него, като преглъщаше яда си.

Започнаха да слизат от планината. Джини не знаеше в каква посока. Но отново, почти незабележимо, някои от мъжете започнаха да се разпръскват. Събуждаха се сутрин и откриваха, че някой го няма, а понякога след кратко шушукане, един-двама поемаха по друг път. Джини бе сигурна, че зад техните на пръв поглед безсмислени действия се крие някаква причина. Може би всички се бяха наговорили

да се срещнат отново и това бе само номер, за да заблудят преследвачите. Когато мъжете говореха помежду си, обаче, те използваха някакъв индиански диалект, който бе абсолютно непознат за Джини.

И докато слизаха от планините в сухите пустинни земи, които силно напомняха на тексаските, Джини отново започна да се страхува. Какво ще се случи с нея? Къде я водеше той? Тя се безпокоеше още повече, защото знаеше, че Стив я желае.

Сякаш с презрението и отблъскването си тя отново го бе накарала да забележи женствеността й. Тя не бе просто пионка в играта му — заложник за собствената му безопасност.

Когато лягаха заедно под одеялото, Джини усещаше как нараства желанието му да я има, макар че той не направи никакви открити стъпки да предприеме нещо с тази цел. И понякога докато яздеха, той оставяше ръката си да се плъзне по гърдите или рамото й, или настояваше да среше косата й, колкото и да бе мръсна и сплъстена. В такива моменти Джини мислеше, че той го прави нарочно, за да я нарани. Понякога сълзите напираха в очите й, когато я дръпваше безцеремонно, макар че не го оставяше да ги види. Понякога Стив поставяше ръка на бедрото или на корема й, като я галеше въпреки волята й, докато тя се извиваше и яростно се бореше срещу него, като изливаше омразата и отвращението си от докосванията му. Но след онзи първи ден, когато бе хвърлил дрехите насреща й, вече не я оставяше да го раздразни дотолкова, че да загуби самообладание и да изпусне нервите си.

Джини се запита със страх в сърцето какво ли си бе наумил, но когато го попиташе кога ще я освободи, той само свиваше рамене.

— Когато вече няма да си ми нужна, мила — каза й той веднъж и нотката на студена решителност в гласа му я накара да потрепери.

Само Педро и младият Хуан, който й бе дал дрехите си, останаха с тях в нощта, когато стигнаха до малкото индианско селце.

Хуан бе оставил коня си и се бе измъкнал напред един час по-рано, за да е сигурен, че всичко е наред, но когато се върна въодушевен и ухилен до уши, те отидоха с конете до малката полянка, където индианските колиби, построени от натрошен кирпич, сякаш бяха сгушени една до друга за по-добра защита.

— Mi casa — каза Хуан, като заговори на испански заради Джини. По това време тя вече бе толкова уморена, че би приела с благодарност какъвто й да е подслон, пък било то и глинена колиба.

Родителите на Хуан — ако това бяха те — изглеждаха много стари. От развълнуваните поздрави и прегръдките стана ясно, че и Педро им бе някакъв роднина. Те бяха предупредени за присъствието на Джини, тъй като по сбръчканото лице на жената, която я посрещна, бе изписано само леко любопитство. Тя я заведе до малко огнище, което изпълваше стаята с дим и мирис на гозба.

След пастърмата, с която бе свикнала, царевичните питки, които й предложиха — тортилас — й се сториха много вкусни и Джини ги излапа като гладно животно, без да съзнава, че Стив я наблюдава, докато не вдигна поглед и не улови замисления му поглед върху лицето си. За какво си мислеше? Тя веднага извърна очи, но той прекоси малката стая и се приближи до нея с протегната каменна кана, пълна до половината с някакъв сладък алкохол, който изгори гърлото й, докато преглъщаше.

Мъжете говореха тихо. По-малкият брат на Хуан, Пабло, който изтича навън да се погрижи за конете им, се върна и седна при тях, а големите му тъмни очи блестяха като черни диаманти на светлината на огъня. Жената до Джини седеше мълчалива и единствено косите погледи, които срамежливо хвърляше от време на време към la gringa издаваха любопитството й. Отблизо жената не изглеждаше чак толкова стара, както й се стори на пръв поглед. Явно бе доста по-млада от съпруга си. Но фигурата й бе безформена под тъмния reboza, наметнат на раменете й, и лицето й бе сбръчкано под разпилените, тъмни коси. Джини изпита внезапно съжаление към нея. Какво съществувание! Представи си какво е да живее цял живот в място като това, осъдена да не види нищо друго, освен тежката работа и раждането на децата, да не види нищо от света навън!

Тя усети, че ужасно й се приспа… и после, понеже бе толкова уморена, се унесе, облегната на стената.

Една ръка грубо я разтърси, за да я събуди. Очите й изненадано се разтвориха и тя се намери лице в лице със Стив Морган.

— Тук е доста топло — просъска тя към него, внезапно осъзнала факта, че те бяха единствените, които не спяха. Всички останали

лежаха до огъня, увити в одеялата си. — Нямаш нужда от тялото ми, за да се стоплиш тази вечер.

— Мога да се сетя и за други начини да се използва това тяло, което толкова настоятелно се опитваш да скриеш — каза той меко, а тя се смрази чак до мозъка на костите си.

— Не! — прошепна тя яростно, като изля омразата си в ядния поглед, който запрати към неумолимото му лице. — Не, няма да те оставя да ме докоснеш!

— А преди доста ти се искаше, не помниш ли? — каза той жестоко.

Вдигна я на крака, като я задърпа след себе си.

— Тук отзад има една стая, която можем да използваме. Хуан имаше по-голям брат, който се учеше за свещеник, преди войниците да го убият. Бяха я приготвили за него, за да има малко място само за себе си и тази вечер…

Той нямаше защо да довършва това, което щеше да казва. Беше достатъчно ясно какво има предвид. Джини се опита да се измъкне, но той я бе хванал твърде силно и твърде болезнено.

Имаше само едно перде от някакъв грубо тъкан плат, който ги отделяше от останалите. Той вече бе направил приготовления, защото едно малко кандило бе запалено и поставено в нишата в грубата кирпичена стена и одеялата му бяха постлани на пода.

Той я пусна, застанал между нея и вратата, и започна да сваля патрондашите, после пистолетите си, като ги постави грижливо в ъгъла. Когато се обърна, Джини все още седеше там, сякаш бе хипнотизирана и бе втренчила поглед в него с очи, които приличаха на парчета зелено стъкло. Нещо в начина, по който го погледна, като ужасено животно, хванато натясно, почти разколеба Стив Морган. С мръсна и несресана коса, падаща в сплъстени къдрици до кръста й, тя приличаше на циганка. Той различаваше извивката на гърдите й дори през широката риза, с която бе облечена и мисълта за тях, и за това колко лесно му се бе отдала, най-напред на него, а след това на Хоскинс и без съмнение, на френския си възлюбен, го направиха по-непреклонен.

— Понеже тук е толкова топло, можеш спокойно да си свалиш дрехите, преди да легнеш — каза той като посочи с глава одеялата.

В този момент чувството, че е под хипноза, напусна Джини и тя нададе яростен вик.

— Никога! По-скоро бих те убила!

Джини отчаяно се хвърли към пистолетите му и той я бутна назад само с едно движение на ръката си. Тя падна и удари главата си с невероятна сила, която я остави зашеметена известно време.

— Престани да се бориш с мен, Джини. Би трябвало вече да си наясно, че няма полза от това.

Усети как той се наведе над нея и започна да я съблича, въпреки протестите й.

Кандилото все още светеше в нишата и начина, по който я огледа, направи нещата още по-непоносими. Джини отчаяно се протегна към одеялата и се опита да се прикрие с тях, като плачеше от гняв и уплаха.

— Животно такова! Мръсен мелез! Не виждаш ли, че по-скоро ще умра, отколкото да се оставя да ме докоснеш? Мразя те, мразя те!

Той спокойно я досъблече и се доближи до нея. Тя отвори уста, за да изкрещи и той с бързо движение я затули с ръка, като посини устните й.

— Моля те, опитай се да контролираш виковете си на екстаз. Нали не искаме да събудим приятелите си отзад?

Мрачна развеселеност разтегна краищата на устата му в странна усмивка, която не стигна до очите му.

Тя се опита да извика, да протестира истерично срещу насилието му над нея и усети как тежестта на тялото му се спуска върху нея. Той я бе притиснал неподвижно и махаше ръка от устата й, само за да я целуне страстно, докато ръцете му галеха гърдите й. Сега действаше бавно, играеше си с нея, прилепяше цялото си тяло в нейното, докато тя изразходи всичките си сили в отчаяните си, безплодни опити да се съпротивлява.

Накрая, когато Джини остана изтощена и без дъх, с все така болезнено пулсираща болка в главата, той се обърна настрана. Едната му ръка още бе върху устата й, за да я заглушава, а кракът му — преметнат върху нейния, за да не й дава възможност да помръдне.

— Така е по-добре — прошепна той в ухото й, а ръката му бавно започна да се движи по тялото й, сякаш бяха влюбени — гальовно и възбуждащо.

Джини не можеше да направи нищо, освен да се предаде. Това бе много по-лошо от очакванията й. Тя се бе приготвила за бързо брутално изнасилване, но вместо това, въпреки волята й и мълчаливият крещящ протест на разума й, тялото й — младо и жизнено — бе започнало да отговаря на милувките му.

— Не… не, моля те, недей! — прошепна тя, но той се изсмя, целуна я по ухото и след това по-нежно по устата.

През цялото време ръцете му се движеха по тялото й, а пръстите му я милваха и възбуждаха, докато започна да се извива под него, като молеше за освобождение и жадуваше за него. Тя стенеше от удоволствие, когато той й нашепваше любовни, възбуждащи думи на испански и всичко се завъртя, докато усети как Стив разтваря с колене бедрата й и тя повдигна крака нагоре, за да го приеме. Бе твърд и мъжествен, когато проникваше в нея безкрайно и настоятелно, докато тя чу в ушите си плискането на море, а тялото й се превърна във вълна — набираше сила, издигаше се и падаше бавно, бавно от удоволствието в действителността.

Едва по-късно чувството на срам и отвращения я обзе и тя лежеше и хлипаше неудържимо в прегръдките му. Усети как той стяга ръце около нея и когато тя се вцепени, чу гласа му — студен като мислите й:

— За бога, какво има сега?

— Ти обеща! — изхлипа тя. — Когато ме отведе, ти обеща, че ще ме пуснеш веднага, щом се отдалечиш на безопасно разстояние. Обеща, че няма… че няма…

Той се наведе над нея. Всяка следа от нежност бе изчезнала.

— Това беше заплаха, Джини, а не обещание. И проклет да съм, ако не мразя да правя това, което съм заплашил. Но няма да те пусна, докато знам, че присъствието ти до мен може да се окаже полезно. Веднага щом спрат да ни преследват, може би ще те пусна да си вървиш, може би — гласът му стана по-твърд, — освен ако не се доближат твърде много.

— Преследват ни? Заплаха? Изобщо не разбирам за какво говориш! Не ни преследват, а и как биха могли? Лъжеш ме, лъжеш, защото…

— Не повишавай тон, по дяволите! — гласът му я сряза рязко и тя потрепери от гнева в него. Главата й бучеше от неизказани мисли.

Той каза по-тихо:

— През последната седмица ни преследват. И които и да са, те са много упорити и доста умни. Мисля, че с тях има индианец следотърсач. И търсят вас, мис Брандън. Американци са, около петима души. Баща ти действа бързо и е доста ефикасен, трябва да му призная това.

Тя го погледна недоверчиво.

— Но това не е възможно! От колко време пътуваме? Баща ми едва ли ще има време да…

Той се засмя, без да му е весело.

— Скъпа, имам си свои начини да събирам сведения, дори и тук, в тоя пущинак. Доведената ти майка се е върнала в Ел Пасо. Там имат телеграфна служба. Кой знае? Може би е писала на баща ти. Знам само, че ни преследват. Защо мислиш, че почнахме да се пръскаме? Никой няма да може да си върне това злато и може би те са достатъчно умни, за да разберат това, но очевидно търсят теб. А вероятно и мен. Уверен съм, че баща ти има някой наистина хубавичък план за мен, ако някога ме хване.

— Това просто не е възможно — прошепна тя отново. И след това добави по-бавно, сякаш смисълът на това, което току-що й бе казал тепърва стигна до съзнанието й: — Значи затова… о, но ти не можеш да имаш това предвид! Искаш да ме използваш като примамка, за да ги отведеш далеч от златото, така ли? И това — начинът, по който се държиш с мен — така ли им отмъщаваш, задето те следят?

— Отмъщение ли? Така ли го наричаш?

Внезапно той отново я целуна страстно, избърса сълзите й с език и Джини усети как тялото му се качва върху нейното и той заглушава вика й с уста, докато отново я обладава — този път брутално и насилствено, без никаква подготовка.

19

Напуснаха индианското село рано на следващата сутрин, когато небето само леко розовееше, за да приветства настъпването на зората.

Смесица от умора, унижение и гняв караха Джини да мълчи. Бедрата и дори целите и краката я боляха. А най-неприятната мисъл от всички бе, че предната вечер собственото й тяло я бе предало и всъщност бе отвърнало на омразните му ласки. Само ако го знаеше!

Сега яздеха сами, тя и Стив Морган, и той изглеждаше потънал в мислите си точно като нея самата. Джини предположи, че той мисли за преследвачите им — ако не я бе излъгал за това, за да защити бруталния начин, по който се бе възползвал от тялото й предната вечер. Тя леко потрепери, като си спомни местата, на които я галеше и собствената й неволна реакция. Усети как ръката му се пристяга около нея. Помисли си тревожно: „О боже, какво ли ще се случи сега? Какво ще направи той след това?“ Естествено Стив бе напълно непредсказуем. Изглежда, че тя вечно щеше да си задава този въпрос. Бе непоносимо винаги да бъде изцяло в ръцете му и усещаше това още по-остро сега, когато бяха сами. Дали ще настоява всяка нощ, когато спираха, да… Тя отново потрепери, неспособна да завърши мисълта и той саркастична я попита дали на нея наистина й е студено при това палещо слънце над главите им.

Джини не отвърна. Бе решила никога повече да не му проговори, освен ако няма как да го избегне, но още преди нощта да се спусне с червения пустинен пясък, който дращеше в очите й и дори в гърлото й, тя поиска да узнае накъде я води и кога ще я пусне.

Жегата бе непоносима и земята, през която минаваха, изглеждаше безкрайна и все една и съща. Джини остана с впечатлението, че цял ден бяха обикаляли безсмислено в кръг. Дали наистина си мислеше, че някой ги следи? Изглеждаше невероятно — дори облак прах можеше да бъде забелязан от няколко мили разстояние. Те яздеха през прашни червени равнини, а пред тях се

простираха скалисти планини със заоблени върхове, които сякаш изникваха като каменни фигури на фона на небето.

Това, помисли си Джини тревожно, бе от този тип пустини, където нито човек, нито животно можеше да оживее. И все пак те някак успяваха. Тук водата се срещаше много рядко и все пак Стив явно знаеше всяко кладенче и всеки извор и понеже изглеждаше неуморен и безгрижен, тя откри, че някои от предишните й страхове се разсеяха в пустинята, оставени да умрат без вода и мишеловите да ги оглозгат до кокал.

Те продължиха напред, като се придвижваха под сянката на големите възвишения, които се издигаха над тях. И сега спяха само по-малко, главно през деня, когато бе най-горещо и пътуваха най-бързо нощем. От онази нощ, която бяха прекараш в индианското село, Стив не я бе докоснал, освен за да я прегърне, когато спяха. Въпреки умората си и моментите на апатия, когато всичко й се струваше безразлично, Джини постоянно си мислеше за бягство. Да бъде свободна! Да се освободи от него, от постоянното бягство, от мръсотията, жегата и праха, които ги съпътстваха през цялото време. Тя съзнаваше, че кожата й е потъмняла почти колкото неговата. Веднъж видя отражението си в един кладенец и не можа да се познае.

— Изглеждам като индианка! — обвини го тя. — Изглеждам дори още по-зле! Къде отиваме? Кога ще спрем?

Едва тогава той й съобщи доста спокойно, че се връщат в Ел Пасо. За миг Джини остана като ударена от гръм и го погледна недоверчиво.

— Ти си се побъркал! Ел Пасо? Но къде сме сега? Нали бяхме в Мексико?

— Бяхме в провинцията Сонора, сладката ми — той бе започнал да я нарича така подигравателно и се наслаждаваше на начина, по който тя поруменяваше от гняв, когато го кажеше. — Но точно сега се намираме в Ню Мексико. В земите на апахите — добави той набързо, като видя как устата й се отвори, — така че не бих викал, ако съм на твое място.

Тя в никакъв случай не можеше да извика, защото гърлото й бе съвсем пресъхнало. Но дори когато очите й го стрелнаха с поглед, изпълнен с ненавист, умът й бе подскочил радостно при мисълта, че той смята да я освободи.

Той сякаш прочете мислите й, защото видя как устните му се извиват в подигравателна усмивка.

— Недей да се обнадеждаваш толкова, Джини! Отиваме в Ел Пасо заради някои мои лични причини и една от тях е, че това е най-малко вероятното място, където ще ме търсят. Мисля, че съм се изплъзнал от хайката, която ни преследваше, но трябва да проверя.

Нито една нейна дума или действие не можеше да го накара да й каже нещо повече, или да й даде някакви обещания. Тази нощ тя си легна мрачно, благодарна, че поне явно бе загубил желанието си към нея.

Стигнаха покрайнините на това, което Джини радостно нарече „цивилизация“, преди да й хрумне, че тя самата едва ли има цивилизован, нито дори човешки вид.

„Ние сме точно като преследвани животни, помисли си тя яростно. Крием се денем и яздим нощем.“ Внезапно се обърна срещу него и накара коня да се вдигне на два крака. Чу как той изруга.

— Какво, по дяволите, те прихвана пък сега? Да не се опитваш да си счупиш врата?

— Няма да се оставя да ме отведеш където и да е в този вид! Няма да те оставя да ме прекараш по улиците сякаш съм някоя… някоя…

Ядът му бе преминал и той се засмя.

— Изглеждаш като малка мексиканска рита — проститутка, която е била настигната от пясъчна буря. Това ли искаше да кажеш, малката?

— Мътните да те вземат! Проклет да си! Мръсно мазно прасе такова! Ти самият изглеждаш по-зле от дивак!

Тя усети как ръката му се стегна около гърдите й и я накара да се задави от болка и ярост.

— Напомни ми да те науча на малко истински ругатни, Джини — рече той. — Явно единствените думи, които знаеш, започват доста да се изтъркват!

Той реши, че тя сигурно ще ругае още повече, ако знаеше къде я води. В известен смисъл дори имаше някакви пристъпи на угризения, но вече се бе отървал от тях. Лилас бе почти единственият човек в Ел Пасо, на когото можеше наистина да се довери и я познаваше от години. И по-рано бе използвал мястото й за скривалище. Тя държеше

едно от най-добрите заведения в Ел Пасо и го поддържаше само за подбрани и богати клиенти. Бе голяма къща, разположена точно на една от най-малките странични улички, с бар на долния и публичен дом на горния етаж. Той познаваше най-добре именно бордея. Лилас се хвалеше, че нейните момичета били най-добрите в занаята, а и най-хубавите. Стив се запита как ли ще реагира, когато за първи път зърне Джини. Е, тази вечер щеше да разбере. И Джини щеше да я очаква голям шок. Сега тя мълчеше с тяло, изпънато от гняв. Той сведе поглед към нея и се залита как ли ще изглежда, когато отново е чиста, със сресана лъскава коса.

И като се засмя наум, той се запита какво ли ще е да се люби с нея в легло за разнообразие.

Когато стигнаха покрайнините на Ел Пасо късно тази вечер, Джини бе полузаспала, замаяна от умора и глад. Тя се бе облегнала на Стив със затворени очи и почти не забеляза тъмнете очертания на сградите, които сякаш изведнъж изникнаха пред тях. В тази част на града нямаше много лампи, а в задния двор на Лилас — нито една. Незабележимата, неосветена задна врата бе предназначена специално за някои от клиентите на Лилас, които не искаха да се знае кога влизат и излизат от заведението й. От услугите й се ползваха много женени мъже — богати земевладелци и бизнесмени — и дори по някой търсен от властите престъпник, който искаше жена, преди да поеме натам, накъдето се бе запътил и можеше да си позволи височките цени на Лилас.

За да „защитава невинните“ както сухо се изразяваше Лилас, там винаги стоеше някой на пост, седнал на малкия отворен прозорец със заредена пушка, за да се погрижи никой да не безпокои гостите на мадам. Това бе привичка, която много пъти се бе оказала изключително далновидна и полезна.

Сега Стив Морган отиде смело право към вратата, която бе използвал толкова често в миналото и завърза коня си за оградата до два други. По-късно Лилас щеше да се погрижи животното да бъде отведено до личната й конюшня, за да бъде нахранено, избърсано и оставено да нощува. Той внимателно разучи другите два коня и забеляза жигосаните инициали по тях, но нито един от тях не му бе познат.

Усети как Джини се размърда до него и я хвана здраво за ръката, докато й помагаше да слязат.

— Ако се опиташ да вдигнеш олелия и да се развикаш, ще счупя хубавото ти носле — предупреди я той тихо и като чу твърдата нотка в гласа му, Джини му повярва и замълча.

Вратата се отвори навътре на добре смазани панти още преди да успее да почука.

— Hola, Мануелито — рече Стив небрежно, сякаш се бе отбил там само седмица по-рано. Всъщност бе изминала почти година, но дебелият мъж, който стоеше там с пушка в ръка го позна и отстъпи назад, а лицето му се разтегна в широка усмивка.

— Сеньор Естебан! Отдаван не сте идвали! Ще изчакате ли за момент? Трябва веднага да кажа на мадам, иначе ще ми се сърди. Почакайте…

Когато мъжът изчезна през друга врата, прикрита от кадифена завеса, Джини гневно се обърна към Стив.

— Къде сме? Какво е това място? Не искам…

— Млъкни! — сряза я той, внезапно уморен от въпросите и натякванията й. Пръстите му силно се стегнаха около ръката й и я накараха да стисне зъби, за да не заплаче от божа.

— По-добре ли се чувстваш, когато ме нараняваш? Трябва ли да доказваш колко по-силен си от мен?

Полузасрамен от себе си той отпусна захвата си и в този момент се появи Лилас и разпери ръце, за да го посрещне. Бе облечена в скъпа сатенена рокля, с изрусена коса и парфюм, който заля малкото пространство.

— Стив! Стив Морган! Е, трябва да призная, че съм изненадана да те видя отново точно тук. Чувам какво ли не за теб, проклетнико!

С леко гадене Джини видя как се прегръщат. Жената явно бе достатъчно възрастна, за да му бъде майка и въпреки това Стив я целуна по устата, прегърна я и всячески показваше, че се радва да я види.

Когато най-накрая я отдалечи от себе си, той поклати глава едва забележимо, когато Лилас отвори уста да каже още нещо.

— Лилас, любов моя, довел съм ти гостенка, ако имаш една свободна стая. И не се подлъгвай по външния й вид — момиче е и дори минава за хубава, когато е чиста.

Изгаряща от унижение, Джини усети малките очи на другата жена да я оглеждат, сякаш разбираха всичко.

— Охо, значи така? Е, по-добре бързо да се качим горе. Повечето момичета са заети в салона точно сега и ако се досещам правилно, колкото по-малко хора я видят, толкова по-добре, а?

Като продължаваше да говори, Лилас ги поведе нагоре. Джини усети, че Стив я вдига на ръце и я носи нагоре по стъпките на едрата жена, въпреки слабите й протести. Главата й се бе замаяла от шок, гняв и да, от неудобство! Как смее да говори за нея по този начин, сякаш я нямаше там и не можеше да ги разбере? И що за място бе това, що за жена бе Лилас?

Носеха я нагоре по следите на силно напарфюмираната Лилас. Ръцете на Стив я държаха плътно и без усилие въпреки протестите й. На Джини й се стори, че вижда дебели килими и пищно обзавеждане — дълъг коридор, който й напомняше на хотел с врати от двете му страни. И Лилас, в синята си сатенена рокля с дълбоко изрязано деколте и напомняше на нещо… на някой…

Водеха я в стая, в средата на която имаше едно огромно легло, богато украсен шкаф, покрит с шишенца, гребени, четки и три огледала, и Джини извърна поглед от собственото си опърпано отражение. Лилас носеше руж и ярко червило. Тя флиртуваше изкусно със Стив, докато му казваше, че веднага ще прати една прислужница горе, за да напълни ваната, която стоеше до малък резбован параван.

— Няма нужда да се безпокоиш, малката. Ваната е точно пред огъня и той е запален. Тук горе не се скъпя за нищо. А после ще ти пратя една от младите си дами да ти донесе някои дрехи.

Очите й огледаха Джини критично и тя не можеше да не се свие под развеселения й любопитен поглед.

— А що се отнася до теб, Стив, знам някой, който просто умира да ти изтърка гърба, красавецо! Само почукай на вратата в края на коридора — знаеш коя — когато можеш да отделиш малко време.

Само ако можеше да се скрие. Джини се опита да не забележи лукавия поглед, който Лилас хвърли на Стив и начина, по който той й се усмихна в отговор. Сгушена на един стол, тя не можеше да измисли какво да каже. И въпреки растящата й неприязън към Лилас хареса още по-малко мисълта, че ще остане тук насаме със Стив Морган.

По-късно си каза, че инстинктите й са били верни. Вратата зад Лилас едва се бе затворила, когато той повдигна вежди към нея и й заповяда да свали дрехите си. Разкъса ги от тялото й, когато тя отказа. И за да влоши нещата още повече, тя бе принудена да стои гола и изчервена пред погледа на свенливата кискаща се прислужница — индианка, която донесе ведра с гореща вода и голям калъп ароматизиран сапун.

Да се изкъпе — от седмици си бе мечтала за това и бе очаквала този момент с нетърпение, а сега то се превърна в окаяно мъчение, когато Стив настоя той да я измие, дори косата й, и безмилостно потопи главата й под сапунената вода, когато тя отказа.

— Искам да се уверя, че си съвсем чиста, сладка моя — рече той лаконично. И после, когато тя започна бясно да го ругае, Стив хвана здраво лицето й и започва да сапунисва устните й, докато тя се задави. — Отдавна ми се щеше да направя това — ухили се той. — Някой трябваше да ти каже, че всичките тези ругатни и обиди не подобават на една дама.

След това я затисна неподвижно между бедрата си, докато бършеше треперещото й тяло, като не бързаше да претупа нещата и се забави дълго покрай гърдите, корема и вътрешната част на бедрата й.

— О, престани! — простена тя. — Нима не си ме насилвал и наказвал достатъчно? Пусни ме!

Той небрежно захвърли кърпата и продължи да я държи в ръцете си.

— Престани да се бориш, Джини! Знаеш, че няма смисъл, нали? Защо не се предадеш и не се опиташ да се насладиш на принудителното ни съжителство?

Тя знаеше, че е безсмислено да се съпротивлява, знаеше, че той може да получи каквото поиска от нея при всички положения, но думите му я подтикнаха да се извива още повече, особено след като започна да движи ръцете си много бавно и възбуждащо по тялото й… Тя усети как устните последваха ръцете му и извика високо, че трябва да спре и тогава, за нейно облекчение, чу лекото почукване на прислужницата на вратата.

Тя донесе на Джини тънък прозрачен халат, който не скриваше нищо, заедно с дългоочакваната храна, за която толкова си бе мечтала.

Тънко нарязани парчета ростбиф с вкусен сос, дребен грах и огромни печени картофи, напоени с разтопено масло. Имаше дори висока бутилка червено вино и две чаши.

Неспособна да се въздържи, Джини започна да яде с апетит. Щеше да бъде много горда, ако можеше да откаже вечерята, но мирисът и видът на храната й дойдоха твърде много. Чувстваше, че е прегладняла и бе невъзможно да не се натъпче.

Стив яде малко и когато тя вдигаше очи към него от време на време, улавяше погледа му върху себе си, а развеселените пламъчета в очите му я караха почти да се задави. Забеляза, че той обърна доста повече внимание на виното, отколкото на храната, като изпрати прислужницата за още една бутилка, когато тя дойде да раздигне масата. Джини изпи две чаши по негово настояване и трябваше да признае, че е доста хубаво и я накара да се затопли. Но студа и отчаянието и се върнаха, когато го видя да става, да се протяга и да се запътва към вратата.

— Ти обеща, че ще имам някакви дрехи! Къде отиваш?

— Възможно ли е да не искаш да те оставя? — той хвана брадичката й в ръка и се засмя, когато тя се дръпна. — Не съм си въобразявал, че две чаши вино ще те накарат да промениш решението си толкова бързо, не и инат като теб. Сега ще си взема вана и ще поговоря с някои стари приятели. Но ще се върна. Ще ме чакаш, нали?

С пламнали страни Джини чу как бравата щраква след него, но въпреки това опита да отвори вратата няколко пъти, а после започна да удря с юмруци по нея с надеждата, че някой може да я чуе и да я пусне.

Накрая, след като крачеше напред-назад из стаята известно време, Джини реши да не прави опити да се обеси с чаршафите от леглото и вместо това реши да се напие. От това, което бе виждала, напиването трябва да е доста приятно, ако не и еуфорично преживяване.

С внезапен пристъп на носталгия, който я проряза като кама, тя си спомни как чичо Албер и приятелите му винаги изглеждаха по-весели, след като се отбиваха за малко в пристанищните кръчми. Веднъж, когато Пиер се бе прибрал вкъщи доста късно и бе започнал да хвърля камъчета по прозореца й, за да я събуди и да му отвори вратата, той почти не можеше да стои на краката си от смях.

Джини седна мрачно на стола, който придърпа пред огъня и започна да пие. Умори се да използва чашата и да я пълни толкова често и вместо това започна да пие от бутилката, както правеха бандитите с тяхната текила. Но дали наистина се чувстваше по-различно? Тя погледна към огъня и се запита защо изведнъж й се стори много по-ярък и горещ. Бутилката изненадващо се оказа празна и тя тромаво се изправи на крака да дръпне звънеца, за да повика прислужницата и откри, че е ужасно непохватна. Защо краката й се спъваха така в килима? И защо не се чувстваше щастлива? Стаята сякаш се завъртя около нея и тя вдигна ръка, за да закрие очите си, като се запита замаяно дали не бяха сложили нещо във виното. Да, той бе способен да го стори, способен бе да стори всичко, абсолютно всичко!

За своя изненада Джини се разплака. Чувстваше се много тъжна и ужасно й се приспа. Тя разкъса халата от тялото си и го запокити към затворената врата. Бе твърде горещо за дрехи, а и какво значение имаше — той щеше да го свали от нея веднага щом пожелае. Все още със сълзи на очи, тя се просна на леглото и почти мигновено заспа.

Стив Морган влезе по-късно — всъщност толкова късно, че огънят бе догорял и бе останала само жарава, така че в стаята бе абсолютно тъмно, с изключение на единствената лампа, която гореше на шкафа.

Той тихо се съблече и погледна заспалото лице на Джини, обърнато в профил, по което все още си личаха следи от сълзите й. Значи е плакала? Със сигурност не е било от тъга по него, уверен бе в това. Празната бутилка вино, търкаляща се до стола край огъня привлече вниманието му и той се ухили. Мътните я взели малката вещица! Беше се натряскала.

Наведе се над нея и подуши винените пари. Красивите извивки на отвитото й спящо тяло го накараха да почувства нещо като съжаление. Може би трябваше да остане с нея тази вечер. Но той трябваше да говори с Лилас, да уреди някои неща, а след това Сузи, наглата брюнетка, чиито прелести бе вкусвал и преди, го бе изкъпала и се бе вмъкнала при него в голямата вана — личната вана на Лилас. Сузи имаше най-умелите ръце и най-сладкото телце, а устата й можеше да стори такива неща за мъжа, че да го накара да лудее по нея часове наред. Бяха пили шампанско и после нещата последваха естествения си ход.

Хубаво беше да имаш жена, която нито те ругае, нито се съпротивлява, нито се преструва, че мрази всеки миг и всяко докосване от начало до край. И тази вечер той не бе в настроение да се бори, искаше да си почине. Сузи добре се погрижи за това.

Стив се намести в леглото до Джини с лека усмивка в ъгълчето на устните си. В съня си тя инстинктивно се намести по-близо и притисна с въздишка тялото си в неговото. Той сви рамене, дръпна завивката над тях и я прегърна с ръка. Навиците са странно нещо. Той бе свикнал тялото й да бъде до неговото по този начин нощем. Косата й бе чиста и миришеше хубаво. Макар да нямаше пищните форми на Сузи, той усещаше меката й, топла плът, която този път не се дърпаше. За своя изненада откри, че я желае, но не по този начин. Нещо, може би жал, го накара да я прегърне по-силно. Винаги можеше да се надява на утрото…

Джини се събуди първа на следващата сутрин, главата я болеше, а в устата си усещаше ужасен вкус. Без все още да смее да отвори очи, тя се опита да се помръдне и усети, че косата й е затисната от рамото на мъжа, който лежеше до нея, прехвърлил собственически ръка и крак върху тялото й.

Очите й се разтвориха и тя се втренчи в таван, украсен с картини, които във всеки друг случай щяха да я накарат да се изчерви. Но за миг на нея й се присъни, че си е вкъщи, лежеше в собствената си стая над тази на леля Селин и дебелата Мари идваше да я събуди с чаша горещо мляко с какао.

Но сега твърде скоро отмина момента, когато все още висеше между съня и събуждането, и реалността рязко се върна на мястото си. Джини не можа да спре един малък вик на болка и разочарование, и шумът, заедно с неволното й раздвижване, събудиха Стив.

Той отвори едно зачервено око и огледа критично схванатото й дърпащо се тяло.

— Трябва ли да вдигаш толкова шум и да бъдеш толкова неспокойна още в ранни зори, любов моя? Или това е начинът, по който искаш да ми кажеш, че нямаш търпение да изпиташ удоволствието, от което бе лишена снощи?

Този път възклицанието й бе изпълнено с гняв.

— Мръсен развратник!

— Виждам, че една нощ непробуден сън в легло не е помогнало за подобряване на настроението ти — прекъсна я той безчувствено, като отвори и двете си очи и се взря в зачервеното й, гневно лице.

С разрошена коса и натежали от сън клепачи, Стив си помисли, че тя изглежда необичайно съблазнителна тази сутрин. Като прочете погледа му, Джини се опита, но отново неуспешно, да се отдръпне колкото се може по-далеч от него и после извика от ярост, когато той издърпа завивката, която покриваше топлата й гола плът.

— Звяр! — задъхано извика тя. — О, защо не ме оставиш на мира?

— Но ти ще си разочарована, ако не забележа колко привлекателна си тази сутрин. Признай си, че е така.

Като се облегна на лакътя си, Стив огледа бавно свитото й тяло. Джини разбра, че не може да направи нищо, за да го спре, абсолютно нищо. Почувства, че пламти и свенлива руменина изби по лицето и врата й, докато той внимателно я разучаваше.

— Разтвори краката си, Джини — каза той меко и за един миг тя замаяно си помисли, че не е чула добре. Ръката му пролази възбуждащо по корема й, а пръстите му подръпваха златисточервените й къдрици. — Започвам да откривам, че има още много неща да научиш, сладка моя. Стига вече, престани да се съпротивляваш като начало.

Гласът му бе нежен и мамещ и тя усети как леко и нежно я целува по шията, но почти не го почувства поради яростта, бушуваща в главата й.

— Не! Няма! Няма да ти се отдам, Стив Морган. Каквото и да искаш от мен, ще трябва да си го вземеш насила, понеже аз никога няма да се предам с желание, никога!

— Не давай обещания, които може да не спазиш, скъпа — подразни я той.

Той прокара ръка в косата й и започна да я целува по устните, засмуквайки ги силно. Усети как езикът му търсещо се промъква в устата й, а ръката му започна да гали корема й и да се плъзга надолу. Пръстите му бяха върху чувствителната вътрешна част на бедрата й. Тя се съпротивляваше и го удряше с юмруци по гърдите. По бузите и се стичаха сълзи и Джини се задави от хлипове на ужас и отчаяние.

— Звяр такъв… диво животно! — проплака тя, като усети как ръцете му превземат тялото й. Докосваха я, нападаха, опипваха, докато тя започна да се гърчи срещу него, като го молеше отчаяно да спре.

О, боже, какво правеше с нея? Тя усети как разтваря бедрата й и вдига краката й над раменете си и извика яростно. Той я притискаше с ръце върху гърдите й и с пръсти, измъчващи зърната й. Тогава устата му я намери. Тя чу собствените си диви ридания, стоновете й на срам, примесени с желание, докато езикът му проникваше дълбоко в нежните й части.

Тялото й се изви. Без да се замисля, тя улови главата му с пръсти и го придърпа по-близо до себе си.

— Ооо… — извика тя, а главата й се мяташе безпомощно наляво и надясно. — О, по дяволите, по дяволите!

Устата му я изгаряше като гореща ютия, сякаш я жигосваше като свое притежание, докато всяка задръжка я напусна и тя извика диво да я освободи.

Когато достигна до върховата точка, тя бе потресена, разтреперана, абсолютно безпомощна и едва не припадна от ефекта. Той плъзна тялото си нагоре над нейното. Този път, когато проникна в нея, тя изобщо не се възпротиви, освен за да потрепери леко, когато той прошепна на ухото й:

— Някой ден, скъпа, и ти ще направиш това за мен.

Какъв бе смисълът да протестира? Колкото и да го мразеше, достатъчно бе той да започне да я гали и тя бе загубена — безсилна да се противопостави на прищевките му.

И сега, въпреки отвращението й, той го доказваше за пореден път. Като се движеше бавно, много бавно и постоянно срещу нея, предателското й тяло се събуждаше отново и се издигаше жадно, за да го посрещне.

— Прегърни ме, Джини — заповяда й той и ръцете й се подчиниха, издигайки се бавно, за да се сплетат около врата му.

— Мразя те, мразя те! — пошепна тя, но дори в собствените й уши думите звучаха гальовно и той само се усмихна насреща й, като увеличи ритъма на движенията си, докато тя забрави всичко друго.

20

Джини бе започнала да мрази тази стая, в която бе държана като затворник. Вече бе изминала цяла седмица и се чувстваше като пленница в някой султански харем. Дори тази стая, кадифената й килия, с прегърнатите в любовни пози тела на тавана, удобния шкаф с огледалата и луксозните плюшени кресла — всичко вътре й напомняше къде се намира и какво прави там.

Него го нямаше по цял ден и понякога дори до среднощ и тя почти бе загубила представа кога свършва денят и кога започва нощта. Публичният дом оживяваше нощем. През деня повечето момичета спяха. Сега вече знаеше, естествено, в какво място я бе довел и се измъчваше с въпроси и терзания за собственото си окаяно и унижено положение.

„Курва, аз съм неговата курва. Играчката му, помисли си тя. И още от самото начало не съм била нищо друго за него, освен едно ново изживяване — млада, глупава и прекалено лековерна девственица! О, боже, аз сама се хвърлих в обятията му, всъщност в известен смисъл сама си го изпросих. И сега ме държи в личния си бордей за собствено удоволствие. Но после — това бе мисълта, която я караше да трепери и да замръзва от страх, — по-късно, когато му омръзна, какво ще стори с мен? Аз знам твърде много… Той няма да смее да ме остави да си тръгна и когато приключи с това, което има да върши тук и което го задържа толкова дълго, какво ще се случи?“

В началото много бе плакала и непрекъснато кроеше планове за бягство. Но след няколко дни почти се примири. Стаята бе заключена — на прозорците имаше не само решетки, но и тежки кепенци. Ядене й носеше прислужницата индианка, но зад нея винаги се мотаеше Мануел със заредена пушка в ръка. Истеричните й изблици бяха посрещани със студени, безизразни лица и веднъж самата Лилас бе дошла да й обясни с нелепо дрезгав, дружелюбен тон как точно се отнася с непокорните си момичета.

— Естествено трябва да разбереш, скъпа моя, каква… как да се изразя… каква късметлийка си. Та ти имаш само един любовник. Но аз не мога да си позволя някой да ми създава проблеми — не е добре за дисциплината, а и момичетата се оплакват. Така че, разбираш ли, ако не се държиш прилично…

Ужасена и с чувство, че ще повърне, Джини бе съумяла да потисне избухванията си след това, като ограничи плача си до моментите, когато бе сама и заглушаваше риданията си във възглавницата.

Тя не получи никакво съчувствие от страна на Стив, който обикновено изглеждаше напрегнат и отнесен, когато забравяше за присъствието й.

За да мине по-бързо времето, а и понеже бе почти непоносимо самотна, поради липсата на всякаква компания, Джини започна, отначало свенливо, да си говори по малко с някои от „момичетата“ на Лилас, когато те влизаха любопитно под претекст, че й носят храната.

Една от тях, жизнерадостно момиче от френска Канада, което се наричаше Лорена, бе по-дружелюбна и по-мила от останалите, след като Джини свикна с начина, по който говореше — честно и без да увърта.

С течение на дните, Лорена започна да се отбива доста често да си побъбрят, облечена в яркия си сатенен халат. Сядаше и се прозяваше на леглото на Джини, а черните й очи блестяха, приятелски развеселени от очевидната наивност на новото момиче.

Също като останалите, Лорена говореше главно за мъже — какво обичат и какво не обичат в леглото, за странностите им. Мислеха, че Джини е голяма късметлийка, задето има любовник, който иска да я запази само за себе си. Още повече, че този любовник бе не кой да е, а Стив Морган.

Лорена каза на Джини без заобикалки, че е истинска глупачка, задето постоянно си мисли за бягство.

— И къде ще отидеш, ma petite? Обратно при твоя татко? Не, след това, казвам ти, вече е твърде късно! Това е проблемът, ако си „добра“ жена. След като някой мъж те има, значи ставаш „лоша“, а? Виж ме мен — аз съм курва, защото трябва да оцелея и работата е лесна. Тежката работа — например да си прислужница някъде, да миеш пода и прочие — това не е за мен! — Лорена леко потрепери. —

След като моят любим бе убит с нож в една свада, научих бързо, че всички мъже са едни и същи. Искат да ги накараш да се чувстват добре, искат нещо различно, разбираш ли? Нещо, което добрите им женички няма да им дадат.

На Лорена не й трябваше много време, за да открие, че Джини не разбира. Като се засмя, тя обеща да я научи за мъжете.

— Понеже е възможно — каза тя свенливо, като повдигна влажните си черни очи, — ако някоя жена е много добра, много изкусна в леглото, да накара мъжа да полудее по нея. Дори да полудее толкова, че да се превърне в неин роб. Аз знам това.

Отегчена и без да има какво друго да прави, Джини се заслушваше въпреки волята си. Научаваше неща, за които дори не бе й помисляла. Лорена или някое от другите момичета идваха небрежно в стаята й, за да хапнат с нея и я забавляваха с подробности за любовника си от предната вечер. От време на време, ако някой мъж е бил прекалено груб, момичето можеше да е поразкрасено с някоя и друга синина. Лорена й призна, че веднъж бе спала с мъж, който искал да я бие и й предложил двеста долара бакшиш, ако му позволи.

— Тогава го направих заради парите, но след това никога повече, не, никога! — извика Лорена, като потрепери от спомена за болката.

— О, боже! Защо мъжете са такива зверове? — избухна Джини ужасена, а Лорена я потупа утешително по ръката.

— Е, може би не всички, нали? — очите й премигаха и тя хвърли кос, закачлив поглед към Джини. — Обещаваш ли да не ревнуваш? Твоят Стив — той е magnifique[1] в леглото, знам това! Веднъж — но това бе много отдавна, скъпа, не ме намразвай заради това — прекарахме цяла нощ заедно и не се наложи да се преструвам нито веднъж. Той е истински жребец! Ти си късметлийка, малката!

— Късметлийка! — повтори Джини с горчивина и направи кисела физиономия. — Как можеш да кажеш това, когато знаеш, че не съм тук по собствено желание? Аз го мразя и ужасно се страхувам, Лорена. Какво ще стори той с мен?

Лорена сви рамене.

— В живота няма нищо сигурно. Кой може да каже какво ще направи един човек? Но мисля, че Стив те харесва повече, отколкото би си признал и може би повече, отколкото подозираш самата ти, малко невинно създание. Защо иначе ще бяга заедно с теб? Може би

дори ще се ожени за теб някой ден, кой знае? Казваш, че той е бил първият мъж в живота ти — един мъж оценява това.

След като Лорена си тръгна, мислите на Джини бяха по-неприятни от обикновено. Ще се ожени за нея, как пък не! Лорена не знаеше, че Стив мисли, че ги преследват — Карл Хоскис и дори нейният скъп и прескъп Мишел. Тя естествено никога няма да му каже истината — нека си мисли най-лошото. Нека си мисли, че тя е имала и други мъже и ги предпочита пред него! А що се отнася до женитба — тя знаеше много добре какво мисли Стив по този въпрос.

— Жените превръщат брака в капан за мъжа — каза той веднъж. — Аз възнамерявам да стоя далеч от това, както и от любовта — още едно извинение за жените, за да се залепят и да оковат мъжа във верига, и да го държат на едно място. Аз съм волна птичка, скъпа, никога не мога да се застоя твърде дълго на едно място.

Тя не би се омъжила за него, дори ако той я моли за това на колене, дори и да е последния мъж на земята, закле се Джини. Някак ще успее да избяга от него, преди тя да му омръзне и да реши да се отърве от нея. Ще намери начин да си върне любовта и закрилата на баща си, който пък ще съумее да оправи нещата. Може би ще й разреши да се върне във Франция и даже никога да не се омъжи, поне ще има свободата сама да избира партньорите си. Може би ще стане като Нинон — известна куртизанка. „Ще бъда богата, да, и независима — хетера или куртизанка, но никога обикновена проститутка, помисли си тя разбунтувана — никога! И няма да го оставя да ме превърне в такава!“

Тя си повтори това за сетен път, като събираше сили за момента, когато той ще се върне в стаята, мръсен и уморен от път, отказвайки да й каже къде е бил или какво е правил.

Измина цяла седмица, после още един ден. Джини усещаше, че повече не може да издържа и постоянната горещина я изнервяше до краен предел. Искаше й се да крещи, да издере с нокти стените, които я ограждаха и да удря с юмруци по вратата, докато ръцете й се разкървавят.

Джини не очакваше внезапното завръщане на Стив точно преди обед и го изненада с начина, по който се нахвърли върху него.

— Защо не ме пускаш да изляза навън? Не виждаш ли, че аз бавно умирам, че се задушавам до смърт? За бога, Стив, чувствам, че

ще полудея — това ли искаш да стане?

Той я дръпна настрана, погледна разкривеното й лице и страховито се намръщи.

— Овладей се, Джини! След миг трябва отново да тръгвам. Може да те взема с мен навън да пояздим тази вечер, ако се върна навреме.

— Но ти и преди си ме водил със себе си. Къде ходиш? Какво правиш? Защо не мога да дойда с теб сега?

Той й се усмихна със сериозен вид.

— Предполагам, че трябва да се чувствам поласкан от нетърпението ти да бъдеш с мен. Но не и днес, Джини. Търси ме цяла хайка и точно сега много са се доближили до мен. Аз ги подмамвам в друга посока и ги отдалечавам, за да можем да се махнем оттук.

Очите й се разшириха.

— Искаш да кажеш… да не би да искаш да кажеш, че всъщност те идват на помощ и вече са толкова близо? Защо не ме оставиш да си отида?

Той се бе извърнал от нея, но тя се втурна след него, като го дърпаше за ръката.

— Моля те! О, моля те, ако ме оставиш да си отида, ще се погрижа баща ми да ти плати… какъвто откуп посочиш! И ще ги накарам да спрат да те преследват, не разбираш ли? Тогава и ти ще си свободен!

Той изтръгна ръката си от нейната и я хвана за раменете, а пръстите му се впиха грубо в плътта й.

— Ще те държа при мен, докато е необходимо, докато имам нужда от теб. Съжалявам, Джини, но ти си ми силния коз, така да се каже. Тази хайка се води от един американски маршал и дори баща ти няма да може да го спре. Само фактът, че те държа при себе си ги кара да не се приближават твърде близо. Дочули са за доста злато, което е било разменено за пушки, разбираш ли, и затова… — той внезапно се засмя — затова се наложи да избягам през границата, като им давам възможност да ме зърнат от време на време и оставям след себе си следи, които те не могат да се въздържат да не последват. Това е като игра, мила. Жалко, че ти не можеш да се включиш.

— Мръсен, долен гадняр! — тя бързо се учеше да ругае и думите с лекота се изплъзнаха от устата й.

— Омръзна ми да те слушам как ругаеш — каза той и тя потрепери инстинктивно от равнодушния и студен тон на забележката му. — Всъщност вече ми писна и от натякванията ти, от злобните ти подмятания и от омразата, която сякаш ме лъхва в лицето в момента, в който прекрача прага. Тази вечер ще те оставя на мира, Джини, така че се наслаждавай на това!

Тя се извърна и го погледна стръвнишки. Той наистина го мислеше! Бе нахлупил отново шапката на главата си и надигаше едната от торбите си за седлото, за да я прехвърли през рамо. Вече бе до вратата.

— Но ти каза… Къде отиваш? — тя почти изкрещя в лицето му и видя как ъгълчетата на устните му се свиват.

— Ако държиш да знаеш, сладката ми, отивам в друга стая. Ще се изкъпя, ще се преоблека и после ще сляза долу, където ще играя на карти и ще си намеря жена, която не се дърпа и се държи добре с мен. Приятен ден! — той й се поклони любезно и саркастично, преди да излезе, като я остави вперила поглед във вратата.

Джини откри, че не я свърта на едно място, след като Стив си тръгна. Тя започна да кръстосва стаята напред-назад, а мислите й не й даваха мира. Мили боже, ами я си представи, че той не се върне. Какво ще стане, ако реши да продължи пътя си без нея? Дали я мразеше толкова много на свой ред, та да реши, че ще бъде голям майтап да я зареже тук и да я направи една от пачаврите на Лилас?

Облечена само в един ужасно тънък халат заради жегата, Джини ту крачеше нервно из стаята, ту се хвърляше на леглото и започваше да плаче, за да излее яда и опасенията си върху възглавницата. На нощната масичка до леглото й имаше масивен позлатен часовник и тя гледаше с омраза как стрелките се придвижват неуморно и безмилостно.

Заспа нервен и бурен сън и се събуди леко замаяна. Механично стана, прекоси стаята и запали лампите. Боже мили, вече бе седем часът! Къде беше той?

— Върни се, по дяволите! — ревеше тя яростно в смачканите си завивки. — Няма да остана тук, няма… Не можеш да постъпиш така с мен!

Но дали наистина не можеше? Студен, безмилостен, пресметлив — той бе всичко това. Може би е решил, че тя му тежи като камък на

шията, че е прекалено опасна и прекалено опърничава, за да продължава да я води със себе си.

Стъпки, тежки и бавни, се приближиха по коридора, спряха пред вратата й, поколебаха се, а после продължиха. Чак след като човекът отмина, Джини осъзна, че бе затаила дъх, ужасена от страх. Чувала ги бе и преди — клиентите на Лилас, клиентите на момичетата, които минаваха покрай вратата й.

Мисълта, че е затворена като в капан тук, принудена да лежи и да очаква съдбата, която той бе замислил за нея, бе абсолютно непоносима. Но какъв друг избор имаше? Очите на Джини безпомощно се насочиха към прозореца. Но тя бе опитвала този изход и преди и видя, че решетките са твърде дебели и тежки, вградени в мазилката и зидарията. А зад решетките бяха кепенците, които я изолираха и никога не се отваряха, за да пропуснат светлина или свеж въздух.

Джини отново започна да крачи, този път по-нервно, като сплиташе и отпускаше ръце пред себе си. Той трябваше да се върне, трябваше!

Всеки път, когато пред вратата на Джини се чуваха стъпки, тя замръзваше, лицето й пребледняваше и после възвръщаше цвета си, когато отминеха. „Той ме превръща в пачавра, помисли си тя яростно и трескаво. Да, понеже аз ставам точно като тях — чакам, ослушвам се за стъпките на мъжа, който… който ще ме притежава тази вечер. Боже, не бива да го оставям да постъпва така с мен, трябва да се успокоя!“

Като отиде до масичката, Джини сграбчи гребена си и започна да го прекарва през косата си, като дърпаше злобно, докато главата започна да я боли и да пари. И по някакъв странен начин болката помогна — накара я да мисли по-ясно.

Видя се в широките, елегантно украсени огледала, които утрояваха отражението й — румени петна бяха избили по страните й, сякаш си бе сложила руж, а зелените й очи изглеждаха по-големи от всякога.

Покрай вратата й преминаха стъпки и после се върнаха. От другата страна на вратата се чу един глас. Звучеше пиянски, ако се съди как човекът преплиташе език.

— Хей… хей, вътре ли си? Ти ли си номер седем? Ти ли си малката червенокоса палавница, която тя ми обеща?

Онемяла и замръзнала от страх, Джини чу как дръжката на вратата се разтресе.

— Хей! Ще ме пуснеш ли да вляза или не? Мътните да те вземат, аз платих бая на Лилас, но ще ти дам още отгоре, ако наистина си такваз хубавелка, к’вато тя рече…

Тя дори не беше чула стъпките му, но ето, че вече бе тук! И червенокосата, която търсеше… Но не, не можеше да е истина! Той отново затропа по вратата и изруга. Тя трябваше само да си мълчи и някой щеше да дойде и да го махне от там. Разбира се, че ще стане така.

Но ако… ако… Джини не позволи на мислите й да продължат хода си и се втурна към вратата, като се залепи за бравата.

— Господине? Господине, мен ме държат заключена тук вътре, ще трябва да отворите вратата откъм вас, ако… искам да кажа, ако наистина желаете — тя се спря със закъснение и се опита да накара гласа си да прозвучи по-меко, по-примамливо.

Дали не го бяха пратили тук нарочно? Но в такъв случай, нямаше ли да му кажат, че вратата е заключена от външната страна? Нямаше ли да му кажат да влезе направо и да я изненада?

Но ако не го бяха пратили, а просто бе пиян и бе сбъркал номера на вратата, тогава…

„О, боже, помоли се тя наум, дано е много пиян, толкова пиян, че да мога лесно да се справя с него.“

Тя чу пиянски смях, после още суетене пред вратата и се запита, почти разплакана от напрежение, дали трябваше ключ, за да се отвори вратата. Не, тя не си спомняше Стив някога да е спирал, за да отключи — естествено щеше да чуе прищракване в ключалката. Тя отново се помоли:

— Нека никой да не влиза точно сега… още не!

Накрая Джини чу завъртането на бравата и отстъпи назад, когато вратата рязко се отвори и мъжът влетя в стаята. Преди да успее да каже и дума, тя бързо се наведе напред и като сграбчи гребена си, мушна най-тънката част на дръжката му между вратата и рамката й, само толкова, че да не се заключи отново.

— Ако… ако я оставиш да се затвори докрай, тогава и ти ще се окажеш заключен вътре — обясни тя задъхана.

— Това вече не ми се вижда чак толкова лоша идея, след като те видях, сладурче!

Джини се изправи предпазливо, като все още се движеше заднешком и надалеч от него, като се надяваше, че действията й няма да се окажат прекалено очевидни. Като видя как отворените дебели устни на мъжа се разтеглиха, когато той се засмя развеселен на собствената си духовитост и как я погледна, облизвайки устни, тя внезапно осъзна каква гледка представлява в очите му.

Бе облечена само с един тънък халат, който не скриваше нищо от похотливия му поглед. Косата и падаше свободно по раменете и гърба й. А сега внезапно бе обзета от опасения и сърцето й започна да бие лудо.

— Боже господи, този път Лилас наистина не ме е излъгала! Хубавелка — ти си истинско малко бижу! Ела тук, кукличке, няма нужда да се преструваш на невинно девойче пред стария Джордж. Ела да ме цункаш, а?

Като я погледна сладострастно, мъжът се спусна към нея и Джини се отдръпна със страх, без да смее да откъсне очи от лицето му.

— Моля ви, господине! О, моля ви, почакайте за секунда! Трябва да ме изслушате, трябва, моля ви!

Очите му бяха добили някакъв лъскав, животински поглед и тя видя големите му, месести и червендалести ръце, които се протягаха към нея. Мили боже, нима нямаше срам? Бе по-стар дори от собствения й баща — побелял, олисяващ мъж с шкембе, увиснало над колана му и воднисти сини очи. Той й се усмихваше лукаво, а очите му се бяха свили под ниското изпъкнало чело.

— Хайде, кукличке, Джордж обича млади диви кобилки, дето изгарят от нетърпение. Няма защо да се преструваш, казах ти. Дай една целувчица, първо целувчица, а?

Той се засмя, а на Джини почти й прилоша от ужас, когато осъзна, че вече нямаше накъде да отстъпва. Бедрата й усетиха ръба на леглото и тя почти изпищя.

— Господине! Ще ме изслушате ли за момент? — тя нервно облиза устни, като направи гласа си мек и подкупващ. — Закъде си се разбързал, ск… скъпи? Виж ме, тук съм, цялата съм твоя, но първо трябва да ме оставиш да ти кажа нещо — трябва да си търпелив с мен, разбираш ли? О, моля ви…!

Той не разбираше и тя размаха отчаяно ръце към него и опита пак:

— Аз… на мен ми е за първи път, моля ви, не разбирате ли? Затова тя ме държи заключена тук, за да не избягам, но вие, вие изглеждате толкова мил и сте… красив… почтен…

Той се бе спрял, олюлявайки се на петите си, за да я погледне неуверено и Джини усети лъч на надежда. Сега поне я слушаше! Тя направи гласа си колкото се може по-умоляващ, съзнаваща с безпокойство, че леглото е зад нея.

— Вие… веднага познах, че сте джентълмен… ще ми помогнете, нали? Те… те ме държат тук насила, но вие ще ме спасите, ще го направите, нали? — гласът й секна и тя видя как малките му очички се взряха в нея недоверчиво.

— Виж какво сега! Лилас ми каза, че ти си хубаво парче, червенокоса, и няма да ме накараш да съжалявам за парите си. Каза, че ще се позабавлявам с теб. Недей да ми цивриш сега, не ща ник’ви проблеми, искам само едно ебане…

Тя видя как я поглъща с очи, а езикът му се плъзва навън, за да навлажни дебелите му устни и усети как сърцето й пада в петите. О, боже, той трябваше да я чуе!

— Я стига си дрънкала… Ела тука и ме цункай, както ти рекох.

Джини се насили да му се усмихне и кокетно отметна глава.

— Ти си толкова едър и толкова силен, ами че ръцете ти ще ме смачкат на минутата! Защо не…

Като се ухили, той започна да се суети с колана си и тя каза бързо, като се наведе напред:

— Ти… ти сега трябва да действаш съвсем бавно, обещаваш ли? Аз… наистина не съм свикнала с всичко това и не знам…

— Виж к’во, кукличке, аз вече платих на Лилас. Не се опитвай да ми хвърляш прах в очите. Знам ви вас, курветата — колкот’ по-невинен вид имате, толкоз сте по-развратни. Хайде стига сме се лъгали!

— Но аз не съм курва! Не искам да бъда! Слушай, изглеждаш умен мъж, който не би се подвел от външния вид. Не искаш ли да си спечелиш една награда? Доста парички? Може би към десет хиляди долара. Ти сам ще посочиш цената си, ако ме върнеш обратно при баща ми.

Нещо в отчаяната настоятелност на гласа й, пръстите, които не спираше да кърши, най-после достигна до съзнанието на мъжа и той се спря, за да я погледне по-внимателно, колкото й да бе похотлив и пиян.

— Да не си луда? — тя се отчая, като видя как малките му свински очички бяха добили твърд поглед и по лицето му започваше да се изписва гняв. — Виж к’во, не съм се качил тука да си разигравам игрички! Знам що за фусти държи Лилас тук горе и нито една от вас, развратници, не седи тука против волята си.

— Казвам се Вирджиния Брандън. Брандън! За бога, няма ли само да ме изслушаш? Баща ми е сенатор от Калифорния и е разлепил обяви, че дава награда на този, който ме върне, знам това! Моля ви, само ме отведете със себе си!

— Ъхъ! — той поклащаше глава, все още с онзи похотлив поглед на лицето си и мръснишка усмивка. — Виж к’во, кукличке, първо ми пусни малко, пък после ще видим!

Подивяла от страх, тя го видя да си разкопчава колана и да сваля тирантите си, все още мазно ухилен.

— Хайде сега, трябва да бъдеш много мила с мен и аз ще видя к’во мога да направя, к’во ще кажеш?

Той посегна към нея, с все още смъкнати до глезените панталони и ръката му докосна леко гърдите й.

С уплашен и отчаян вик Джини се претърколи настрани през леглото и той се спусна след нея. Ръцете му вече бяха докопали халата й и го дърпаха.

— Не… не! Махни си мръсните ръце от мен!

— Ти си от тия, дет’ обичат да се бият, а? Искаш мъжът да се държи с тебе грубо? Старият Джордж ще си получи това, за което си е платил.

Тя се опита да се претърколи от другата страна на леглото, но ръцете му, които се опитваха да я достигнат, хванаха крака й и тя чу задавения му смях. С другата ръка посегна с разперени пръсти към слабините й и сега вече тя изпищя. Ръцете й се протегнаха и тя напипа нощната масичка — часовника!

Почти загубила разсъдък, Джини сви пръсти около него и го стовари с все сила върху главата на мъжа.

Той издаде дрезгав стон и тежкото му туловище се загърчи ужасно, преди да застине неподвижно с все още впити в нея пръсти.

Като хлипаше и продължаваше да трепери от ужас, Джини погледна към него. Мръсният, мазен стар гадняр! Заслужаваше си го! Дори и да го е убила, пак си го бе заслужил. Той вонеше на пот и непрани дрехи и тя чак сега забеляза, че през цялото време, дори когато се бе съблякъл, предвкусвайки насладата си от нея, той не си бе направил труда да свали ботушите си, нито мръсното си бельо.

Тя се измъкна от леглото, като разкъса остатъците от халата от тялото си и се втурна към гардероба. Слава богу, че поне имаше някакви дрехи — Лорена я бе съжалила и само два дни по-рано й бе донесла две рокли. Всичко, което Стив се бе сетил да й донесе досега, бе една памучна риза и пола за езда!

Нямаше време да се кипри. Джини взе първата рокля, която й попадна — зелена дреха от дантела и сатен, с дълбоко изрязано деколте и я навлече през глава. Пръстите й трепереха, докато закопчаваше малките копчета по нея. Тя изпитваше паника — истински страх, от който се тресеше като листо и я подтикваше да действа.

Като напъха крака във високото, неудобно сабо, Джини се втурна към огледалото и небрежно завърза косата си, като вдигна част от нея на кок и остави останалите къдрици да паднат по гърба й. Малко гланц за устни — ако някой я видеше, тя не трябва да изглежда по-различна от „момичетата“ и след това се дръпна от огледалото, като се препъваше към вратата и се спря само за миг, за да се увери, че мъжът все още бе в несвяст. Той помръдна. Боже, раздвижи се! И изстена. Като не искаше да види нищо повече, Джини избяга от стаята и се спря, само за да се увери, че вратата хлопна след нея.

Поне бе избягала от стаята си, но в тесния, тих коридор отвън тя отчаяно въздъхна, като се запита как ще успее да избяга от самата сграда. Задната врата бе изключена — Мануел не напускаше мястото си там, но стълбището, пред което стоеше сега, водеше надолу — без съмнение в самия салон.

Като напрегна слуха си, Джини чу една врата да се отваря и затваря някъде долу, чу подрънкване на пиано и женски глас, който пееше, примесен с мъжки смях. Там долу имаше хора, ярки светлини и говор. От всички тези мъже, които посещаваха салона на Лилас, не можеше да няма поне един, който ще е достатъчно почтен да й

помогне. И ако се появи там долу, на публично място, те естествено не биха се опитали отново да я затворят.

Бързо, преди да има време да си помисли за всички рискове, които поемаше, Джини мина забързано покрай затворените врати и до площадката на стълбището, благодарна на мъждукащите розови лампиони, които Лилас държеше тук горе.

Стълбището леко се извиваше и докато тя заслиза възможно най-безшумно с ръце, хванати за парапета, Джини забеляза малкото фоайе с двукрила врата в единия край, която очевидно водеше към салона. Дишането й се ускори, докато почти се затича по последните няколко стъпала. Тук трябваше да има още една врата, просто не можеше да няма! Но когато стигна до края на стълбите, тя щеше да се разплаче от разочарование, понеже имаше само едно голямо огледало на една от стените, което отразяваше собственото и уплашено лице, а на отсрещната стена бе сложен един шкаф с дърворезба, на който бяха поставени поувехнали цветя.

Тя стоеше разколебана и докато се чудеше какво да прави, вратата се отвори и една двойка излезе през нея, смеейки се. Мъжът бе испанец или мексиканец, висок и строен, с тъмна коса и мустаци, а момичето бе Лорена. Той я бе прегърнал през кръста и те все още се смееха на някаква шега, когато Лорена видя Джини, която стоеше като закована на пода и зяпна с уста.

— Джини! О, chere, как можа…

— Ха, още една хубавица? Но откъде ви намира всички вас мадам Лилас?

Мъжът се засмя, като показа белите си, равни зъби.

— Може би, Лорена, и тя ще се присъедини към нас? Знаеш, че имам достатъчно пари, ще се издължа на мадам.

Преди Лорена да успее да каже каквото и да било или ухиленият мъж да допълни предложението им, Джини мина покрай тях и бързо влезе в салона, гонена от сляпа паника и отчаяние, които не можеше да овладее.

Уплашените й, търсещи очи се обърнаха бързо наляво и надясно и тя забеляза, че в голямата стая нямаше много хора. Барманът бършеше чаши зад дългия, извит барплот, а едно от момичетата, Сузи, седеше на пианото с предизвикателно кръстосани крака, за да се

виждат обутите й в мрежести чорапи прасци и глезени, докато пееше някаква пиперлива нова балада.

Салонът бе не толкова широк, колкото дълъг и веднага щом зърна къде се намира входната врата, тя се втурна нататък, тичайки по-бързо от всякога.

Чу как Лорена извика след нея:

— Джини, спри! Не бива…

Изскочи през двукрилата врата и се затича слепешком, без да знае или да се интересува накъде бяга. Съзнаваше само, че трябва да тича и да не спира, за да избяга от това, което щеше да й приготви Стив, ако я видеше.

Тропането на собствените й токчета звучеше чудовищно гръмко по неравните павета. След това чу зад себе си други стъпки, обърна се и се втурна като преследвано животно по улицата, като смътно забеляза, че е тясна и прашна, а звукът на собственото й задъхано дишане отекваше в ушите й.

Косата й се разпусна и падна по лицето и раменете й, заслепявайки я, но тя продължи да тича. Усещаше потта, която се стичаше по тялото й, започна да се задъхва и осъзна с отчаяние, че се изморява и стъпките й вече започват да се влачат.

О, боже! Наистина ли се бе надявала, че ще избяга? Къде можеше да отиде? Една от обувките й се изу и тя се спъна. Опита се да се предпази и разпери ръце, но падна и се просна върху прашната, мръсна улица.

Остана да лежи там, хлипайки, с усещането, че всичките й сили са я напуснали и тя не може да помръдне. Нима имаше по-голямо падение от това?

Като отвори очи, видя ботушите му, застанал разкрачен пред лицето й. Трябва да е той — кой друг щеше да тръгне след нея? Гласът му се провлече подиграватално някъде над нея.

— Наистина, любов моя! Можеше да ми кажеш, че искаш да се поразходиш на чист въздух. Или може би си започнала да тъгуваш за компанията ми?

Без да й даде възможност да отговори на подигравките му, той се наведе, хвана я под мишниците и я изправи безцеремонно на крака.

Тя все още задъхано хлипаше и с приглушено, ядно възклицание той отвърза кърпата около врата си и започна да бърше с нея лицето й,

докато пръстите му, все още хванали здраво и болезнено ръката й, я държаха неподвижно.

— Най-добре ще е да изглеждаш малко по-нормално от сега, когато те заведа обратно вътре — каза той хладно.

Джини диво се огледа наоколо и видя, че макар да й се стори, че бе пробягала километри, те бяха доста близо от отворените осветени врати на салона на Лилас. Воднист, неясен лунен рог светеше ниско в небето и на бледата му светлина тя видя колко бе гневен Стив — черните му вежди се бяха сключили в намръщено изражение, а устните му се бяха свили и стиснали вбесено.

— Хайде, идвай — каза той, като я разтърси. — Нали искаше разходка, малко забавление? Е, ще го получиш. Но първо се наведи и си вземи чехъла. Обуй го — няма да ти подхожда да ходиш боса като някоя индианка и селянка, нали?

— Моля те — промълви Джини завалено, но още преди да почне да го умолява, тя замълча и прехапа устни, понеже знаеше, че е безполезно.

Гняв, паника, надежда — всичко се изпари и я остави вледенена от пълно отчаяние. Тя вървеше мълчаливо до него и почти не усещаше здраво впитите му пръсти в ръката й, точно над лакътя.

---

[1] magnifique — прекрасен, страхотен (фр.). — Б.пр. ↑

21

След това Джини не можеше да си спомни колко часа бе принудена да понася ярко осветения и опушен салон. Струваше й се, че всички бяха обхванати от някакво почти изкуствено веселие, след като Стив я бе довел обратно вътре и я бе настанил твърде любезно на една от малките масички, пръснати из салона.

Лорена и партньорът й се присъединиха към тях и тя прошепна на Джини, че Лилас се бе качила горе, за да успокои мъжа, когото тя бе „забавлявала“ малко по-рано. Бе се погрижила за болката в главата му и го бе пратила при червенокосата Пати, момичето, което трябваше да посети, като този път Лилас го увери, че това е на сметка на заведението.

— Той си мисли, че си луда, chere, и естествено това си е кажи-речи истина, нали? Това, което се опита да сториш бе истинска лудост…

Никой не разбираше — дори и Лорена!

С пламнали бузи и искрящи очи от сълзите, стаени в очите й, Джини седеше сковано на масата и отпиваше от питието, което Стив й бе поръчал. А той от своя страна продължи да не й обръща внимание, освен като се обърна да й каже рязко да си довърши питието. Пред нея вече бе поставено ново.

— Забавлявай се, скъпа — рече той саркастично, — нали това искаше? Бъди уверена и се дръж естествено. Ако искаш, флиртувай — теб те бива за това, доколкото си спомням!

Един от гостите, който си мислеше, че е цигулар, се присъедини към пианистката и някои от момичетата, които все още бяха долу, започнаха да танцуват, като се смееха пискливо, когато партньорите им ги въртяха.

Един млад каубой с неестествено зализана коса и явно нови дрехи покани Джини на танц. Тя щеше да откаже, но когато Стив кимна мрачно към мястото, което бяха разчистили за танцуване, тя бе принудена да стане от стола си като марионетка, за да танцува с мъжа,

който я държеше твърде плътно и да слуша мълчаливо непохватните му комплименти. Нямаше как да не забележи, че Сузи се бе настанила на стола, от който тя току-що бе станала и сега се притискаше в Стив, като му шепнеше, а ръката й собственически го бе хванала над лакътя.

Младият каубой й каза, че се казва Дан и че тя е най-хубавото момиче, което е виждал някога у Лилас. Стана й лошо от сладникавата миризма на помадата, с която бе намазал косата си, и помисли, че ще повърне.

— Предполагам, че онзи щастлив мъж там отзад вече те е запазил за себе си за тази вечер? Може би следващия път, когато съм в града и аз ще бъда такъв късметлия — той се спря и я погледна. — Хей, ама ти май не говориш много-много? Нова ли си в занаята?

— Да — промърмори тя, — съвсем нова.

Смееше ли да му каже нещо повече? Щеше ли да й помогне или щеше да постъпи като онзи Джордж? Нямаше никаква полза — тя знаеше това! А Стив само ще измисли някакъв още по-лош начин да я накаже.

Стив и Сузи се целуваха, когато Дан я върна обратно на масата, след като я почерпи с едно питие, което тя не желаеше. Джини го изпи набързо, като се опитваше да не забележи как Стив си играеше с тесните дантелени панделки — единственото нещо, с което бе вързана роклята на Сузи. Защо трябваше да й пука? Тя почувства облекчение, когато той стана да танцува със Сузи, която очевидно му бе хвърлила око, ако се съди по начина, по който извиваше тяло срещу неговото, докато танцуваха. Може би тази вечер щеше да заведе Сузи горе… но тогава, какво ще стане с нея?

Лорена се смили над пребледнялата Джини и дойде да седне до нея.

— Горкият Рафаел, винаги толкова бърза. Много говори, а после е бърз като заек!

Тя погледна към Джини и гласът й омекна.

— Chere, chere, не бива да изглеждаш по този начин! Сега той е ядосан, но по-късно ще го забрави. А тази Сузи — той се държи така с нея само за да те накара да ревнуваш. Усмихни се, малката! Преструвай се, че не ти пука.

— Но на мен наистина не ми пука! О, боже, Лорена, бих искала да задържи нея вместо мен! Защо не ме остави да си тръгна?

Джини усети как в нея се надига истерия, но Лорена се наведе, вдигна ръцете си и силно ощипа Джини по бузата и толкова я стресна, че тя млъкна.

— Ето! Не исках да те нараня, chere, но не бива да го ядосваш още повече, не сега. И имаш нужда от малко цвят по бузите. Ще видиш, че после всичко ще се оправи.

Лорена грешеше, но едва по-късно, насаме в стаята, Джини разбра колко бе ядосан Стив в действителност.

По това време тя вече бе толкова уморена и замаяна, че почти не можеше да върви в права линия. Отбягвайки Сузи, която бе започнала да пие много по-рано същата вечер и сега лежеше почти вцепенена върху пианото, Стив пренесе Джини на ръце през последните няколко стъпала на стълбите и в начина, по който я носеше, нямаше нищо грижовно или нежно.

Хвърли я на леглото, сякаш бе чувал с картофи и я загледа с палци, затъкнати в колана си.

Джини лежеше и подсмърчаше, когато чу гласът му, който сякаш идеше някъде много отдалеч.

— Никога повече не се и опитвай, Джини! Не възнамерявам да те оставя да си идеш, докато не се приготвя и реша.

— Аз не… не съм направила нищо! — чу тя хлипащия си глас. — Исках само да избягам, това е всичко…

Джини се надигна на лакти и го погледна през рамо с все още замъглени от сълзи очи.

Той бе застанал пред нея и я гледаше със странно, замислено изражение на лицето.

— Съжалявам, Джини. Как, по дяволите, мога да те обвинявам, че се опитваш да избягаш, когато и аз самият щях да направя същото?

Гласът му прозвуча равен и странно огорчен и понеже тя никога не го бе чувала да й се извинява по някакъв начин, сега не можеше да повярва на ушите си.

— Най-добре се облечи, колкото е възможно по-бързо. Вече няма смисъл да стоим тук, след като има вероятност твоето приятелче Джордж да се замисли над всичко, което си му казала. След като изтрезнее, може да започне да приказва.

— Значи ти пак ще ме вземеш със себе си? Това ли искаш да кажеш?

— Джини, няма да споря с теб! Обличай си дрехите за езда, ще тръгнем след около половин час.

Колко бързо се менеше настроението му! От дива ярост до нещо като покаяние и сега отново нетърпелива рязкост.

Джини уморено се измъкна от леглото. Как може да очаква, че тя ще е способна да язди в такова състояние? Нима не знаеше какво е жал? Или нещо друго, освен гняв и неумолимост?

Тя започна да го разбира по-добре в последвалите уморителни, сякаш безкрайни седмици, през които яздеха и се криеха. Дори започна да си изгражда свои собствени резерви, сила и инат като щит срещу непредвидимите му реакции.

Независимо дали бе поддръжник на Хуарес или не, той бе престъпник. Джини вече знаеше това. И бе свикнал да бяга, да го преследват. Понякога тя го дразнеше с това. Питаше го само това ли може да му предложи животът и дали му е достатъчно. И може би по свой собствен начин той също бе започнал да я разбира, защото вече почти не избухваше срещу нея, въпреки дразнещите, подиграватели забележки, които все още му подхвърляше понякога. Само се засмиваше или свиваше рамене, като й казваше, че е доста опърничава и ще се радва, когато един ден му се махне от главата.

Един ден! Но кога ще е това? Никога ли няма да я остави да си иде?

Понякога на Джини й бе трудно да си представи, че може да води някакъв друг живот. Сега яздеше така, сякаш бе част от коня и се бе научила да пали огън, които на практика не пушеше. Дори се бе специализирала да одира и да готви животните, които Стив понякога застрелваше.

— Караш ме да се чувствам като жена на индианец! — каза му тя веднъж начумерено. Те отново бяха влезли навътре в Мексико, някъде в подножието на Сиера Мадре и както обикновено той не искаше да й каже къде точно се намират.

— Индианските жени се използват и за други неща, освен за готвене, одиране на дивеча и носене на всичкия тежък товар — отвърна й той заобиколно, като разпусна сплетената й коса. — И освен това, ти не си достатъчно питомна все още — езикът ти е много зъл. Всеки уважаващ себе си команч досега щеше да си е взел две други жени и да те е заменил за кон.

Тя не обърна внимание на закачките му, но бе невъзможно да пренебрегне настоятелните му устни и ръцете му върху голото си, хлъзгаво от пот тяло. Вече не можеше да отрече дори пред себе си странното, почти неестествено физическо желание, което изпитваше към него. Тя го презираше, но не можеше да устои на властта, която любовните му ласки упражняваха върху нея, дори когато го мразеше най-силно. А що се отнася до мисълта за бягство, засега я бе оставила настрана, след онази сутрин, когато се бе събудила първа и като видя, че той спи дълбоко и непробудно взе пистолета му.

След това с оръжието до себе си, тя бе направила кафе и внимателно бе запалила малкия огън така, както той я бе научил. Наблюдаваше го и когато той отвори очи, видя как ги присви като откри, че е застанал точно пред дулото на собствения си пистолет.

Бе достатъчно внимателен да не се помръдне. Може би бе прочел твърдата решителност в погледа й. Накрая каза:

— Ще получа ли първо малко кафе или ще стреляш с това нещо веднага, преди да си загубила смелост?

— Мисля по този въпрос — рече тя спокойно и после добави с едва потискана ярост: — Мога да те убия на момента! А мога и да те застрелям там, където ще боли най-много и да те оставя тук да умреш бавно и мъчително. Заслужаваш си го!

Тя потърси някаква следа от страх в очите му, но не видя такава. Гледаше я внимателно, с почти съзерцателен поглед.

— Май трябва да вземеш доста важно решение, а? Но ако съм на твое място, ще си помисля и за други неща, като например как ще оцелееш тук сама.

— Напълно съм способна да се грижа за себе си! — рече тя остро. — Добре си ме научил, Стив. Мога да стрелям с този пистолет, без да пропусна и мога да разчитам знаци. Не може да сме много далече от някой град или село и френските войници…

— Ние сме в област, превзета от хуаристите, сладка моя — прекъсна я той. — Мислиш ли, че ще рискувам да се доближа твърде близо до французите? Нищо не може да те спре да ме убиеш, разбира се, но мислила ли си какво ще се случи с теб, когато те хванат? Ще чуят изстрел и ще дойдат да видят какво е станало. Не искам да ти описвам какви неща могат да направят тези войници на една жена, след като всички се възползват от нея, естествено.

Той умишлено протегна и скръсти ръце, без да обръща внимание на движенията, които правеше тя с пистолета.

— Вземи решение, скъпа. Започвам наистина да огладнявам.

Щеше й се да се разплаче от обида. Защо не го беше страх? Защо бе толкова сигурен, че тя никога няма да събере куража да го застреля? И най-лошото от всичко — истината ли говореше за хуаристите?

— О, дяволите да те вземат! Защо бе заспал толкова дълбоко тогава? — като почти се задавяше от ярост, Джини захвърли пистолета към него и едва не го улучи. Като прехапа устни, тя му обърна гръб и започна да налива кафето.

Изненадващо той реши да се държи, сякаш нищо не се беше случило. След като закопча колана си около кръста и постави обратно пистолета в кобура си, той се приближи, клекна на пети до нея и взе чашата кафе, която тя мълчаливо му подаде.

Но преди да оседлаят конете, за да потеглят отново, той я изненада още веднъж, като извади още един пистолет от торбата си и й го подаде. Тя взе малката двуцевка, която изглеждаше добре поддържана и удобна, и се втренчи невярващо в него.

— Можеш да го държиш в джоба на полата си за езда — каза й той кратко. — Само помни, за бога, че е зареден. В тези гъсти гори никога не се знае кога може да ти потрябва. Даже моите приятели, хуаристите, може да стрелят първи, ако видят непознати, вместо да се спрат и да зададат въпроси по-късно.

Без да знае какво да мисли, Джини пусна пистолета в джоба на роклята си. „Проклета да бъда, ако му благодаря за него“, помисли си тя вбесено, но той вече се бе извърнал.

Докато продължиха да навлизат все по-навътре в централно Мексико, Джини забеляза, че Стив започваше да става все по-предпазлив. Земите отляво изглеждаха по-равни, по-горещи и по-подобни на пустиня, отколкото в подножието на планината. Но той й каза, че това била най-добрата земя за отглеждане на добитък в цяло Мексико.

— Ами тогава къде са стадата? И хората? Аз започвам да си мисля, че Мексико е страна на духове и бандити, или че сънувам някакъв кошмар.

— След всички боеве, предполагам, че всички ония не се занимават пряко с това, се опитват да се крият — напомни й той. — А

що се отнася до стадата, сигурно земевладелците в тези краища са достатъчно умни да ги пасат близо до домовете си. Всички са гладни напоследък — дори французите!

Джини си спомни коментарите си за Мексико, когато няколко дни по-късно бяха заобградени от малка въоръжена група мъже, които имаха невероятно зловещ вид.

Тя ужасена задържа коня си на място, докато Стив започна да води оживен и разгорещен разговор с водача им и се опита да не забелязва похотливите мръснишки погледи на останалите. Накрая, когато Стив извади малко, сгънато и омазнено късче хартия от ботуша си, водачът на хуаристите се ухили широко и разговорът очевидно стана по-дружелюбен, докато мъжете, които бяха почнали да се приближават към Джини, сега се отдръпнаха неохотно.

Вече не се страхуваше толкова и започна да се заслушва по-внимателно в разговора, като разбираше само малка част от него. Обсъждаха французите, движението на войските в тази област, французите отстъпваха, вече бяха евакуирали Чихуахуа. Генерал Ескобедо бе прекалено хитър за тях. Джини не повярва нито дума!

Не повярва и на това, което Стив й каза по-късно: че по настояване на Базен император Максимилиан бе подписал печално известната заповед, с която нареждаше да се избиват всички, които са заподозрени, че са хуаристи, без право на съд. Тя бе чула за мъчения и осакатявания, практикувани от хуаристите, но да намеква, че французите могат да паднат дори още по-ниско бе явна лъжа! Джини му го каза и той вдигна рамене нехайно, но само няколко часа по-късно я накара да се качи с него на един хълм, откъдето се виждаше някакво малко селце.

— Току-що е било навестено от приятелите ти, френските войници — рече Стив мрачно. — Хубавичко го огледай, любов моя!

Той й подаде бинокъла. Това, което Джини видя, я накара да повърне, преди да успее да се овладее. Малките, подобни на кукли фигурки, пръснати гротескно на купчинки тук и там пред кирпичените колиби със сламени покриви се оказаха тела на мъже, жени и дори деца. Тя видя малко обезглавено бебе и друго, чиято глава бе само кървава каша. Лешояди подскачаха лениво над мъртвите тела, а клюновете им късаха парчета плът.

— Видя ли как жените са били набучени на колове? — неумолимият му глас не секна, докато раменете й се тресяха. — Можеш ли да си представиш каква агония са изпитвали, преди да ги избият? И знаеш ли защо? Защото тези проклети французи мислели, само мислели, забележи, че били дали подслон на хуаристи.

Ужасната сцена, която той я бе принудил да види, остана запечатана в съзнанието й през нощта и целия следващ ден. Следваше я дори късно на следващата нощ, когато предпазливо влязоха в едно градче.

Понеже бе тъмно, Джини не можеше да различи много неща от града. Това, което я изуми най-много, бе абсолютната тъмнина и мъртвило. Нямаше улични лампи. Под копитата на конете им улицата изглеждаше прашна и изровена. Сградите наоколо сякаш се бяха скупчили на фона на кадифеното тъмно небе и като че ли начина, по който бяха построени, не бе планиран предварително — просто няколко разпръснати здания, неравномерно раздалечени едно от друго.

Джини бе уморена, но се бе научила да не се оплаква. Слезе от седлото, когато Стив й направи знак да го последва, като водеше коня си, когато той пристъпи в една сумрачна задна уличка между две сгради. Миризма на гнилост и боклук я накара да запуши нос с ръка. Добре, че беше толкова тъмно — тя не смееше да погледне какво има там! Само нека побърза!

Стив бе намерил вратата, която търсеше и леко почука. Пръстите му се движеха в странен, неравномерен ритъм, който очевидно бе някакъв сигнал. Но дебеланата, която отвори вратата бе предпазлива. Тя не запали нито свещ, нито лампа и когато вратата се отвори навътре със скърцане, Джини едва успя да забележи лек блясък на метал.

— Няма нужда от пистолет, мамо Вера — Естебан е.

— Естебан? Естебан Алварадо? — гласът на жената отначало звучеше изумен, а после тя меко се засмя. — Все такъв разбойник и все пълен с изненади, а? Но с кого си? Довел си приятел?

— Ще видиш, като влезем вътре — каза Стив бързо. Внезапно зад жената проблесна светлина на лампа и един малчуган се шмугна покрай нея, като се ухили широко.

— Ще се погрижа за конете, а, сеньор?

— Оставям ги в твои ръце или аз ще се погрижа за теб! — извика Вера след него.

С крака, което се влачеха от умора, Джини последва Стив вътре. Заведението на мама Вера служеше едновременно за бар, хотел и публичен дом. Стаите, което даваше под наем на горния етаж, бяха малки и нямаха претенции да са елегантни. Единственото прозорче, което гледаше към улицата, бе с дървени кепенци, а в самата стая имаше само едно легло и паянтова масичка, на която едва се крепеше една кана и малък леген. При все това тясното легло бе истински рай в сравнение с твърдата земя, а грубите, непохватно направени кепенци пропускаха свежия нощен въздух.

Като свали прашните си, мръсни от пътуването дрехи, Джини само си измиле лицето и ръцете, преди да се строполи на леглото. Спа дълбоко, без да сънува нищо и не разбра кога Стив се качи горе при нея.

22

Слънчеви лъчи, в които играеха прашинки, докоснаха лицето на Джини и я събудиха. За миг, когато отвори очи, тя се паникьоса, понеже не знаеше къде се намира. След като споменът се върна, тя инстинктивно се обърна в леглото и потърси Стив, но него го нямаше. Като отметна настрана грубо тъканото памучно одеяло, Джини прекоси тичешком стаята и натисна бравата. Изненада се, че вратата се оказа отключена. Тя остана загледана в нея известно време и замислено се намръщи. Значи бе решил да й има доверие, така ли? Или само защото бе абсолютно убеден, че тя няма къде да избяга?

В стаята бе непоносимо горещо и Джини все още се чувстваше замаяна от дългия сън. Дори мисленето й се струваше твърде голямо усилие в този момент. Като сви рамене, тя се обърна към малкия леген и започна да търка тялото си, за да измие праха, наслоил се от пътуването, като използваше една от кърпите на Стив за целта. Вече не се срамуваше от тялото си и й се струваше съвсем нормално да стои нехайно гола и да се мие. Бе отслабнала. Като се изключи бюстът й, който и бездруго никога не е бил особено внушителен, както и заобленитe й хълбоци, тя си каза, че лесно можеше да мине за момче. В долната част на врата й имаше хлътналост и когато разгледа внимателно лицето си в малкото пропукано огледало, което висеше над легена, то също й се стори отслабнало, а циганските му контури сега изпъкваха още повече.

Внезапно раздвижване отвън на улицата я накара да забрави за себе си и да се затича към прозореца, като дърпаше дебелите тежки кепенци, докато се отвориха. Едва подала глава навън, Джини се озова срещу дулата на поне пет пушки в ръцете на френски войници, които изглеждаха изненадани колкото нея.

Елегантните им червено-сини униформи я накараха да изпита носталгия. Един висок войник с нашивки на сержант й извика на развален испански, като й поднесе хиляди извинения, понеже звукът на отварящия се прозорец ги накарал да си помислят, че може би са им

устроили засада. Някакъв пакостлив дух, вселил се у нея, я накара да му отвърне на френски.

Войниците, възседнали коне, които се изправяха на предните си крака и подрипваха в прашната улица, с удоволствие я поздравиха, като свалиха шапки и ги размахаха в нейна чест. Но чак когато един млад мъж с пагони на лейтенант дойде в галоп до улицата, за да види какво е задържало хората му, Джини разбра в какво неловко положение се намира. Тя бе забравила, че е гола, а косата й се спускаше свободно по раменете й, докато очите им я накараха да осъзнае това.

С пламнали бузи Джини бързо се отдръпна назад, като се опита да не обръща внимание на смеха и израза на възхищение на французите. Тя хлопна кепенците с надежда, че те ще си заминат. И после си помисли противоречиво, че не е възможно същите тези смеещи се мъже да са разрушили мексиканското селце. Все пак тя знаеше за това само от думите на Морган. Може би самите хуаристи го бяха сторили. И сега — мисълта я порази, като прогони неудобството и сънливото й настроение — тя можеше отново да бъде в безопасност. Тези французи можеха да я спасят, тя бе уверена в това! Можеше да иде с тях в Мексико Сити и нека Стив се опита да я спре, ако посмее! Най-вероятно, когато им кажеше, че самият той е хуарист, щяха да го застрелят.

Джини започна трескаво да рови из чантата си и едва бе намъкнала една тънка риза върху тялото си, когато вратата се отвори и Стив влезе. Тя се обърна и го погледна предизвикателно с вирната брадичка.

Той тресна вратата след себе си и се облегна на нея с лице като буреносен облак. През тези седмици, докато пътуваха, той си бе пуснал брада и тя си помисли, че така прилича на пират повече от всякога.

— Всичките ти приятелчета, войниците, са долу — каза той саркастично с провлачен студен глас. — Искат мадам Вера да им доведе новото френско момиче. Да ти ги изпратя ли горе, Джини?

Лицето й леко пребледня, понеже това не й бе хрумнало — че естествено те ще стигнат до заключението, че е едно от момичетата на Вера. Но все пак — мисълта бе горчива като жлъчка — какво друго можеха да си помислят?

— Джини, глупачето ми! Макар че са французи, не разбираш ли, че вероятно не са виждали бяла жена с месеци наред? Не разбираш ли какво искат от теб?

— Какво значение има? Нали и ти ме искаш затова? — Джини грабна една от жълтите копринени рокли от торбата и я хвана пред себе си, за да се защити. — Не ме гледай така! Вече не можеш да направиш нищо, за да ме спреш, Стив Морган! Освен това, когато говоря с техния лейтенант и му обясня всичко, той ще ме защити. Сигурна съм в това. А що се отнася до теб…

— О, за бога! — той нехайно скръсти ръце и я погледна изпитателно с израз на погнуса, който се разстилаше по лицето му. — Наистина ли мислиш така? Нима все още си толкова наивна, за да вярваш в това? Точно сега тези мъже искат да се забавляват, а не да слушат някоя сърцераздирателна историйка, която може да отнеме месеци, за да се докаже. Ти съгласна ли си да им осигуриш забавление?

— Ти винаги се опитваш да изопачиш нещата! — извика му тя. — И ако мислиш, че ще ме изплашиш, грешиш. Предпочитам да сляза долу и да рискувам да се срещна лице в лице с тези френски войници, отколкото да продължа да ти бъда робиня и любовница.

За нейна изненада той сви рамене и отпусна ръце до тялото си.

— Много добре, Джини. Щом искаш това. Но ако ми позволиш, ще те посъветвам първо да се облечеш. Може да последва някое недоразумение, ако слезеш долу в такова оскъдно облекло.

Трудно й бе да повярва, че той ще се предаде толкова лесно и Джини подозрително го изгледа, докато един вик от долния етаж я накара да подскочи.

— Мисля, че приятелите ти стават нетърпеливи — каза Стив меко. — Най-добре да побързаш, преди да се качат тук да те потърсят. Като те видят така на фона на леглото, може да не дочакат да чуят обясненията ти.

— Копеле!

Той повдигна вежди.

— Нали знаеш какво съм ти казвал за ругаенето, Джини. Освен това, те няма да го разберат. Особено ако възнамеряваш да им кажеш, че си дама, изпаднала в беда.

— Мътните да те вземат, изчезвай оттук!

С пръсти, които трепереха от ярост, Джини нахлузи роклята през главата си и се дръпна, когато той се доближи до нея.

— Няма да посмея да те нападна, малката. Не и при положение, че долу чакат цяла сюрия френски войници, готови да ти се притекат на помощ! Не, аз исках само да предложа помощта си. Пръстите ти изглеждат толкова непохватни този следобед.

Преди тя да успее да възрази, той нетърпеливо я обърна и Джини бе принудена да застане мирно като усещаше как топлите му пръсти се допират леко до кожата й, докато закопчава роклята на гърба й.

— Косата ти — наистина мисля, че трябва да направиш нещо с нея. Искаш ли да я среша вместо теб?

Без да дочака отговора й, той бе взел гребена от малката масичка и като я хвана пред себе си, заклещена неудобно между стройното му твърдо тяло и масата, той започна да реше косата й с дълги отсечени движения, като не обръщаше внимание на гневните й викове от болка, когато задърпаше гребена през някоя сплетена къдрица.

— Какво… какво си мислиш, че ще спечелиш по този начин? — попита тя задъхано и гневно. — Вече призна, че не можеш да ме спреш да сляза долу и със сигурност не можеш да ме разубедиш да кажа на младия лейтенант всичко, което знам. Ако си поне наполовина такъв умник, за какъвто се мислиш, досега щеше да си избягал!

Той пусна четката и я обърна с лице към себе си, а ръцете му внезапно я стиснаха силно за раменете.

— Вече е твърде късно да бягам, Джини. И освен това никога не съм обичал да бягам от опасности. Всъщност, querida[1], възнамерявам да те придружа до долу. Това може да се окаже някак вълнуващо.

— Ти си луд! — думите излязоха от гърлото й шепнешком. — Ще те убият!

— Но аз ще отведа няколко от тях със себе си. А и това е по-добре, отколкото разстрел или мъчения, макар че съм сигурен, че ти ще съжаляваш да изпуснеш такова удоволствие.

— Няма да те оставя да ме изнудваш, за да мълча, Стив Морган! Имам да уреждам твърде много сметки с теб!

— Тогава ги уреди с мен, по дяволите! Кажи им, че съм те отвлякъл и че си тук въпреки волята си, но ако им кажеш, че аз имам нещо общо с хуаристите, още поне половин дузина, че и повече невинни хора ще бъдат избити за назидание на целия град. Нали видя

онова село? Искаш ли и тук да се случи същото нещо? Ще ти кажа как го правят, Джини — те заповядват всички да излязат навън, започват да броят и обикновено застрелват всеки пети. Но понякога твоите галантни французи полудяват и откриват, че не могат да спрат да стрелят. И когато всичко свърши, ти ще си тук, за да ги забавляваш, нали? Тук има цяла рота — седем французи и петнадесет мексиканци — наемници. Те ще те занимават поне до среднощ!

— Не, не, не! Не ти вярвам! Лъжеш, през цялото време си ме лъгал! Не биха го сторили.

Леко, нервно почукване на вратата накара Джини да притихне, като прехапа устни, за да сдържи гнева си.

— Естебан! Света Дево! Тези френски войници стават прекалено буйни! Заплашват да се качат горе и да направят това място на пух и прах, ако сеньоритата не слезе долу.

— Можеш да им кажеш, че ей сега ще слезе. Оправя си косата, за да изглежда още по-хубава, нали така, мила? Не се тревожи, мамичко, само им предай каквото ти казах. Помни, че никак не се радваш, дето сме тук!

Джини чу как стъпките на дебелата жена заглъхват и откри, че се е втренчила в Стив. Той бе облечен тържествено, целият в черно, с изключение на синия му брокатен жакет. Сакото, което носеше, не бе достатъчно дълго, за да закрие пистолета в кобура, който бе ниско върху хълбока му.

— Изглеждаш така, сякаш ще ходиш на погребение! — изстреля думите тя, без да се замисля, и почервеня от гняв, когато той се засмя.

— Може би за собственото си! А сега, миличка, защо не побързаш и не направиш нещо с косата си? Нашите бъдещи завоеватели очевидно не обичат да ги карат да чакат.

Той хвана ръката й, когато заслизаха надолу и Джини, вече свикнала с настроенията му, усещаше колко е нервен — тази напрегнатост и безразсъдство у него, които обикновено вървяха ръка за ръка с опасността. Започваше да вярва, че всъщност той обича вълнението от поемането на рискове. Джини злобно си помисли, че и тя възнамерява да се наслади на следобеда. Ще си играе с него на котка и мишка, ще го накара да чака, а после ще му отправи обвинението, когато най-малко очаква това, точно когато започне да се чувства сигурен, че няма да го издаде…

В бара бе шумно от високите гласове, които викаха на френски и испански, че искат още алкохол, по-силна музика и повече жени. Навсякъде се виждаха само униформи; не се мяркаше нито един човек в цивилни дрехи. В един ъгъл малка група музиканти свиреха шумно, понеже животът им зависеше от това.

Французите вече бяха изпили достатъчно, за да почнат да буйстват. Мексиканските им колеги бяха по-заети да си избират от контингента хубавици на Вера.

— Ей, ти, старата дебела пачавро! — извика един от войниците на френски, докато Джини и Стив се бяха спрели в най-долната част на стълбището. — Къде е жената?

Един от другарите му шумно се засмя.

— Старицата знае как да си върти бизнеса, трябва да й се признае! Да ни достави френската гълъбичка, специално за нас…

Гласът му постепенно заглъхна, като видя, че същата птичка, за която говореше, най-после бе слязла долу, хванала плътно под ръка един висок, брадат мъж от Северна Америка, които го гледаше с леден поглед.

Във внезапната тишина, която последва, Джини наистина не можеше да се отдели от ръката на Стив. Бе чула нещата, казани по неин адрес и сега видя откровената похот по лицето на всеки мъж в тази стая, което не се опитваха да прикрият.

С някак разчувстван глас, който внезапно прозвуча много южняшки, Джини чу как Стив каза провлечено:

— Боя се, че е станала някаква грешка. Тази дама, господа — тук той натърти съвсем леко саркастично, — е моя съпруга.

Джини пое дъх, а гневът я заслепи за момент толкова, че се олюля. За щастие мадам Вера избра точно този момент, за да се притече на помощ, сложила ръце на кръста, а огромният й бюст се тресеше при всяка стъпка под червената й сатенена рокля.

— Ето! Какво ви казах? Не исках да ви приемам тук. Казах ви, че това не е подходящо място за човек да отседне с жена си. Но какво да правиш — чужденци! — обърна се тя към масата, заета от слабичкия френски лейтенант, и отчаяно разпери ръце. — Боже мой! Можеш ли да възразиш на някой чужденец, кажете ми? Той влезе вътре насила. Каза, че били прекалено уморени, за да си търсят друго място за нощувка. Какво можех да направя?

— Почакай малко! — гласът на Стив звучеше раздразнено. — Аз ти платих предварително, не е ли така? При това с хубави стари американски долари. Тази проклета страна! Наемаш си стая да пренощуваш в някой развъдник за бълхи и хубавата ми женичка да търпи обиди! Е, господа, нека да ви кажа…

— Мосю! Един момент, ако обичате…

Лейтенантът стана припряно и се запъти към тях. Като се приближи, той се поклони на Джини. Именно той пръв я бе накарал да осъзнае голотата си чрез начина, по който я погледна и сега въпреки волята си Джини усети, че се изчервява, когато срещна дългия му оценяващ поглед, който я премери от глава до пети.

— Мосю, вие трябва да извините хората ми. Връщаме се от дълго и уморително пътуване, разбирате ли. И естествено, направихме грешка, като видяхме съпругата ви на прозореца и… ами… — той разпери ръце, извил длани нагоре в извинителен жест, макар че косият поглед, който хвърли към Джини, бе доста нагъл. — Умолявам ви, мосю, да приемете извиненията ни. Нямахме намерение да ви обидим. Разбирате каква е ситуацията, сигурен съм! Може би ще се присъедините към компанията ни на масата? Малко шампанско?

— Е, сър, това звучи като много мило предложение, но не знам дали жена ми…

От начина, по който едрият американец хъкаше и мънкаше лейтенантът заключи, че той е кръгъл глупак. Типичен американец, разбира се! Но жена му — о, тя бе прекалено хубава за съпруга. Поверoятно бе да му е любовница и като се съдеше по това колко бързо бе утихнало избухването на мъжа — кой знае? Може би щеше да се уреди нещичко…

Докато мислеше трескаво, французинът събра пети и грациозно се поклони на Джини.

— Ако мадам ми позволи? Вече две години не съм бил във Франция и жадувам за нежния мелодичен говор на една сънародничка. Шампанското е хубаво, уверявам ви — той говореше на бърз, образен френски и Джини се поколеба, като погледна към Стив. Той я гледаше, а устата му бе разтеглена от странна полуусмивка.

— Не можах да разбера и половината от това, което каза човекът, но ако искаш да пийнеш шампанско, любов моя, не виждам защо да не се присъединим към компанията на лейтенанта.

Какво бе намислил сега? Какво планираше? Каквото и да бе, тя щеше да се погрижи да не успее! Какъв артист беше — тя би искала да му даде един урок, да му покаже, че и тя може да играе точно толкова добре!

Джини се усмихна лукаво на младия войник и след това прехапа устни, сякаш бе обърканa.

— Е, щом сте сигурен, че разбирате — вие и войниците ви — че аз не съм… не съм…

— О, Bon Dieu, мадам! Не си го и помисляйте! Отново ви моля хиляди пъти за извинение…

— Ще пием или не?

Доста ядосан, че прекъсват речта му, французинът леко се поклони.

— Но, разбира се, мосю! И позволете ми да ви се представя. Лейтенант Франсоа Д’Аржан. На вашите услуги, господине, госпожо!

— Викат ме Грей. Джон Грей. А тази госпожа тука е жена ми, Вирджиния.

Джини отново пое въздух, полузадушена от ярост. Той отиваше твърде далече! Но тя позволи на лейтенанта да ги отведе до масата си, леко отделена от останалите, и се усмихна в знак, че оценява истинското френско кавалерство, когато хората му станаха на крака и се поклониха, когато тя минаваше.

Преди да измине и половин час, бутилката шампанско се бе превърнала в няколко бутилки и останалите французи също ги бяха наобиколили, което дразнеше лейтенанта им. Един набит, доста кисел сержант не спря да долива чашата на американеца, а той, какъвто бе дръвник, изглеждаше щастлив да пие колкото си иска и да пуши пурата си, като се усмихваше приятелски на лекия, забавен разговор на френски, който се водеше около него.

Д’Аржан забеляза, че лицето на жената бе поруменяло от удоволствие и вълнение, макар че без съмнение шампанското също имаше заслуга за това. Той също се погрижи чашата й винаги да е пълна.

Но тези двамата определено бяха странна двойка и не си подхождаха! Вече бе открил чрез хитроумни, заобиколни въпроси, че едрият американец е от Тексас. Бе търговец на добитък и всъщност призна, че е обеднял след войната. Беше в Мексико, за да се опита да

купи животни с парите, които му бяха останали и да ги прекара до някакъв град със странно име в Канзас, където смяташе, че ще получи огромна печалба.

— Трябва да осигурявам на моята кукличка коприни и хубави дрънкулки — той се захили простовато и като улови погледа, който му хвърли жената, Франсоа можеше да се закълне, че прочете неприязън в него.

Аха, помисли си той със задоволство, значи не всичко е наред тук! Мадам — ако тя наистина е мадам Грей — е отегчена. Кой може да я вини? А по-късно съпругът й почти призна, че жена му била настоявала да го придружи в това глупаво пътуване.

— Малката ми Джини трябва да е ревнива — рече той с глупав смях. — Решила е, че ще тичам след хубавите сеньорити, вместо да се занимавам с работата си, освен ако не дойде и тя.

В този момент хубавата малка Жинет се задави с шампанското и грубият селяндур, мъжът й, само влоши нещата, като започна да я тупа здравеняшки по гърба.

— Ей, кукличке, все го пиеш това нещо прекалено бързо. И като си помисля, май си зачервила бузките. Може би трябва да намерим някое местенце за хапване. Аз самият умирам от глад.

Като помисли трескаво, Д’Аржан успя да избегне един семеен скандал, като предложи да му направят честта да вечерят с него. Не, той настоява! Сержант Пишон бе отличен готвач. Той щеше незабавно да тръгне напред и да приготви вечерята. Мадам Грей веднага се бе усмихнала, като каза любезно, че с удоволствие би приела и той е ужасно мил. И когато Д’Аржан, който бе успял да седне до нея, притисна многозначително крака си в нейния под масата, тя бе продължила да се усмихва.

Джини се чувстваше с понатежала глава от шампанското и ролята, която играеше. Надяваше се, че Стив го избива студена пот. Така му се пада! Сега бе неин ред и във всеки един момент, когато си поискаше, тя можеше да насъска всички тези хора срещу него, като им каже кой е и какъв е. А междувременно Джини се наслаждаваше на това, че може отново да говори на френски, да задава въпроси за любимия си Париж и преди всичко да се чувства поласкана от отношението към нея като към хубава жена.

Вероятно поради шампанското Джини не усети, че лейтенант Д’Аржан става все по-озадачен, колкото повече разговарят.

Значи мадам Грей бе живяла в Париж дълго време и всъщност бе полуфранцузойка. От внимателно подхвърлените въпроси Д’Аржан вече бе научил, че тя не знаеше почти нищо за по-известните локали като тези, които той и приятелите му посещаваха. Мадам Грей спомена за някакви чичо и леля, назова някаква тиха улица в квартал, където къщите бяха притежание само на най-богатите и влиятелни хора. Не беше възможно наистина да е живяла в една от тези къщи, освен ако не е била прислужница или гувернантка, естествено. А ако е била последното, това обясняваше начина, по който се изразява — като дама. Така би трябвало да е, разбира се. Богата млада жена от добро семейство естествено нямаше да скита из една страна, която е във война, с един очевидно прост американец. Нито пък ще спи в порутен хан, държан от мадам с доста съмнителна репутация.

Докато виното продължаваше да се лее, мексиканските наемници ставаха все по-буйни. Някои вече се бяха оттеглили горе със сеньоритите, които си бяха харесали. Д’Аржан забеляза, свил презрително устни, че американецът явно заспиваше. Явно не бе навикнал на шампанско и жалко, наистина, че хабеше хубавото вино. Но мадам бе съвсем друго нещо — тя ставаше доста весела и все по-хубава с всяка изминала минута. Дори евтината и доста ярка рокля, с която бе облечена, никак не намаляваше красотата й. Недоволна красавица със съпруг, който бе твърде глупав, за да забележи какво става под носа му — нима нещата можеха да се наредят по-добре? И той, Франсоа, не бе спал с жена повече от месец, ако не се броят няколкото, които бе заставил насила — мръсни мексикански пачаври, които крещяха обиди, ритаха и дращеха. Тази жена няма да се бори с него, той ставаше все по-уверен в това с всяка изминала минута!

Като се усмихна и се приближи още повече към нея уж заради разговора, в който тактично го бяха въвлекли хората му, комплиментите на лейтенант Д’Аржан ставаха все по-жарки, а намеците му — все по-дръзки. Един или два пъти мадам Грей, или Жинет, както вече я наричаше в ума си, дори се изчерви. Той стана по-смел, вече уверен, че съпругът й дървеняк не знае и думица френски, а хубавите й зелени очи се сведоха под погледа му. Забеляза, че тя хвърли подозрителен поглед към мъжа си и се усмихна.

— Той заспива, съпругът ви — каза лейтенантът меко на френски. — Макар че не разбирам как може да го стори, когато до него стои самото съвършенство. О, ако можех само да ви покажа колко ценя присъствието ви тук…

Кракът му отново се притисна в нейния под масата.

— Ставате твърде дързък, мосю! — каза тя остро и добави по-тихо: — И ако съм на ваше място, не бих го подценявала. Може да бъде опасен.

Дали искаше да каже, че мъжът й е ревнив? Със сигурност не личеше да е така. Но може би само се преструваше на срамежлива.

— Мадам — каза Д’Аржан със сериозен тон, — не мога да виня никого, че ревнува такова ценно притежание! Но ако ми позволите, като почитател на вашата красота и елегантност, ще ви задам един личен въпрос. Какво правите тук в действителност с човек, който толкова малко ви оценява? Това не е място за една дама, тази полудяла страна, и още по-малко за хубава жена като вас. Виж, в Мексико Сити…

След като гласът му утихна многозначително, Джини си помисли объркано, че може би това е нейният шанс да обясни всичко. Естествено младият лейтенант ще изгаря от нетърпение да й помогне, макар че тя не харесваше кой знае колко твърде нафуканото му държане. Но когато разбере…

— Мосю — започна тя неуверено, като се опита да намери точните думи, — може би трябва да ви обясня…

— Любов моя, става късно. Може би готвачът на добрия лейтенант не е успял да намери какво да сготви за вечеря. Във всеки случай мисля, че трябва да оставим тези господа да изпълняват войнските си задължения и да потърсим някое местенце за хапване. Знаеш как винаги ми се приспива, като си пийна на гладен стомах!

Лицето на лейтенанта бе притъмняло при ненавременното прекъсване. Нещо в тона на едрия американец го бе накарало да стисне зъби, макар че не можеше да определи какво точно. Но мъжът бе селяндур, разбира се. Човек не можеше да го сбърка. Д’Аржан презрително не обърна внимание на пистолета, който носеше американеца. Всички каубои там носеха пищови. За тях това бе част от облеклото. И освен това, какво можеше да стори един пистолет срещу

цяла рота френски войници? Той се усмихна пресилено и заговори с благ тон:

— Мосю, няма защо да се безпокоите, уверявам ви! Пишон ще се върне след няколко минути, или ако желаете, може би ще е най-добре ние да отидем до казармата. Самият аз имам отлично шампанско, което с удоволствие ще ви предложа. И съм уверен, че и менюто ще ви допадне — на вас и на мадам.

Той хвърли жаден поглед към Джини и тя поруменя, макар че все още бе гневна и озадачена, задето Стив я бе прекъснал точно в този момент. Улови как я гледа с онзи вбесяващо насмешлив поглед, а едната му вежда бе леко наклонена, сякаш за да каже, че оставя решението на нея. Дори лейтенант Д’Аржан я гледаше с очакване.

— От месеци не съм яла нищо прилично, както много добре ти е известно! — каза тя на Стив доста грубо. И след това, с внезапна усмивка, закачливо сложи ръка на рамото му като примигва с очи в умишлена пародия. — Моля те, не можеш да ми откажеш!

Той естествено разбра какво искаше да каже, както го бе замислила. Само тя забеляза лекото изпъване на устните му и вътрешно ликуваше. Нека да повърви още малко по опънатото въже! Тя можеше да го издаде веднага щом реши и той го знаеше. Мисълта й даде опияняващото чувство на власт.

— Любов моя, много добре знаеш, че нищо не мога да ти откажа! И отново хиляди благодарности, лейтенанте.

Стив се изправи и непохватно прекатури стола. Видя как Джини се намръщи и развеселено й се усмихна. Малката проклетница, тя се забавляваше! Но трябваше да й признае това — бе неин ред да е отгоре и тя се възползва.

Д’Аржан обясняваше набързо на хората си, че се връща в казармата и американците ще бъдат негови гости. Някои от мъжете го поздравиха с една лукава усмивчица, която той се престори, че не забелязва.

Навън слънцето блестеше ярко и Джини се сви, за да се скрие от него. Като хвърли лек извинителен поглед към Стив, лейтенантът и предложи ръката си. Стив леко поизостана, преструвайки се че се оглежда любопитно наоколо и забеляза сбръчкания мексикански селянин, седнал унило на крайчеца на една изгнила дървена пейка, загърнат в пончото си. Мъжът, бежанец или просяк, ако се съди по

външния му вид, сякаш бе задрямал и все пак Стив улови как окото му се белна, докато отмести поглед настрани.

— Хей, тоя беден старец изглежда така, сякаш не е ял като хората с години! Вземи това, амиго, купи си нещо за хапване…

Мъжът зарови ръце в праха след небрежно хвърлената монета, като смотолеви благодарностите си на някакъв рядък индиански диалект.

Д’Аржан и Джини бяха спрели и лейтенантът звучеше раздразнен.

— Но мосю! Не трябва да окуражавате тази измет! Дайте им едно песо и те ще почнат да го очакват. И в следващия миг като се обърнете, ще ви забият нож в гърба.

— О, глупости! Не мога просто да гледам човек, който е мършав и изгладнял като него — рече Стив меко. — Видяхме твърде много такива, откакто сме тук, нали, скъпа?

— Предпочитам да не обсъждам неприятни неща — каза Джини остро, отказваща да участва в играта му, каквато и да бе тя. Макар че все още с недоволство отчиташе присъствието му до лакътя си, докато продължиха да крачат по улицата, тя все така се правеше, че не го забелязва, и вместо това запазваше усмивките си за французите.

Французите бяха устроили временната си казарма в единствената по-здрава на вид кирпичена сграда, която се оказа местният затвор. Но, както бързо обясни Д’Аржан, той самият заемаше помещенията на надзирателя в съседната сграда и се бе погрижил да са чисти и удобни.

— Затворите винаги са ме карали да се чувствам малко странно — подхвърли Стив небрежно. — Държите ли някакви затворници тук?

— Само един — отвърна Д’Аржан малко нетърпеливо. — Всъщност смятаме, че човекът, който сме заловили, е шпионин на хуаристите. Той сякаш нямаше никаква работа тук. Утре ще го разпитаме и ще разберем.

— Така ли? — американецът всъщност изглеждаше заинтересуван. — Мислите ли, че ще успеете да изкопчите нещо от него? От това, което съм чувал за тези… както там им викате, те не се предавали лесно.

— Имаме си начини, мосю. Повярвайте ми, ако този човек в килията е един от тези подли хуаристи, ще е щастлив да си признае, когато хората ми приключат с него.

— Предполагам, че законите ви тук са по-различните от нашите. Ами ако все пак не е шпионин?

Д’Аржан вдигна рамене със светнали очи.

— Всички грешим, мосю. Ала сега е война. Обясненията на човека не ни се сториха задоволителни, а и след време човек придобива инстинкт за тези неща… — той завърши изречението си с изразително свиване на раменете, но въпреки това се почувства доста облекчен, когато американецът не продължи с въпросите си.

Вече две години бе в Мексико и въпреки това не обичаше да гледа мъченията. Бе виждал френски войници, често осакатявани, преди да бъдат убити, и без да му мигне окото изпълняваше заповедта на маршал Базен да екзекутира всеки заподозрян хуарист, без да минава през формалния съдебен процес. Все пак това бе война! Но макар че наказателният отряд бе едно нещо, мъченията, макар и понякога необходими, бяха съвсем друго. Те му преобръщаха стомаха. Той можеше да даде заповед за тях, но предпочиташе да не ги гледа.

За щастие двама американски наемници пазеха на пост пред вратата на затворника — калени момчета, родом от другата страна на границата, които предпочитаха да напечелят пари, като се бият срещу хуаристите, отколкото да се надхитрят със закона в родината си. Един от тях — висок, светлоок тексасец, който се наричаше Том Бийл — щеше да проведе „разпита“ на затворника. Лейтенантът бе виждал методите на Бийл по-рано и си личеше, че Бийл обича да върши работата си. Заедно с другия мъж, известен само като Блу, бяха добър екип. И двамата бяха бързи с оръжието и абсолютно безмилостни. Вече бяха доказали качествата си на пазачи, като издирваха скитащи банди от партизани — хуаристи, които се движеха като сенки и предпочитаха да нападат французите от засада, отколкото да ги пресрещнат лице в лице в открит бой.

Преданият сержант Пишон бе направил каквото можеше, за да подобри вида на апартамента, който преди това е бил на надзирателя. Подът бе лъснат и след добавката на няколко ръчно изработени местни килима, мястото бе станало по-ведро. А що се отнася до вечерята, там нямаше нужда от извинения. Пишон бе надминал себе си, като бе направил всичко по свой вкус от това, което имаше на разположение. Д’Аржан гордо поднесе сухо бяло вино с пилето и бе поласкан, когато

мадам Грей се съгласи с него, че тази реколта е една от най-добрите точно за този сорт.

Мъжът й, американецът, яде със сериозен и съсредоточен вид, като лочеше виното, сякаш бе просто вода. Истинско прахосничество за тази свиня, която не може да го оцени, помисли си Д’Аржан, като направи кисела гримаса.

Но мадам Грей — Жинет — тя бе нещо съвсем друго. Съпругът й очевидно не заслужаваше такава красота и финес и Франсоа Д’Аржан усети, че става все по-заинтригуван с напредването на вечерта. Той се извини лицемерно на американеца, задето говори на френски, но здравенякът само направи великодушен жест с пурата си и му каза „хич да не се притеснява“. Що за човек бе този? Несъмнено от онези, които не биха се поколебали да използват жена си за стръв, за да изпълнят амбициите си в бизнеса. И също толкова очевидно нещата между тях явно не вървяха по мед и масло.

Веднъж съвсем за кратко разговорът се обърна на политика и се оказа, че госпожата, както и самият Д’Аржан, се надявала, че южните щати ще спечелят наскоро приключилата гражданска война. Съпругът й, от друга страна, само бе повдигнал вежда и я бе предупредил, че жените не бива да се месят в политиката.

— О, ти си непоносим! — избухна ядосана тя и съпругът й се ухили снизходително, като се обърна към лейтенанта, сякаш за да потърси подкрепа, повдигайки широките си рамене.

Като обърна бързо разговора на по-лични теми, Д’Аржан откри чрез умело насочващи въпроси, че младата жена е доста начетена, в добавка към другите й качества. Майка й умряла, когато тя била съвсем малка, а все още живият й баща също бил американец.

— Значи сте от Луизиана, така ли?

— Уви, не, мосю! Надявах се да остана там по-дълго, особено в Ню Орлиънс, но татко толкова бързаше да стигне до Тексас… — тук тя се спря замислено, сякаш не искаше да продължи.

— Аха, и несъмнено там срещнахте съпруга си — каза окуражаващо Д’Аржан.

— Аз… да, наистина срещнах мосю в Тексас — каза тя кратко.

Можеше да добави още, след като бе пила достатъчно, за да стане по-смела, но в този момент глупавият й мъж стана рязко, а

столът зад него шумно се прекатури. Д’Аржан забеляза, че той леко залита.

— Трябва… трябва да ме извините за момент. Тази храна наистина си я бива! Но мисля, че имам нужда от… от малко свеж въздух. Има ли някой кенеф наблизо?

Джини видимо се изчерви, а на лицето й се изписа неудобство и отвращение. Д’Аржан се намеси тактично, щастлив, че може да се отърве от съпруга й, пък било то и само за известно време.

— О, мосю, извинете ме! Нека ви покажа.

— Не, не, не бих си и помислил да ви безпокоя. Само ми кажете къде е и аз ще го намеря. Бас държа, че е там отзад, нали? Точно като у дома…

Като залиташе, леко усмихнат, брадатият американец намери пътя към задната врата, водеща към малък вътрешен двор, където къщата бе под прав ъгъл спрямо задната стена на самия затвор.

Селяндур! Нека си намери удобно място да се облекчи. Може би, с малко повече късмет, той щеше да падне в несвяст. Но поне бе осигурил златна възможност за самия Франсоа и той възнамеряваше да се възползва максимално от нея.

— Извинете ме, мадам, задето оставих съпруга ви да пие толкова много — каза Д’Аржан меко. — Но трябва да ви призная, че копнеех да остана насаме с вас от първия миг, в който ви видях! Не можете да си представите колко ме развълнувахте с красотата си. Мога да гледам зелените ви очи часове наред, да се възхищавам на мекотата на устните ви…

Младата жена изглеждаше леко объркана, но Д’Аржан я хвана за ръката и я притисна настоятелно.

— Аз съм пленен от вас! Казвам ви го толкова внезапно и скоро, защото сме във война, мадам! Може би никога повече няма да видя толкова хубава жена като вас. Вие просто ме накарахте да загубя и ума, и дума.

Той я придърпваше към себе си, когато се чу изстрел от куршум. Бързо и някак почти гузно Д’Аржан скочи на крака, докато младата жена нададе малък задавен вик.

— Mon Dieu! Хуаристите!

В този момент едрият американец се появи на вратата с глуповата физиономия, ухилен до уши.

— Извинете. Съжалявам ако съм ви стреснал. Не исках да стрелям, нали разбирате. Само проверявах дали е зареден и проклетият пищов изгърмя! Не мога да го разбера.

Преди Д’Аржан да успее да отвори уста, Джини каза студено:

— И защо, кажи ми, изведнъж реши, че трябва да провериш дали е зареден?

— А? — американецът поглеждаше ту към Д’Аржан, ту към жена си. Изглеждаше озадачен. — Но, мила, много добре знаеш, че винаги почвам да си проверявам пистолета, като видя как те гледат мъжете — той погледна към втрещения лейтенант, все още с усмивка на лицето. — Наистина съм ревнивец, а и добър стрелец. Питайте Джини, ако не вярвате! Мъжете винаги я зяпат и аз направо полудявам, макар и да знам, че на моята кукличка не й пука за никой от тях. Тя хич не обича да се ядосвам. Нали така, ангел мой?

Д’Аржан бе добил леко разтревожен вид. Няма начин мъжът й да е подслушвал разговора им. Ако беше мексиканец, щеше да заповяда да го изведат и да го разстрелят, но не смееше да се забърква с американски гражданин, особено с някой, който има толкова красива съпруга и то от добро потекло — ако наистина бе от добро потекло, а не просто гувернантка, която се бе омъжила, за да се чувства по-осигурена.

Жената бе онемяла от гняв, а очите й хвърляха искри, но Д’Аржан успя да овладее гласа си и се засрами, задето прозвуча толкова помирителен:

— Н… но мосю! — започна той с леко запъване. — Нали не си мислите, че аз…

— О, боже, естествено, че не! Не, ами че вие се държахте ужасно любезно с нас, нали така, мила? И въобще не сте от този тип мъже, които тя харесва. Но наистина не ми се понрави държането на някои от хората ви в бара. Аз имам склонност да приемам нещата навътре и почнах да си мисля разни неща и май именно това ме накара да полудея!

— Мосю — рече Д’Аржан леко разгневен, — вече се извиних от името на хората си! Но ако настоявате…

Настоятелно почукване на вратата и разтревоженият глас на сержант Пишон му дадоха възможност да спре и той се изправи с леко облекчение.

— Боя се, мосю, че случайният ви изстрел е причинил безпокойство сред хората ми. Ако ме извините за момент, аз ще им обясня.

С рязък поклон към американеца и жаден поглед към жена му Д’Аржан бързо отвори вратата и отиде в предната стая, където Джини го чу да се оплаква на френски, че глупавият американец, този тромав идиот, е бърникал пистолета си. Затварянето на вратата прекъсна последните му думи, а Джини стана на крака и се обърна ядосано към Стив.

— Стив Морган! Писна ми от това… това глупаво преструване! Възнамерявам да…

Той бързо пристъпи напред и хвана китката й достатъчно здраво, за да изтръгне вик на болка от устните й. Глупавото пиянско изражение се изпари от лицето му.

— Казвам се Джон Грей и гледай да не забравяш това! А що се отнася до това, което възнамеряваш да направиш, Джини, най-добре първо си помисли внимателно. Затворникът тук е Пако Дейвис. Сега вече се убедих със сигурност, че наистина е той. Когато стрелях, дойде до прозореца и аз имам намерение да го измъкна оттам.

Тя видя познатите безразсъдни пламъчета в очите му и възкликна от изненада.

— Но това е лудост! Градът е пълен с войници, както ти е добре известно. Ще те…

Той внезапно се разсмя.

— Убият? Но това би трябвало да те зарадва, любима. Нали? Аз те моля само да не проваляш опита ми. Ако наистина ме хванат, сигурен съм, че това ще се окаже много удобно за теб.

— Нямам желание да бъда оставена в ръцете на група войници, които не са виждали бяла жена от месеци насам, особено ако мъжът, когото смятат за мой съпруг, току-що е екзекутиран като предател! — отвърна тя.

— Опитай се да погледнеш нещата от добрата им страна. Може би красивият млад лейтенант ще те запази за себе си — подхвърли той меко.

Очите му я гледаха усмихнато и за миг тя си помнели, че Стив ще я целуне. Но мигът отмина и се чу приглушено трясване на

предната врата. Той я пусна и се просна на един стол, с нехайно изпънати напред крака, когато протегна ръка за чашата си.

Д’Аржан се извини, задето толкова се е забавил, и наля още вино. Той бе забелязал, че мадам Грей изглежда поруменяла и доста мрачна, когато влезе в стаята и че разсеяно разтрива китката си. Така значи! Нима грубият й съпруг, този селски вол, се осмеляваше да я нарани? Може би наистина бе ревнивец. В такъв случай още вино само ще усили ревността му или ще го приспи.

Лейтенантът се постара да завърже разговор с мъжа, но той сякаш не се интересуваше от нищо, освен от добитък и му отговаряше главно с едносрични думи. Американецът наистина изглеждаше сънлив. Бе изпил огромно количество вино и клепките му сякаш се спускаха, и дори не бе достатъчно възпитан, та да прикрие прозевките си. Даже младата жена бе станала мълчалива и доста замислена. Може би се страхуваше от съпруга си, макар че по-рано не изглеждаше да е така.

— Става ужасно късно. Ще заспя още тук, на място, ако не си легна — внезапно обяви американецът, като преплиташе език.

— Но, мосю, само още едно питие! Вижте, бутилката е наполовина пълна, а аз никак не обичам да хвърлям на вятъра такова хубаво вино. Е, мосю, мислех, че вие, американците, се гордеете, задето толкова издържате на пиене!

Д’Аржан почувства, че хитростта му е възнаградена, когато отправи предизвикателството и видя намръщената физиономия върху лицето на едрия мъжага.

— К’во искаш да кажеш с това, мислел си. Разбира се, че можем да носим алкохол по-добре от всеки друг. На бас, че е така!

Д’Аржан гледаше ликуващо как американецът протегна ръка към бутилката и я наведе над чашата си. Не можа да се въздържи да не хвърли един поглед към жената и се почувства поласкан, когато забеляза, че тя го гледа. Крайчецът на устните й се изви много леко в зачатък на усмивка, преди да сведе срамежливо очи. Значи… усещаше какво си бе наумил той и го одобряваше! Той започна да се обнадеждава.

Ето защо Д’Аржан естествено се подразни, когато чу острото почукване на вратата. Бе още по-обезпокоен, когато вратата се отвори

внезапно, преди да е имал време да отговори. Американци! Нямаха представа какво значи тактичност и етикет!

Мъжът, който влезе, затваряйки небрежно вратата зад себе си, бе Том Бийл, един от хората, което би трябвало да пазят затворника. Как смееше да нахълтва тук?

— Бийл! Какво правиш тук? Мисля, че съм ти казвал…

— Казахте ми, че трябва да ви съобщя веднага, щом затворникът прояви желание да признае. Е, изглежда, че е в настроение да започне. Но иска вие да го чуете.

Бийл бе много висок и слаб, с високи скули и доста хлътнало лице. Косата му бе сламеноруса и прилепнала от пот и мазнина по ръбестия му череп. Очите му бяха бледосини и безизразни и Джини не можа да не потрепери, когато погледът му премина през нея.

От всички тях само Стив, с чаша пред устата, изглеждаше напълно незаинтересован.

По навик Том Бийл първо разгледа стаята, макар че бе влизал вътре и преди. Той бе убиец по професия и наблюдателността за него се бе превърнала в инстинкт. Носеше един пистолет в кобур, провесен ниско над хълбока му. Свали пушката, с която обикновено не се разделяше, и я постави до вратата, след като се увери колко души има в стаята. Той бе научил, че френските войници настояват за тази ненужна любезност. И стига да беше в безопасност, защо не? Все пак плащаха добри пари за услугите му.

Бийл първо забеляза жената. Още щом прекрачи прага, усети присъствието й. Веднага разбра, че е американка, млада и доста красива.

„Ще ми се да си намеря някоя такава“, мина му през ума. Отдавна, твърде отдавна не бе имал американка, особено като тази, чиято хубост още не е преминала.

Понеже бе в стаята на френския лейтенант и поради присъствието на жената, Бийл направи грешка, която обикновено не би допуснал. Той приспа наблюдателността си, като изучаваше открито жената, докато говореше с французина. И поради това почти не забеляза съпруга й, който се бе облегнал назад на стола си и жадно отпиваше от чашата с вино. Вече бе чул приказките на френските войници и презрително бе решил, че мъжът е някакво жалко пиянде. Жената — тя имаше значение.

Д’Аржан не пропусна да забележи как очите на Бийл станаха още по-бледи, докато на лицето му открито бе изписана похотливост и това го ядоса. Той нямаше право да влиза по този начин и още по-малко да зяпа така.

— Вие ме прекъснахте, Бийл. Говорехте за затворника, нали?

С известна трудност, Бийл откъсна поглед от жената и отново погледна Д’Аржан, чието лице бе намръщено и доста надуто.

— О, да. Е, както казах, изглежда, че внезапно реши да си признае, особено когато започнах да му описвам всички методи, които се канех да използвам, за да го накарам да пропее — Бийл се засмя с вълча усмивка. — Казва, че знае къде се крият хуаристите в близките хълмове, но щял да каже само лично на вас. Май си мисли, че може да му дадете опрощение.

— Не прощавам на хуаристи, които са направили признания — започна лейтенантът строго. — Но, разбира се, човекът няма защо да научава това, докато не си признае. Да, мисля…

Отегчен от самодоволната реч на лейтенанта, Бийл отново зашари с очи.

Те минаха покай жената, която внезапно пребледня и застина на мястото си с наведена глава. А по-нататък брадатият мъж се бе разположил толкова отпуснато на стола си, все още с чаша вино в ръка, сякаш не можеше да понесе да я пусне отново.

Бийл започна да отмества поглед с безразличие, когато нещо, някакъв проблясък на спомен за нещо познато премина през ума му и привлече погледа му към другия американец.

Като повечето професионални убийци Бийл разчиташе главно на инстинкта си и причината, поради която бе останал жив толкова дълго бе, че вярваше на предчувствията си — послания, изпращани като леки трептения от подсъзнанието му. Сега по-скоро инстинктът, отколкото паметта му подсказа, че е виждал този човек преди и при други обстоятелства. И освен това забеляза начина, по който го гледаше мъжът в момента — наблюдаваше го внимателно и студено с много тъмносини очи, които контрастираха странно с черната му брада и коса.

Това бе — очите! Той ги е виждал да го наблюдават и преди над дулото на един пистолет. Само веднъж и то много отдавна, но Том

Бийл никога не забравяше човек, който бе успял да вземе връх над него.

Той прекъсна рязко и грубо думите на французина, като пристъпи напред и спусна ръка върху дръжката на пистолета си.

— Вие… Виждал съм ви някъде, господине. Някъде, някога, пътищата ни са се преплитали.

— Виж какво, Бийл… — започна французинът, когато американецът вдигна изненадано поглед, сякаш го бяха събудили от пиянското му вцепенение.

— Бийл ли каза? — гласът на мъжа бе изпълнен с внезапна пиянска ярост.

Но не посегна към пистолета си, както си помисли Бийл. Неочакваният му вик стресна Бийл точно толкова, колкото и останалите и това му коства частите от секундата, които му бяха необходими, за да измъкне пистолета си. Това, и бързото движение на ръката на мъжа, когато плисна чашата вино в лицето му.

Тялото на Стив Морган последва движението на ръката му, когато се хвърли върху масата и падна върху Бийл, а тя затисна изненадания стрелец и се счупи като кибритена клечка. Загубил равновесие, Бийл бе паднал заднишком и сега, преди да успее да се помръдне, един юмрук се заби в лицето му, две ръце го хванаха за косата и започнаха безмилостно да блъскат главата му в твърдия кирпичен под.

— Значи Бийл, така ли? Проклет негодник, мислиш ли, че не бих разпознал всеки мръсник, който се е опитал да избяга с жена ми? Тогава не те убих само защото тя ме накара да обещая, че няма да го сторя, но за бога, ти все още я преследваш и този път със сигурност ще ти свестя маслото!

Това бе последното нещо, което Бийл си спомни, преди да потъне в тъмнина — тъмнина, белязана с тъмночервени ивици и агонизираща болка.

Когато масата се счупи, Джини изпищя, обзета от истински страх и скочи на крака. Д’Аржан, напълно изумен, стоеше с отворена уста и за момент не можа да осъзнае какво се бе случило.

— Мосю, мосю, спрете! Да не сте полудял? Спрете, за бога, ще го убиете!

Той се наведе с намерението да дръпне бесния американец от падналия в безсъзнание наемник. Този идиот очевидно не бе на себе си. Какво му ставаше? Дали наистина бе разпознал Бийл или това бе самовнушение на един пиян маниак?

С яростен рев американецът замахна с ръка назад, докато Д'Аржан я дърпаше и накара французинът да се олюлее. Преди да успее да се окопити, американецът бе скочил на крака и сега хвана за раменете жена си, която се канеше да изпищи. Той грубо я разтърси, докато я ругаеше.

— Ти, измамна фльорца такава! Ти си го подмамила — флиртувала си с него, хвърляла си му по някоя от хитрите си усмивчици, когато си мислиш, че не те гледам както правиш с всеки срещнат. Същото правеше и тази вечер с лейтенанта тук и си мислеше, че не виждам какво става, кучка такава!

Жената бе зяпнала от ужас и страх и не можеше да си поеме дъх. Фибите излетяха от косата й, изтропаха по пода и косата й се разпиля по раменете.

— Не, недей! — успя да изхленчи тя. — Моля те, недей!

Френската галантност на Д'Аржан бе възмутена. Пиян идиот! Той бе откачил. Полудял от ревност, той не знаеше какво прави.

— Спрете! Настоявам да спрете! Мосю!

Той забеляза с облекчение, че верният сержант Пишон бе дошъл на бегом от стаята си, гледаше ги и не можеше да повярва на очите си.

— Простак! — извика Д'Аржан на френски. — Ненормалният американец не е на себе си. Ще убие жена си! Не можеш ли да направиш нещо, вместо да стоиш там и да зяпаш? Ела и ми помогни!

Заедно те най-после успяха да хванат ръцете на американеца и да го дръпнат от разплаканата му жена. С шокиран вик тя се бе строполила в един стол с ръце върху гърлото си. Д'Аржан бе очаквал да има трудности при опита да задържат такъв огромен мъж, при това заслепен от ярост, какъвто изглеждаше в момента, но веднага щом го хванаха здраво, той сякаш се облегна на тях, залитайки неуверено на краката си.

— Не… не съм виновен аз — промърмори той мрачно. — Тя винаги ме кара да постъпвам така. Пиенето, само то помага. Винаги мъже…

— Не е вярно! Не му вярвайте, не вярвайте на нито една негова дума! — избухна жената, с очи пламнали като зелен огън. — Той е зъл, ужасен мъж. Той ме нарани!

— Мадам, мадам, моля ви да не се разстройвате! Съпругът ви е пиян, не може да се държи разумно. Боя се, че ще трябва да го задържим в затвора. Заради вас самата естествено, както и заради безопасността на всички невинни хора в града, хората ми…

Д'Аржан грабна пистолета Смит & Уестън, калибър 44 от кобура на американеца и го постави на своя колан, в случай че мъжът реши да буйства отново. Той се усмихна успокоително на уплашената жена, която сега го гледаше изненадана.

— В затвора! — повтори тя със странен глас и лейтенантът побърза да я успокои:

— Не се притеснявайте, умолявам ви! Само ще го задържим тук за една нощ, докато изтрезнее. Това ще му бъде за урок, мадам, а той се нуждае от такъв, трябва да признаете това.

Той се обърна предупредително към американеца:

— А вие, мосю, ако ми обещаете, че няма да ни създавате повече неприятности, ще ви позволя да ме придружите до затвора като джентълмен, без белезници на ръцете. Това е заради мадам, нали разбирате? Но трябва и да ви предупредя, че ще съм насочил собствения ви пистолет към вас през целия път до там, така че повече никакви прояви на насилие, ако обичате!

— В затвора? — рече жената отново. Тя сякаш бе изумена. — Наистина ли ще го задържите в затвора?

— Повярвайте ми, мадам, налага се! Заради дисциплината, разбирате ли? Но — гласът му изведнъж секна и сега заговори на френски с ясно послание в очите си — след като се погрижа за това, ще се върна тук, за да ви придружа лично до хотела ви. Няма защо да се безпокоите, ще се погрижа за всичко.

Тя се изчерви, прехапа устни и той отново се поздрави, задето я е намерил. Каква красавица! И особено сега, когато бе със спусната коса. Той ще я накара да полудее по него с милувките си. Ще бъде много внимателен, много нежен…

Думите й го върнаха в реалността — тя го молеше за нещо.

— Ако нямате нищо против, бих искала да дойда с вас, за да се уверя, че е заключен здраво. Той е опасен, искам да го видя зад

решетките!

Д’Аржан се усмихна на себе си. Аха! Сега бе решила, че мрази съпруга си. Това е още по-добре. Може би щеше да успее да я убеди да дойде с него в Мексико Сити. Ще бъде хубаво отново да си има любовница, особено някоя толкова сладка като нея. Няма да е трудно да се отърве от мъжа — нека Бийл си оправя сметките с него, когато дойде в съзнание!

Мосю Грей изглежда разбираше, че е загазил. Сега бе много мирен и засрамен. Главата му клюмна отчаяно. Докато стоеше и се олюляваше на краката си, мъжът изглеждаше почти жалък.

— Не, никакви неприятности повече… обещавам ви… — промълви той с преплетен език. — Искам само да си легна, това е всичко… спи ми се…

— Обещавам ви, мосю, че тази вечер ще спите спокойно в затвора ми. Един хуарист ще ви прави компания и се боя, че те до един миришат лошо, но това няма да има значение. Утре много рано сутринта ще го екзекутираме, така че може да спите, докогато си искате!

Д’Аржан се усмихна съзаклятнически на жената, но тя продължи да изглежда доста унила. Ядът бе оставил руменина, която избиваше по скулите й и само я правеше още по-привлекателна.

— Трябва да се уверя, че е на сигурно място в затвора — настоя тя.

— Тогава елате с мен, мадам — рече Д’Аржан. — И вие, мосю. Съвсем наблизо е. Вървете на крачка пред мен, ако обичате, точно така.

Той извърна глава, за да погледне с отвращение счупената маса и кристалния сервиз. Най-хубавата му покривка бе изпоцапана с винени петна. Бийл лежеше по гръб като мъртвец и само лекото му неравномерно дишане издаваше, че е жив. Този пиян американец несъмнено щеше да съжалява, че е нападнал Том Бийл. Е, какво пък, заслужаваше си това, което Бийл и партньора му щяха да му приготвят!

— Пишон, остани и почисти тази бъркотия — заповяда лейтенантът. — И при това бързо, защото ще се върна веднага щом чуя какво има да признава хуаристът. Можете да се погрижите и за Бийл. Може би някой компрес на главата му…

— Да, мосю капитан. Веднага!

Пишон със закъснение отдаде чест, докато лейтенантът го гледаше гневно — как смееше Пишон да го издига в ранг. Когато командирът на Пишон излезе, той въздъхна при вида на стаята, която точно преди това бе изчистил.

Какъв късметлия бе лейтенант Д’Аржан! Държеше на мушка глупавия съпруг, който вървеше пред нето и бе прегърнал през кръста хубавата му жена. Истински французин бе този Д’Аржан!

---

[1] querida — скъпа, любима (исп.). — Б.пр. ↑

23

Входът на затвора, както каза Д’Аржан, бе на не повече от петнадесетина метра от къщата на надзирателя, която лейтенантът бе отделил за себе си. Въпреки това, като вървеше много бавно зад тромавия, гузен американец, Д’Аржан успя да излее цял поток смели комплименти в ухото на спътницата си. Тя не отговори, но му бе позволила да я прегърне през кръста и не мислеше, че ще протестира твърде много срещу волностите му по-нататък.

— Вие сте прекалено хубава, за да бъде пропиляна външността ви за такъв дръвник като мъжа ви, скъпа мадам! Нуждаете се от някой, който да оценява вашите прелести, хубавите ви устни и тяло. Повярвайте ми, би трябвало да сте облечена така, както заслужавате — в най-красивите рокли, с перли на ушите и около врата ви. Аз не съм от тези мъже, които одобряват побоя над жените. По-скоро бих превзел вашата крепост с целувки, Жинет. Ще ви покажа. Тази вечер ще ви направя щастлива, кълна се!

— Мосю! — шепотът й прозвуча почти като молба и Д’Аржан се засмя, като стисна по-здраво талията й, сигурен в победата си.

Той неусетно премина на ти:

— Няма защо да се преструваш пред мен, малката ми. Пожелах те още в мига, когато те видях на прозореца с коса, паднала върху гърдите, точно като сега. Още тогава знаех какво ще се случи между нас — увлечен в думите си, Д’Аржан стана по-поетичен: — Няма да можеш да се оплачеш от мен като любовник, chere. Ще бъда много нежен, кълна се! И ако останеш при мен, ще бъда щедър.

Едрият американец внезапно се закашля и сякаш се препъна. Д’Аржан злобно го сръга с пистолет в гърба с надеждата, че ще го заболи. Той осъзна, че жената се бе отдръпнала от ръката му и го гледаше разчувствана със сълзи на очи.

— Вие всъщност сте повярвал на всички ужасни неща, които това… това куче каза по мой адрес! Наистина си мислите, че съм някоя евтина жена, нали?

Той се опита да я успокои. Защо жените бяха толкова чувствителни?

— Не, скъпа моя! Ти си ме разбрала погрешно. Естествено, че си дама и ще се държа с теб като с такава. Но повярвай ми, не те обвинявам, задето би предпочела всеки друг пред този хапльо.

Отново пистолетът смушка грубо пленника в гърба, като го подкара по трите стъпала, които водеха до вратата на затвора. Той се надяваше, че жената няма да му се опъне на този етап. Все пак го бе окуражавала доста открито досега, какво друго очакваше?

— Хайде, хайде, малката ми, не бива да си мислиш, че не те уважавам — рече той успокоително. — Тази вечер ще ти покажа колко голямо е уважението и да, възхищението ми от теб, от това хубаво тяло, скрито под роклята, която не може да изкара на показ истинските ти прелести.

Той отново я обгърна с ръка около кръста доста грубо и я придърпа напред, понеже знаеше, че някои жени предпочитат да бъдат третирани по-властно от мъжете. В следващия момент той самодоволно реши, че е преценил правилно положението, защото тя спря да протестира и тръгна доста послушно с него.

Мъжът, известен като Блу, отвори вратата с насочена към тях пушка и доби облекчено изражение, заменило изненадата, изписана на лицето му преди това, когато видя залитащия, пиян затворник, когото лейтенантът бе довел.

Затворът се състоеше само от две стаи — една, която използваха за канцелария и една голяма килия. Стените бяха от здрава зидария с дебели железни решетки на вратата на килията и малко прозорче. Оттатък един мъж седеше прегърбен върху дървен нар с мръсно пончо, наметнато на раменете му.

Когато французинът и пленникът му влязоха, мъжът в килията скочи на крака и се приближи до решетките, като ги разтърсваше яростно.

— Американец! Кучи син! Гринго! Няма да деля една килия с този мръсен гринго! — разкрещя се той.

— Млъкни, измет такава! — извика Блу ядосан със заплашително вдигнат юмрук.

Споменът на французина за това, което се случи после, бе малко неясен, сякаш като в кошмар и точно толкова нереален.

Едрият американец залитна и падна върху решетките, когато Д’Аржан го бутна. Докато падаше, той събори Блу, който загуби равновесие. В един миг Блу стоеше на краката си с извърната глава, за да извика нещо на хуариста. А в следващия момент лежеше безпомощен и се гърчеше на твърдия под, стиснал слабините си и стенещ като болно животно. Брадатият американец бе причинил това, а пиянското му държане сякаш се бе изпарило, докато коляното му ловко се вдигна нагоре и удари мъжа, изваждайки го от строя.

И сега със студен и твърд поглед и без маската на глупост върху лицето си държеше пистолета на Блу, докато се обърна към Д’Аржан, с гръб към стената на килията.

— Най-добре пусни този пистолет, който държиш. Ако се поколебаеш, ще те застрелям, без да ми мигне окото.

Все още зашеметен от случилото се, Д’Аржан пусна пистолета. Острият делови глас продължи да раздава заповеди:

— Джини, вземи тези ключове и отключи вратата. И побързай, скъпа, седим върху буре с барут.

Тихо, като се придвижваше като марионетка, тя тръгна напред и коленичи предпазливо до стенещия мъж с болезнено изражение на лицето, за да вземе ключовете от колана му.

Без да чака нова команда, тя отключи вратата на килията и затворникът излезе ухилен, като се наведе небрежно, за да вдигне пистолета, който Д’Аржан бе изпуснал.

— Напомни ме да те целуна, когато стигнем достатъчно далеч от града, Джини — каза той нежно, докато минаваше край нея.

Тя го погледна безизразно. След това Д’Аржан си помисли, че през цялото време тя бе като в транс.

Малко след това, след като оставиха Д’Аржан и Блу със завързани ръце и запушени усти заключени в килията, трима души слязоха нехайно и бавно по трите стъпала на затвора. Един от тях бе жена. Възседнаха конете и излязоха от града, без да се крият. Тъй като американецът и жена му бяха гости на лейтенанта, никой от войниците под негово командване не направи нищо, за да ги спре.

След като излязоха от покрайнините на града, препуснаха в галоп. Нито Стив, нито Пако проговориха, макар че след малко стана ясно, че знаеха в коя посока да се запътят.

Джини все още се чувстваше замаяна. С ярката си жълта рокля не можеше да язди разкрачена, но нямаше друг изход, понеже конят й бе оседлан. Голите й крака започнаха да замръзват и след няколко часа цялото й тяло се схвана и вцепени. Въпреки това тя не се оплака, нито ги помоли да спрат, за да си починат. Все пак, ако французите тръгнеха да ги преследват, те щяха да търсят и нея. Това не можеше да е истина!

Отново яздеха в подножието на планината, докато наоколо бе страховито и тъмно като в рог. По някое време през нощта спряха, за да си починат конете под една надвиснала над тях скала и Джини едва намери сили да се дотътри до един голям камък, на който се облегна и очите й се затвориха. Стив я бе свалил от коня, бе й дал черното си сако, за да я предпази от нощния хлад и една манерка, от която да пие. Но сега двамата с Пако, само две по-тъмни сенки, които се сливаха с останалите, говореха тихо помежду си.

Тя бе твърде уморена, за да слуша, твърде уморена дори да изпита желание да чуе разговора им. Сакото миришеше на цигарен дим и миризмата усили още повече главоболието й. Имаше чувството, че ако помръдне, главата й ще се разцепи.

Защо не стори това, което трябваше да стори? Държането на Д’Аржан към нея щеше да се промени бързо, ако му бе казала коя е и че е държана като заложница. Дали той щеше да предпочете да не й повярва по свои собствени причини? И защо така послушно бе изпълнила резките заповеди на Стив и сега вече самата тя също бе преследвана. Джини се опита да се убеди, че е постъпила така само защото не искаше да измъчват и да убият Пако. Но какво пък правеше той тук? Естествено сигурно е знаел плановете на Стив още от самото начало. Той също бе крадец и престъпник, въпреки… въпреки… Тя изведнъж осъзна, че Пако е застанал над нея, че й благодари, казва й, че вече потегля, заминава в друга посока.

— Може би ще се срещнем пак скоро — каза той. — Кой знае? А ти бе чудесна — добави той. — Благодарен съм ти.

Тя измърмори нещо. Не можеше да си спомни какво. Но внезапно той изчезна и Стив се бе навел над нея, за да й помогне да се изправи с изненадващо нежни ръце.

— Най-добре ще е да потегляме, bebe — каза той тихо. Тя го погледна странно. Той я бе нарекъл bebe — бе използвал френска

дума? Но все пак това бе само една дума, а човек лесно може да понаучи някоя и друга дума от всеки език.

Той й помогна да се качи на седлото и тя попита безизразно:

— Колко далеч ще бягаме този път?

Видя как той вдигна рамене в тъмнината, докато пришпориха конете си в лек галоп.

— Зависи колко бързо се движим. Сега ще излезем в равнината и ми се ще първо да изминем колкото е възможно по-голямо разстояние, за да се отдалечим максимално от нашите приятели отзад.

— Имам ужасно главоболие! — каза тя внезапно и това бе първият белег на някаква емоция, който бе показала откакто излязоха от града.

Той се засмя безчувствено.

— Това най-вероятно е от махмурлука, Джини. Пи твърде много шампанско.

Тя искаше да изкрещи насреща му, да го засипе с обиди и ругатни, но това щеше да й коства твърде голямо усилие. Джини отново се умълча мрачно и затвори очи, за да спре болката, която пулсираше през слепоочията й при всяка стъпка на коня.

Тяхното пътуване през следващите четиридесет и осем часа следваше познатия метод, към който Джини бе принудена да привикне. Яздеха през нощта и после се криеха някъде, за да поспят през най-горещата част на деня. Единствените други хора, които срещаха, бяха някой и друг селянин — кравари, които пазеха някое малко стадо с невероятно мършави животни.

След като планината остана зад гърба им, земята сякаш се разстели безкрайно в четирите посоки до хоризонта пред тях. И всичката тази земя, обясни накратко Стив, принадлежеше на големите земевладелци — hacendados. Гласът му бе прозвучал доста язвително и я накара да го погледне рязко. В такива моменти тя си спомняше, че майка му е била мексиканка и се питаше дали това е причината, поради която се бе забъркал с хуаристите. Дали по някакъв начин се чувстваше измамен или лишен от нещо?

Тя му задаваше въпроси за Мексико, за Хуарес и този път той явно я взе насериозно и й отговори внимателно и честно. Именно големите земевладелци, които искаха да запазят миниатюрните си кралства, поддържаха Максимилиан. Той й каза за крепостната

система, която превръщаше селяните в роби на техните феодали, обработвайки цял живот земя, която никога нямаше да им принадлежи. Хуарес бе искал нещата да са по-различни — бе намалил властта на църквата, бе настоявал дори децата на индианците да ходят на училище. Той представляваше заплаха за начина на живот на богатите земевладелци, повечето от които бяха с европейски произход.

— Ами ти? — настояваше Джини. — Не може да се считаш за мексиканец. Защо искаш да застанеш на страната на някои от тях?

Но на този въпрос той не даваше пряк отговор.

— Може би съм искал да узная какво значи да се биеш за дадена кауза — каза той веднъж шеговито.

А следващият път, когато отново го попита, Стив отвърна:

— Нали не си забравила, че съм мелез?

Той продължаваше да я озадачава. Тя познаваше формата на тялото му и допира на кожата му почти колкото своите собствени и въпреки това не знаеше почти нищо за него — кой е и какъв е. Знаеше, че не е обикновен наемник — мелез. Понякога говореше като образован човек, а друг път — по-зле от неграмотен. Имаше приятели индианци от двете страни на границата и познаваше дори земите, през които минаваха сега, така че Мексико му бе толкова познато, колкото и Съединените щати. Изглеждаше най-малкото необичайно, че някой е пътувал толкова много през живота си — макар че естествено, казваше си тя с леко презрение, вероятно бе прекарал повечето време да бяга от закона.

— Къде ме водиш този път? Боже мой, толкова се уморих да яздя и да бягам!

Равнините с тяхната пустота се врязваха през долините и малките каньони сякаш трептяха в маранята. Джини се чувстваше неизразимо мръсна и уморена до смърт.

Изненадващо той се спря, за да начертае груба карта в песъчливата земя.

— Ние сме в централна Месета. Ето ги планинските вериги, Сиера Мадрес от двете страни — той начерта двете назъбени линии, — а ние сме тук някъде в центъра, в провинция Закатекас. Пред нас има още планини и после Мексико Сити. Но това е доста по-далеч и не ме поглеждай така обнадеждено, скъпа. Аз все още няма да те заведа там, не още.

— Но защо? Защо не? Сега няма да има никаква полза от мен, можеш да ме пуснеш и да се движиш по-бързо без мен. Защо съм ти сега?

Тя видя как я погледна и се изчерви, като го чу да се смее леко.

— Руменината ти отива, знаеш ли? Дори под тена, който си придобила.

— О, дяволите да те вземат, Стив Морган!

Тя се изскубна от него и се втурна към коня си, възседна го с развети поли, без да си направи труда да се обърне, за да види дали я следва. Срита с пети животното и усети как то полита напред. Обзе я внезапен, безпричинен страх, примесен с отчаяние. „Какво правя тук? Какво ще стане с мен? Защо не иска да ме освободи?“ Тя се наведе ниско над гривата на коня си и усети как горещият ветрец я лъхна в лицето. Шапката, която той й бе дал, отхвръкна от главата й и започна да се вее зад нея, провесена на шията й.

Тя яздеше с някаква отчаяна сляпа ярост, като усещаше устремния бяг на коня под себе си. Едва когато животното започна да се уморява и намали хода си, Джини усети че през цялото време той бе яздил пред нея. Тя вдигна глава, за да изкрещи омразата и страха си от него и видя как той протяга ръка, хваща я за кръста и я прехвърля от седлото й върху неговото.

— Липсваше ми да яздя с теб и да държа тялото ти близо до себе си по този начин — каза той меко в ухото й. — Джини, глупачето ми, наистина ли си мислеше, че ще те оставя да избягаш? И къде отиваше?

— Надалеч. Където и да е, няма значение, стига да е далеч от теб и от това, в което ме превръщаш — тя почти изкрещя думите насреща му, като се задъхваше и не можеше да си поеме дъх. — Не направи ли достатъчно? Трябва ли да ме показваш в евтини барове и долнопробни публични домове като своя курва? Трябва ли да ме мъкнеш, където и да отидеш като… военен трофей? Какво се опитваш да направиш с мен?

— Не забравяй, момиченце, че първо на първо взех само това, което ти сама ми предлагаше! А после останалите — Карл Хоскинс или френският ти любовник — изисканият капитан Реми. Мислиш ли, че ще те чака в Мексико Сити? Затова ли нямаш търпение да стигнем там?

Най-накрая го бе накарала да избухне, помисли си тя, но не й пукаше. Нека да й е ядосан, какво друго можеше да стори с нея, което вече да не бе правил?

— Каквато и да съм, ти си ме направил такава! И ако сега ми остава само да бъда любовница на някого, то тогава предпочитам да стана хетера и сама да си избирам любовниците, вместо да бъда евтината ти опашка!

— В такъв случай, Джини, ако амбицията ти е да станеш проститутка, най-добре да научиш как се отнасят с тях. И запомни — никаква борба, никаква съпротива — мъжът очаква нещо в замяна на парите си!

Преди тя да успее да каже и дума, той дръпна рязко юздите на коня и се изхлузи от гърба му, като я носеше със себе си.

Нямаше да му се отдаде, не и този път. Няма да се остави ръцете и целувките му да я разтопят. Може би ако откажеше да се бори, ако откажеше да чувства, той ще се умори от нея и ще я пусне.

Стив я държеше здраво за ръката и й причиняваше болка, но поне се сети да постели одеялото си сред пелина, с който бе обрасло всичко наоколо. Е, това нямаше да е първият път, когато я бе извел на открито, легнала на твърдата земя. Тя усети как я бута назад и легна вдървено и упорито там, където я бе оставил, като забеляза почти ликуващо начина, по който ядът присвяткаше в погледа му, когато тя не обърна внимание на грубата му заповед да се съблече и то незабавно.

— Щом искаш да стане така… — промърмори той някак заканително.

Почти невярваща на очите си Джини видя как той извади ножа, който винаги носеше със себе си в една ножница, завързана на крака му. Докато тя полагаше усилия, за да лежи неподвижно, той сряза дрехите й бързо и умело от настръхналата й кожа. После свърши, нехайно захвърли ножа настрана и застана над нея, като сваляше колана си.

— Разтвори краката си за мен, puta — каза той почти небрежно. — Хайде да те видим колко струваш.

Думите и начинът, по който ги каза, неговата увереност, че може да я получи толкова лесно, толкова евтино, внезапно отново вдъхнаха

сили в тялото й и тя се почувства така, сякаш цял поток от бясна ярост кипеше във вените й и почти я подлудяваше от гняв и омраза.

Докато той се наведе над нея, тя отметна ръце, обхваната от истинско отчаяние, и пръстите й докоснаха ножа, който той толкова небрежно бе захвърлил настрана. Джини го грабна и замахна над тялото му. Усети как пробожда плътта. С шок, който разтърси цялото й тяло, тя усети, че острието отхвръкна от костта. Сляпо, в пристъп на страх и ярост тя щеше да замахне отново, но този път той бе подготвен за нея. Ръката му хвана китката й и зверски я изви. Когато тя го погледна отново, видя, че цялата му риза от едната страна бе пропита с кръв. Той бе приклекнал на пети като индианец и бе вперил поглед в нея, сякаш я виждаше за първи път.

Китката на Джини пулсираше силно, но внезапно, когато на свой ред го погледна, усети само отчасти болката. Нещо се преобърна в нея, докато лежеше там гола под жарките слънчеви лъчи, а небето бе като една голяма синя купа над главата й — нещо странно, непознато и примитивно. Погледите им се кръстосаха и неговият бе неразгадаем.

— Все пак трябваше да бъдеш жена на команч — рече той внезапно. — Но ако наистина бе такава, вече щях да съм мъртъв.

Тя не проронни нито дума. Само бе вперила поглед в очите му. Там се четеше болка, сега виждаше ясно това, както и нещо като озадачено учудване, но не и гняв.

Кръвта се стичаше по тялото и надолу по крачола му, но той не направи нищо, за да я спре.

— Все още искам да се любя с теб — каза той тихо.

— Преди това ще ти изтече кръвта!

Но думите й бяха шепот и още докато ги произнасяше, той отново се наведе над нея и тялото й се пробуди, за да приеме неговото. Тя усети топлата му, лепнеща и мокра кръв върху гърдите си и когато отново отвори очи, видя лешоядите, кръжащи над тях — малки черни точици на фона на заслепяващата синева.

Той се помръдна в нея и тялото й се изви, за да го посрещне. Гласът й звучеше отнесен, сякаш сънуваше:

— Можех да те убия. Тези лешояди — те са ми свидетели. Виждам ги.

— А аз предпочитам друга смърт — малката смърт, която настъпва всеки път, когато те чукам, Джини!

Той й заговори на свободен френски език и тя зяпна от изумление. Отново усети как гневът й се завръща и започна да дере гърба му с нокти като дива котка, докато той започна да я ругае на испански и после на френски. След това затисна с устни нейните в толкова страстна целувка, че тя забрави гнева си и думите, които искаше да изкрещи в лицето му и не усещаше нищо, освен тялото си и дивия глад и у двама им, който трябваше да бъде задоволен.

24

Раната от ножа ужаси Джини, когато по-късно я погледна — дълбоко, злобно пробождане в ребрата му, под мишницата. Но докато тя я промиваше, Стив й каза хладнокръвно, че е преживявал и по-лоши рани от тази.

— Добре че острието е срещнало реброто ми, иначе сега щеше да си кукуваш сам-самичка тук — подкачи я той леко.

— Не се ли сърдиш? — попита тя изненадана, докато пристягаше здраво ивиците плат около гърдите му.

Той вдигна рамене и присви очи.

— Предполагам, че все някога щеше да се случи. И ще ме научи да не бъда толкова нехаен с този нож за в бъдеще — той я изгледа някак замислено и изпитателно. — Както и с теб. Подцених те, Джини — теб и твоя инат.

Тя се отдръпна от него мрачно и му обърна гръб. Съзнаваше колко нелепо изглежда — бе облечена само с ризата му и една никаква пола, съшита от одеяло.

— Предполагам, че и аз съм те подценила — каза тя сприхаво. — Все пак ти говориш френски и през цялото това време, всички тези месеци си ме оставил да си мисля, че… — тя прехапа устни раздразнено, като си помни някои от нещата, които френският лейтенант й бе казал. Защо Стив се бе преструвал? И откъде се бе научил да говори френски толкова добре?

— А защо тогава не спрем да се подценяваме един друг, а? — той се бе приближил зад нея и тя с неудобство и гъдел усети присъствието му зад рамото си, но не се обърна. — Джини — гласът му прозвуча почти като въздишка и я изненада. — Виж, ако само си търпелива за известно време, може би нещата ще потръгнат. Одеве когато препусна като същински дивак, щях да ти кажа, че до утре вечер ще бъдеш на сигурно място. Не — добави той набързо, когато тя се обърна срещу него, — не някоя стая над евтин бар, нито пък място като това на

Лилас. Къща. Тя е на един мой приятел, но ще бъде само твоя. За теб ще се грижи една жена.

— Ами ти? Ще ме оставиш някъде сама, докато ти…

— Мислех, че ще се зарадваш да се отървеш от мен за известно време! — гласът му отново стана равен и безизразен и тя не можеше да разбере какво си мисли. Мълчеше и го чакаше да продължи. — Налага се да отида до Мексико Сити, Джини. Има някои неща, които трябва да уредя. И не мога да те взема със себе си поради очевидни причини. Но когато се върна…

— Ако се върнеш! — подхвърли тя. — Ако! Теб те търсят да те заловят, Стив Морган, и аз много добре знам това. Нима наистина си мислиш, че можеш просто така да влезеш не другаде, а в Мексико Сити и да се измъкнеш от там жив?

— Ще се върна. Но дори и да не успея, братовчед ми Реналдо ще се погрижи да те върнат здрава и читава на баща ти.

Той не искаше да й каже нищо повече, макар че тя ту го молеше, ту го заплашваше. Не й каза нищо, което искаше да узнае. Щял да я изпрати обратно при баща й веднага щом се върне, поне й обеща това. Нима тя не искаше точно това? А ако той не се върне, Реналдо щял да се погрижи за нея. Всъщност Реналдо не му бил истински братовчед, призна той. По-скоро нещо като негов вуйчо, макар че били почти на една и съща възраст.

— Но в Мексико викаме на всички роднини братовчед или вуйчо — каза той нехайно.

Е, поне й бе обещал да я пусне, помисли си Джини, като се облегна на него, както бе свикнала, и веднага се изправи отново, след като усети почти незабележимото му потрепване от болка. Но заедно с мисълта, че ще е свободна тя усети нещо като страх, почти нежелание, което още не бе готова да осмисли. И какво щеше да се случи, когато се върне? Как щяха да реагират всички — баща й, Соня, всеки, който знаеше какво й се е случило? Ще се върна във Франция, реши тя накрая и си наложи да не мисли повече за това.

Подножието на планината зад тях бе започнало да се обагря във виолетово с настъпването на вечерта, когато Джини видя стадото. Този път бе доста големичко и пасеше мирно в дългите сенки на здрача. А там, където имаше стада…

Тя се сви до Стив, когато чу тропотът на копита. Двама кравари с ярки шарени кърпи, завързани около кафявите им вратове под широкополи шапки се спряха до тях. И двамата носеха оръжие, а единият държеше пушката си готова за стрелба, така че явно им нямаха особено доверие, но преди Джини да успее да си поеме остро дъх, те бяха свалили шапките си и ги размахваха лудешки, а лицата им се разтеглиха в широки усмивки, след като го познаха.

— Дон Естебан! — извика един от тях. — Не знаехме, че ще идвате!

— Да, но казах на Диего, рекох му: „Никой не язди по този начин, а и дон Естебан не би пропуснал фиестата по случай рождения ден на нашия el patron.“ Доста време мина, а?

Очите им се спряха за момент на Джини и любезно се отместиха. Този път тя почувства облекчение, задето Стив не се спря да си говори надълго и нашироко. Той се ухили в отговор на мъжете и направи някаква закачлива забележка за фиестата и жаждата му за aguarciimente.

— Но не мога да ида да видя дядо си и приятелите ми с този побойнически вид. Ще ви потърся утре, приятели и ще пийна по една чашка с вас. До утре.

— Hasta manana.

Тези думи бяха квинтесенцията на Мексико, помисли си Джини иронично. Всичко чакаше да стане утре. А какво щеше да донесе следващият ден за нея?

За да прикрие неудобството, което изпита, когато краварите се бяха приближили, тя бързо попита Стив:

— Кои бяха те? Добре ли ги познаваш?

— Много добре. Често съм яздил с тях и понякога сме се напивали заедно. Те са мои приятели.

— Но те те нарекоха дон Естебан — настоя тя.

— А — тя усети как той сви рамене. — Дон е само един вид любезно обръщение. Все едно да кажеш на някого „господине“ в Щатите. Да не би да си очаквала, че съм нещо повече от обикновен кравар? Това разочарова ли те?

— Откакто се научих да очаквам от теб най-лошото, едва ли си способен да ме разочароваш — отвърна му тя. Но любопитството и желанието да не мисли за мястото, където я водеше, я накара да

продължи да упорства с въпросите. — Все пак — настоя тя замислено — не е много вероятно обикновен кравар като теб да е толкова образован, колкото изглежда си ти. Нито пък да знае френски.

— О, Джини! — в гласът му се усещаше лека насмешка. — Боя се, че много ще те разочаровам. Разбираш ли, аз никога не съм ходил в обикновено училище. Понаучил съм това-онова от книга и като слушах как говорят хората. А що се отнася до френския — научих го от една проститутка от Ню Орлиънс. Това достатъчно ли ти е?

Тя не му повярва. Искаше да го разпита за американския му баща, но последните му думи я накараха да замълчи. Човек като него, който често навестяваше проститутки, очевидно не бе имал много вземане-даване с почтени жени в миналото си. Неволно изправи гръб и усети как ръката му се затегна около кръста й.

— Няма нужда да ревнуваш, мила. Това бе много преди да те срещна. И може би ти също можеш да ме научиш на нещичко.

Думите му бяха недвусмислени, но тя отказа да захапе въдицата и остана мълчалива и мрачна, докато видя малката горичка.

Дърветата бяха високи и изглеждаха много стари, дори в тъмносиния полумрак на вечерта. Тя чу как отнякъде излая куче и между дърветата просветнаха светлинки, когато се приближиха. Джини бе обзета от странно чувство на безутешност, сякаш вече бе виждала някъде това място и усети как въздъхна. Малка горичка, гостоприемни светлини, една къща някъде пред тях. Може би някога това е бил домът на Стив, но тя бе чужденка. Въпреки странното чувство на познатост тя никога не бе виждала това място. И що за човек беше този братовчед? Как ще реагира на присъствието й?

Нямаше повече време да размишлява. Вече минаваха през горичката, следвайки извиваща се пътека, която водеше до къщата. Джини остана с впечатлението, че покрай пътя има високи храсти и тежкият мирис на някакви цъфнали цветя все още витаеше във въздуха.

Няколко ниски стъпала, осветени от два фенера, водеха до тясна веранда, която обхождаше цялата двуетажна постройка. Понеже очакваше нещо по-малко, Джини отначало се изненада от големината на къщата, а след това от внезапната неочаквана поява на двама въоръжени кравари, които сякаш изникнаха изпод земята. Две кучета, които лаеха диво, тичаха напред.

— Предполагам, че мириша по-различно — каза Стив сухо. Като повиши леко глас, той извика: — Сядайте, дяволите да ви вземат, песове проклети!

Лаят се превърна в скимтене, докато кучетата се подчиниха и размахаха опашки.

— Това е дон Естебан! — рече единият от мъжете. — Почти ви очаквахме, сеньор, но е толкова късно, а и фиестата започна вчера…

— Къде, по дяволите, е братовчед ми? Реналдо! Няма ли го?

Стив се смъкна от коня и хвърли поводите на единия от ухилените мъже. Джини усети как я вдига и я притиска до гърдите си.

— О, за бога! — прошепна тя. — Нали няма да ме представиш на братовчед си вътре в този ми вид?

Вратата се отвори и навън се процеди ивица светлина, а на фона й се очерта силуетът на висок, доста прегърбен мъж, който застана там за момент, а след това се втурна към тях да ги посрещне с широко разтворени обятия.

— Естебан! Вчера получих някаква много объркана бележка, но не можах да я разгадая. Почти се боях, че вече си в Мексико Сити. Толкова се радвам да те видя.

— Не мога да отвърна на прегръдката ти, Реналдо. Нали виждаш, имам гостенка за малката къщичка. Нали не е заета?

В този момент мъжът вече стоеше пред тях, но нито държането, нито тона на гласа му издаваха, че е изненадан или учуден.

— Разбира се, че не е заета. Надявах се да дойдете, така че лично наредих да е така. Роза вече чака там и ще видите, че съм се погрижил за всичко.

— В такъв случай веднага ще заведа приятелката си там. Тя е уморена и мисля, че се чувства доста неловко, задето те среща, когато не изглежда в най-добрия си вид.

Руменината изгаряше лицето и врата на Джини. Ако не бе толкова унизена, щеше да избухне в гневни сълзи. Как смееше да я излага по този начин? Как смееше да говори за нея толкова лековато, да я представя като своя „приятелка“? Един французин би казал за любовницата си, че е негова petite amie. Няма съмнение, че тази фраза имаше свой еквивалент в испанския! Значи тя трябваше да играе ролята на такава!

— После ще дойдете да изпием по чаша, нали? Ще ви очаквам.

Тя усети някак неловкия поглед, който хвърли към нея Реналдо. Несъмнено горкият човек се чудеше дали да я заговори, или не. Но Стив не му даде възможност да го направи, понеже вече пристъпваше с дълги леки стъпки покрай къщата, като я носеше в ръцете си като перце, сякаш изобщо не бе ранен.

La Caseta, къщурката. По-късно, на дневна светлина, Джини си помисли колко й отива това име.

Бе на известно разстояние от по-голямата къща, сгушена в една полянка сред дърветата, където човек не очакваше да види дом. Една пътека, застлана с неравни камъчета, свързваше двете постройки и въпреки тъмнината Стив сякаш знаеше пътя на пръсти.

Вратата бе отворена и отвътре се изливаше топла светлина. Една дебела, чернокоса метиска седеше отстрани и се усмихна свенливо, когато Стив пренесе Джини вътре, като мина през малката, миниатюрна дневна, зави наляво и сведе глава под ниския таван на прага, за да влезе в спалнята.

Леглото бе огромно. Това май бе най-голямото и най-удобно легло, което бе виждала, помисли си тя. Ярката му ръчно тъкана покривка бе отметната, за да се видят белите ленени чаршафи. Шарените перденца в тон с покривката бяха спуснати, за да закрият прозореца, който сякаш се простираше по цялата стена.

Стаята естествено бе най-важната в цялата къща. Тя бе по-голяма от дневната, подът бе изцяло покрит с някаква мека постелка, която заместваше килима и вместо с врати сводестите отвори бяха покрити с тежки драпирани завеси.

Стив се наведе, за да я положи на леглото и внезапно, изненадващо Джини се почувства нервна. Всъщност още не искаше той да си тръгва!

— Почакай — каза тя, когато той се обърна да си ходи и в тъмносините му очи се четеше озадачен, почти изненадан израз, когато отново се обърна към нея.

— Не изгаряш ли от нетърпение да се отървеш от мен? — той започна да се усмихва, а очите му станаха лениви, когато много леко се присвиха. — Джини, да не би…

— Престани да си играеш с мен! — сопна му се тя и след това добави без никаква връзка: — Отново започна да кървиш. Най-добре ще е някой да се погрижи за раната ти.

Почти с безразличие той вдигна ръка и лицето му се изкриви в гримаса, когато докосна топлата лепкава кръв, която продължаваше да тече през превръзките.

— Май наистина е така. Е, Реналдо ще се погрижи за нея. Имаш ли нужда от нещо, скъпа?

— Гладна съм и бих искала да се измия, а освен това имам нужда и от някои дрехи — тя каза това с равен тон и сега бе ядосана на себе си и още по-ядосана на него.

— Роза ще ти донесе всичко, от което се нуждаеш. Там отзад има баня — той кимна с глава към завесата, която тя мислеше, че прикрива само една ниша. — Утре ще можеш да видиш двора и останалата част от къщата, ако желаеш.

Той се поколеба, а след това направи любезен и нелепо официален реверанс.

— Приятни сънища, Джини.

Когато Роза влетя в стаята, тя започна да се суети като майка около Джини, а свенливите й усмивки прикриваха естественото й любопитство. Въпреки доста непредразполагащата й външност и факта, че не говореше никакъв друг език, освен испански, тя се оказа отлична прислужница и за пръв път от месеци насам Джини се почувства като глезено дете.

Банята имаше дълбока римска вана, която накара Джини да ококори очи от изумление.

— Достатъчно е голяма, та да побере двама души — каза Роза и Джини почувства как отново се изчервява.

Тя си бе помислила същото и неканената мисъл я накара да се почувства неудобно. Роза й помогна да се изкъпе, като изтърка тялото й с ароматен сапун, изми косата й, възкликвайки от медния цвят и красотата й. След това в спалнята Роза започна да масажира болезненото й уморено тяло с одеколон и Джини усети, че вече не е толкова изтощена и схваната.

Леката вечеря, която изяде, както бе увита като полинезийка в меко памучно одеяло, бе отлична. В добавка пи малко леко бяло вино, което й се стори сухо и вкусно. За десерт имаше пресни плодове, сервирани с лед, и Роза кръжеше около нея, подканяше я да яде повече и цъкаше с език, задето е толкова слабичка.

След това в спалнята Роза среса все още влажната коса на Джини пред голямото огледало, което висеше там и възкликна с възхищение, докато го вършеше.

— Сеньоритата е много хубава — такава коса, такава хубава мека кожа. Утре ще донеса някои хубави дрехи. Сеньор ще се зарадва.

Споменаването на Стив напомни ясно на Джини, че все пак тя не бе нищо друго, освен само една пленница и играчка за него. Не можеше да спре да се пита къде бе той и какво прави. Дали бе отишъл да посети мистериозния дядо, за когото говореха онези кравари? И защо бе толкова тайнствен относно всички свои роднини? Тя с горчивина си помисли, че сигурно всички те са хуаристи. Странно бе, че французите са толкова заблудени що се отнася до земевладелците. Може би Роза щеше да й каже повече — всъщност всичко, което искаше да знае. Но тя ще трябва да внимава и да не остави жената да разбере каквото и да било. Тази вечер обаче бе прекалено уморена. Може би утре сутринта. Тя дори не си спомняше точно кога заспа. Последното бе гласът на Роза, който сякаш идеше отдалеч и питаше това ли ще е всичко.

25

На сутринта Джини се събуди в празно легло и запремига от внезапната слънчева светлина, изпълнила стаята, когато Роза дръпна пердетата. Седнала в леглото, тя закуси с хрупкави кифлички и мляко с какао, и след като се изми, жената й донесе най-различни рокли, поли и ризи с голямо деколте, за да си избере.

— Сеньор ги изпрати — каза жената в отговор на неизречения въпрос на Джини. После добави набързо: — Вече се е запътил насам.

А къде, искаше да попита Джини хапливо, къде прекара нощта сеньор?

Но не каза нищо и когато Роза излезе, тя избра една проста бяла муселинова рокля, като междувременно се запита с някаква неприязън откъде бе намерил дрехи за нея толкова бързо.

Джини си оправяше прическата, когато Стив влезе безцеремонно в стаята и се намръщи при вида й.

— Изглеждаш като агне, което ще го водят на заколение — рече той сухо.

— Може би защото много често ме караш да се чувствам така! — отвърна тя, а очите му се присвиха развеселени.

Тя се обърна да го погледне и се ококори от изненада. Днес той изглеждаше досущ като испанец в тесния си костюм от груб плат, с късо сако и бе подрязал брадата си повече от обикновено.

Като улови погледа й, той се намръщи.

— Дядо ми е малко старомоден и държи на общоприетите норми. Издокарах се така, за да го зарадвам.

— Изненадана съм, че си правиш труда да зарадваш някого — каза Джини студено. Тя се извърна към огледалото да си дооправи косата. — И как е дядо ти?

В огледалото забеляза как той сви рамене.

— Както обикновено ми е много сърдит. Бях забравил за фиестата по случай рождения му ден. Но междувременно…

— Да? — тя се извърна, за да го погледне. — Но междувременно какво? Какво възнамеряваш да правиш с мен? Предполагам, все още съм затворничка.

— В никакъв случай, любов моя. Това е твоята къща и можеш да останеш тук, докогато пожелаеш. Както казваме в Мексико: Mi casa esta su casa. Искаш ли сега да ти покажа двора? По това време на деня там е хладно и ще ти хареса.

— Не се опитвай да ме омаеш със сладки думи, Стив Морган. Или трябва да следвам тукашния обичай и да те наричам дон Естебан? — в очите на Джини проблесна гняв и в сумрака на стаята те изглеждаха почти тъмни. Ръцете й се свиха в юмрук. — Мислех, че това е къщата на братовчед ти — продължи яростно тя. — Не си ли прекалено щедър? И ще ми кажеш ли какво трябва да правя, докато си в Мексико Сити или където ти скимне да отидеш след това? Няма ли после да ме оставиш за забавление на братовчед ти, както… както жените, които сигурно са носели тези дрехи преди мен?

— По дяволите, Джини! — устата му се бе свила в ядна черта и тя видя как един мускул потрепна на бузата му. — Имаш лошата способност да ме караш да забравя всичките си добри намерения. Ела с мен на двора и поне веднъж ме изслушай.

Той я бе хванал за китката и волю-неволю тя излезе след него през една сводеста врата и се озова в малкия сенчест двор с фонтанче в единия край. Навсякъде имаше изобилие от цветя, под краката си усещаше нагрети камъни, виждаше асми, жасмин и някакво друго цвете с форма на звезда, което тя не познаваше.

Там стояха два плетени стола и груба дървена маса и Стив я бутна в единия, а после нетърпеливо седна на другия.

Джини разтърка китката си и го погледна злостно.

— Защо винаги се държиш толкова грубо с мен? Блъскаш ме, влачиш ме насам-натам и само защото не съм мъж и си по-силен от мен…

Той я прекъсна рязко, като присви очи срещу слънцето, докато се облегна назад на стола.

— О, за бога! Кога ще се научиш да не се държиш толкова опърничаво? Не дойдох тук, за да се карам с теб, Джини. Всъщност, надявах се да те заваря в леглото и в по-добро настроение от вчерашното, когато ме наръга с ножа.

— Съжалявам единствено, че не те убих! Само ако знаеше колко…

— Пак ли ще ми кажеш колко ме мразиш? Не си прави труда, сладката ми, чувал съм те да го повтаряш достатъчно често, за да ти повярвам. Но — той лениво отвори очи, изгледа я и тя се сви при вида на внезапно проблесналата страст в тях — предполагам, че ако винаги чакаше хрисимо и нетърпеливо прегръдките ми, скоро щеше да ми омръзнеш. А сега… — върху очите му сякаш отново падна було и той внезапно смени темата, сякаш му бе омръзнала. — Мислех да те запозная с братовчед си Реналдо. Мисля, че той ще ти хареса. Никак не прилича на мен. И може би трябва да спомена, че не бива да се боиш, че Реналдо ще очаква да му бъдеш любовница, докато ме няма. Жените явно не го привличат, освен като приятелки. Всъщност той се учеше за свещеник. Изненадан съм, че накрая не стана такъв.

— Може би това, което е излязло от теб, е разбило илюзиите му — парира го Джини.

— Може би е така! Но ми се струва, че ще го харесаш като приятел. Роза ни носи портокалов сок. Ще дойдеш ли с мен да го видим след това?

Фактът, че я бе попитал, вместо да й заповяда, я изненада и тя кимна, макар и малко мрачно.

Въпреки всичко тук навън бе много спокойно. А и какъв бе смисълът да се кара със Стив? Той щеше да стори това, което пожелае, както винаги.

Накрая Джини щеше да се радва, че се бе сприятелила с Реналдо Ортега. Още при първата им среща усети някакво смирение и вътрешна сила, които се излъчваха от него. И най-вече, както щеше да открие по-късно, той имаше безупречни маниери. Реналдо Ортега бе джентълмен в стария смисъл на думата и винаги се държеше вежливо и кавалерски с нея.

Първият път, когато се видяха, той бе в стаята си и стана на крака, когато Стив я доведе, като отпрати прислужника, който се канеше да ги представи по обичайния си небрежен начин.

Реналдо Ортега бе висок мъж, един пръст по-нисък от Стив, но с тесни хълбоци и широки рамене като неговите. Тъмната му коса не бе прекалено дълга и я носеше сресана настрани, което му придаваше вид на интелектуалец. Джини си помисли с изненада, че със светлата му

кожа и кехлибарени очи, той може да мине за французин или италианец. Със сигурност не изглеждаше като мексиканците, които бе виждала досега. Може би Реналдо бе чистокръвен испанец, един от онези креолци, които Стив бе споменал с такова презрение.

Тя бе скована и немалко обезпокоена, когато Стив я доведе тук, но сега, като срещна погледа на Реналдо, изпълнен с топлота и разбиране, усети как се отпуска.

Той се наведе над ръката й, като докосна пръстите й с устни.

Джини отново чу същите думи, които Стив бе изрекъл толкова небрежно преди това: „Mi casa esta tu casa“, но въпреки тяхната баналност, тя остана с впечатлението, че ги каза от сърце. И след първия поздрав заговори с нея на английски с почти незабележим акцент.

Той тактично избегна темата за странното й положение тук и се държа с нея с уважението, което би засвидетелствал на всяка дама, която му гостува. Старомодните маниери на Реналдо прикриваха едно топло сърце и интелект, който повечето хора често подценяваха. Считаха го за нещо като отшелник, който предпочита книгите в библиотеката си пред забавленията на младите си испански връстници.

Жените никога не го бяха интересували особено, защото ги смяташе за прекалено повърхностни и глупави — поне повечето от тези, с които дядото на Стив бе настоявал да се среща, в опит да му намери подходяща съпруга. Естествено за това не бяха виновни жените. Реналдо съзнаваше, че още от ранно детство на тях им е било внушено, че са някак по-несъвършени от мъжете, били са научени само да очакват да се омъжат, да раждат деца и да въртят къщата. Смяташе се за ненужно да бъдат образовани, а жена, която мисли за себе си и не приема безропотно съдбата си бе считана за неподходяща съпруга. Това бе система, която Реналдо окайваше, но се опитваше да не забелязва, като се заравяше в четене и писане. Той бе революционер на книга. Презираше се за това, но мисълта за проливане на кръв го отвращаваше още повече. Докато той винаги бе предпочитал мисленето, братовчед му Естебан винаги избираше действието, сякаш жадуваше за опасността от рисковете и приключенията. Може би бяха толкова добри приятели именно защото по природа бяха пълна противоположност.

Реналдо бе единственият член на семейството на Стив, който знаеше каква е истинската професия на братовчед му. В известен смисъл завиждаше на свободата му, макар че това не бе онази свобода, която той, Реналдо, би избрал. Естебан бе буен по природа, безразсъден авантюрист. Винаги е бил необуздан, още откакто лелята на Реналдо — Луиза, майката на Стив — го доведе тук като малък. Оттогава насетне бяха последвали безкрайни битки, а Реналдо защитаваше братовчед си, доколкото можеше, от строгите неизменни наказания на дядо му. Дядо му! Когато се замислеше за дон Франциско, Реналдо не можеше да не въздъхне. Какво ли щеше да си помисли за поредния гаф на Стив? Той бе достатъчно ядосан, когато Стив пристигна със закъснение за празненствата по случай фиестата. Слава богу, нямаше представа, че Стив е тук само по една случайност. Но когато разбере за младата дама, а това бе почти неизбежно…

За пръв път от години насам Реналдо бе истински ядосан на Стив, макар че в присъствието на Джини не се издаваше.

Предната вечер се бяха скарали, когато Стив се бе върнал в къщата необичайно бледен под тена си, с прободна рана в тялото, от която капеше кръв. Реналдо сам се бе погрижил за раната.

— Значи отново си се забъркал в някаква каша?

Пръстите му с вещина почистваха раната, докато говореше, и видя как устните на братовчед му се изопнаха от внезапната болка.

— Имах си разправиш с една тигрица. Бързо си изважда ноктите, особено когато най-малко го очакваш.

— Аха — Реналдо повдигна вежди. — Не ти се е случвало някоя да не те иска, нали? И като се замисли човек, не е типично за теб да доведеш жена тук. Знаеш, че дядо ти…

— Съзнавам какво ще си помисли, ако разбере. Но нямах друг избор. Знаеш, че скоро трябва да ида в Мексико Сити, а не мога да взема Джини с мен. По дяволите, само ако се бях замислил за последствията! Но не успях да се овладея.

— Това не е типично за теб. Но не можеше ли да я оставиш там, откъдето си я отвел? Или да уредиш нещо?

Но когато Стив неохотно му разказа цялата история, Реналдо първо се изуми, а после се ядоса.

— Боже мой, Естебан! — избухна той. — Този път наистина си отишъл твърде далеч. Това е прекалено дори за теб! Да отвлечеш млада

девойка от добро потекло и с възпитание, и да се държиш с нея като с лека жена. Какво ти става?

Те се бяха карали до късно през нощта, но Реналдо откри, че братовчед му е неумолим. Закле се, че не е планирал да я отвлича. Съгласи се, че последвалите му действия са били крайно безчестни и не намери никакво оправдание за себе си. Но фактът бе, че момичето е тук. Искаше Реналдо да го увери, че Джини може да остане тук под негова закрила, докато той се върне от Мексико Сити.

— И после какво? — попита Реналдо мрачно. Закрачи напред-назад из стаята с побеляло от гняв лице. — Не съзнаваш ли какви ще са последствията за нея? Не те ли интересува? Как ще погледне света, родителите си след всичко това?

— По дяволите, ще измисля нещо! Тя иска да се върне във Франция. Никой няма да узнае какво се е случило и се басирам, че сенаторът Брандън също няма да разправя много-много за това. Ще й оставя пари, за да съм сигурен, че има достатъчно и не е зависима от никого. Във всеки случай тя самата иска точно това! Мрази ме с цялото си сърце, казва ми, че презира мъжете и би искала сама да си избира любовниците.

— Дяволите да те вземат, Естебан! Та какво очакваш да каже? Да ти благодари, че си й разбил живота? Казвам ти, ако не беше ранен, щях да се изкуша да те предизвикам на дуел, макар че си по-добър стрелец от мен! За бога, защо го направи? Как можа да сториш такова нещо?

— Ще те запозная с нея утре, може би тогава ще ме разбереш по-добре — каза Стив загадъчно.

А после, когато на следващия ден се срещна с Джини Брандън, Реналдо се запита дали наистина разбира.

Тя бе пленителна. Красива, одухотворена и възпитана. Как можеше Естебан или който и да е друг, да възприема тази жена толкова повърхностно? И след като я бе имал, как можеше да я пусне да си върви? Реналдо се изненада от себе си. Много рядко се случваше някоя жена да го развълнува. Винаги бе уважавал жените, считаше ги за красиви и за един вид украшение. Но тази бе нещо повече. Той усещаше в нея някаква жилавост, съчетана с гордост, непримиримост и смелост. Ако някоя жена бе подходяща партия за Естебан, това бе тя. С хубавото си лице и нехайното си арогантно държане, Стив винаги с

лекота бе завладявал слабия пол. Но тук бе изправен срещу жена, която явно не бе успял да опитоми. Реналдо се запита как ли ще завърши всичко това, и същевременно, след като се запозна с нея осъзна, че ще се съгласи да изпълни молбата на Естебан, но не заради него, а заради нея.

През краткият престой на Стив, след като ги представи по обичайния си нехаен начин, Реналдо усети, че наблюдава и двамата. Тъмното лице на братовчед му бе неразгадаемо, държеше се небрежно и почти дразнещо любвеобилно с момичето. Но под тази повърхност се криеше нещо. Стив никога не показваше нещо, което не искаше да се види, освен когато избухваше от време на време.

Джини Брандън бе по-прозрачна. Отначало й бе ужасно неудобно, макар че смело се опитваше да не го покаже. По-късно Реналдо забеляза как тя започна да се отпуска. Един-два пъти дори му се усмихна с благодарност и той отново усети как се надига негодуванието му срещу Стив.

В следващите дни Джини и Реналдо започнаха да прекарват все повече време заедно. Стив официално бе отседнал у дядо си, макар че понякога успяваше „да посети Реналдо“ и прекарваше нощта с Джини. От време на време я водеше на езда и винаги настояваше Реналдо да ги придружава.

Те се отбягваха, сякаш бяха непознати, които не се харесваха. И все пак той много добре знаеше за тези нощи, които братовчед му прекарва в малката къщичка. Нямаше викове, Естебан нямаше повече белези и Джини винаги изглеждаше по-кротка на следващия ден — с натежали клепачи и топло излъчване от нежната й кожа. Значи тя приемаше това положение… Но какъв друг избор имаше, попита се той яростно. Непредсказуемият му братовчед бе отнел девствеността й и без съмнение бе научил тялото й на чувственост. Стив имаше собствен подход към жените. И сега, дори разумът й да мрази това, Реналдо бе уверен, че страстното женско тяло на Джини не може да устои на собствените си желания. Каква ситуация! Той се запита дали въпреки смелостта и опърничавостта, която демонстрираше, тя не бе влюбена в Стив. Горкото момиче! Надяваше се да не е! В този момент, понеже бе доста дива и все още неопитомена, Стив я желаеше. Но по-късно? Какво щеше да стане с нея?

Джини вече почти бе спряла да си задава този въпрос, освен когато улавяше тъжния съчувстващ поглед на Реналдо и усещаше загрижеността му за нея. Тя свикна с ленивите си дни в малката къщичка, без да смее да си помисли за бъдещето.

Дните й вече не бяха управлявани от надпреварата с времето — тя можеше да си мързелува, колкото си иска. Реналдо сякаш винаги бе на разположение, когато й се щеше да има компания. Освен това се развличаше с книгите в библиотеката му, дискусиите върху почти всичко възможно, игрите на шах. Между тях имаше негласно споразумение да не обсъждат отношенията й със Стив, макар че от време на време Реналдо разказваше случки от детството им. Тя си помисли доста горчиво, че Реналдо може би се надява да й помогне да разбере Стив по-добре. Само ако знаеше колко е безсмислено това, колко невъзможно!

Стив й бе казал, че скоро трябва да отиде до Мексико Сити, но остана повече от седмица — всъщност почти десет дни. Това бе заради онзи негов мистериозен дядо, разбира се. Той изглежда бе единственият човек на света, когото Стив уважаваше достатъчно, за да зачита мнението му. И все пак тя не можеше да свърже това с думите на Реналдо за строгостта и дисциплината на сеньор Алварадо — това, че Стив постоянно е бягал от къщи като малък. Защо сега, когато бе мъж, се бе завърнал? Тя бе любопитна да узнае що за човек е дядото на Стив, но не смееше да задава твърде много въпроси, дори и на Реналдо, който все повече се сприятеляваше с нея. Джини си представяше стареца с каменно изражение и доста плашещ вид, и се запита как бе позволил на единствената си дъщеря да се омъжи за американец.

А що се отнася за самия Стив Морган — тя не можеше да не забележи как се бе променил, макар и почти незабележимо. Той идваше много рядко денем, а когато идваше нощем, тя обикновено вече бе заспала. Събуждаше се и го намираше легнал до нея. Ръцете му я галеха, а устните му бяха върху слепоочията й или на гърдите й. На нея й се спеше твърде много, за да протестира и той го знаеше. Като не се съпротивляваше, тялото и реагираше на милувките му без задръжки, почти инстинктивно. А когато отваряше очи сутрин, готова да се скара с него, той вече бе заминал.

Когато бяха заедно, той се държеше любезно с нея, но сякаш почти без да забелязва това. Тя си мислеше, че трябва да е щастлива, че Стив я е оставил да прави каквото пожелае и не й бе наложил никакви унизителни условия, но докато дългите, лениви дни се нижеха, Джини се питаше какво прави той по цял ден и къде ходи.

— Къде е къщата на дядо ти? — попита го тя небрежно един ден, когато бяха излезли заедно на езда и той посочи някъде зад тях.

— На няколко мили оттук. Нужно ми е доста време да се върна дотам.

— Предполагам, че трябва да се чувствам поласкана? — попита тя остро.

Видя как браздите на дългото му лице стават по-дълбоки, когато той се усмихна.

— Не познаваш дядо ми. Трябва доста да увъртам и малко да послъжа, за да се измъкна от него. Всъщност той намекваше, че трябва да остана и да помогна за някои работи в къщата.

— Ти си доста добър в лъжите и увъртанията. Несъмнено трябва да поддържаш формата си.

Този път той направо се засмя.

— Туш съм! — с едно докосване на коленете накара коня си да се доближи до кобилата, която бе взел за нея от Реналдо. — Но когато замина утре, ти ще ми липсваш и това е самата истина.

— Утре! — за момент тя не успя да овладее гласа си, който издаде изумлението й.

— Ще се върна след две седмици, ако всичко мине благополучно. Дано ти липсвам поне малко, Джини.

Той обхвана тила й и обърна главата й, за да целуне полуотворената й уста.

След това, когато разбра, че вече е заминал, тя си спомни, че целувката му бе нежна, а думите му, макар й изречени, за да я подразни, прозвучаха почти със съжаление. Но за какво можеше да съжалява той?

26

Докато Стив замина да върши тайнствената си задача в Мексико Сити, Джини имаше твърде много време да мисли и да се измъчва с въпроси и съмнения. Мразеше го! Бе му го казала, разплакана от ярост, когато той се отби в малката къщичка много рано сутринта, облечен доста нелепо като мексикански селянин.

Защо трябваше винаги да е толкова мистериозен? А ако работата му засяга и нея, защо не можеше да й каже нещо повече? Какво смяташе да прави с нея? Тя го засипа с въпроси, но той не отговори на нито един. Каза й да се въоръжи с търпение и накрая разярен й заяви, че започва да му лази по нервите и ще се радва да се отърве от нея.

— За съжаление — рече той през стиснати зъби — братовчед ми Реналдо ми напомни, че съм отчасти отговорен за теб. Съгласен е с теб, че съм един окаян нещастник, дори само задето съм те отвлякъл. Е, повярвай ми, имах време да съжаля за тази си необмислена постъпка! Боя се, че съм живял далеч от цивилизацията твърде дълго и съм свикнал да си взимам това, което поискам — ръцете му бяха насинили раменете й. — Веднага щом се върна, Джини, ще се погрижа да си заминеш. Най-после ще си свободна. Както и аз, ей богу!

Дори тихото присъствие на Реналдо не бе утеха за Джини този ден. Тя мразеше Стив, надяваше се той никога да не се върне.

Мразеше себе си заради страстното си, слабо тяло. Той също я мразеше, разбира се! Очевидно единственото нещо, на което се крепеше странната, неназовима близост между тях, бе това физическо желание. Именно то и нищо друго я бе привлякло в него още отначало. Но как смееше да я остави тук толкова нехайно и после да си замине? Защо ще реши да я пусне, точно когато я бе довел в сърцето на Мексико? За каква тайна цел имаше намерение да използва пленничеството й?

До следобеда на втория ден вълнението в ума на Джини бе стихнало и сега тя бе примирена и мрачна. Вече нямаше какво друго да прави, освен да чака. Как мразеше това, да се налага да търпи всичко,

което я принуждава да прави. Спомни си за сякаш безкрайните дни, които бе прекарала в Ел Пасо, заключена в малката стая над салона на Лилас. Тук най-после имаше малко свобода, както и компанията на Реналдо, но кога щеше да свърши всичко това?

Джини бе взела със себе си една книга на двора, но й бе невъзможно да се съсредоточи и освен това вече я бе чела — един роман на Александър Дюма. Имаше нужда от движение, от свежия полъх на вятъра в лицето си. Само ако можеше да убеди старият Мануел да оседлае кобилата й! Джини се намръщи, като се сети с раздразнение, че той вероятно ще запелтечи и ще поклати глава, ще намери някакъв предлог да й откаже. Сигурно пак ще й каже, че е опасно, че не познава страната и освен това сеньор изрично е забранил тя да излиза на езда сама.

Бе й казвал това преди, но когато отиде да се оплаче на Реналдо, той за пръв път се бе съгласил със Стив.

— Не е прието една млада дама да ходи сама, където и да е. Боя се, че това е страна, където се нуждаеш от придружител.

Само фактът, че зачиташе мнението на Реналдо, не позволи на Джини да отвърне хапливо, че едва ли ще я считат за дама, ако знаят за истинското й положение.

Сега й се щеше Реналдо да си е вкъщи. Но тази сутрин й бе обяснил сякаш извинително, че цял ден ще е зает с проверка на сметки. Бе го видяла да заминава и изгаряше от любопитство чии сметки проверява. Но пък Реналдо бе отзивчив човек и помагаше на всеки. Колко много бе сторил за нея самата и за спадналия й дух!

„Предполагам, че ако се замисля сериозно, ще намеря сума ти неща, с които мога да се занимавам“, размишляваше Джини. Скоро след това си помисли нетърпеливо, че наистина е прекалено мързелива, а и бе твърде горещо. „Ще стана някоя летаргична дебелана, която ще иска да си подремва всеки следобед, ако това продължи още дълго!“ упрекна се тя. Бе оставила книгата на дървената маса до стола и сега решително я вдигна и се зачете. Но само след миг умът й отново се зарея нанякъде.

Реналдо имаше много книги на френски в библиотеката си. Според думите му, бил посетил Франция преди няколко години.

— Трябваше да направя голямото пътешествие — каза Реналдо пренебрежително. — Баща ми бе жив по това време и настояваше.

Джини се запита дали Реналдо бе научил Стив на френски. По някои неща Стив й напомняше Д’Артанян, но в никакъв случай не бе такъв джентълмен, нито галантен кавалер. Всъщност изобщо не бе джентълмен. Маниерите му бяха като съвсем тънко лустро, която лесно се пропукваше и често разкриваше дивата му природа отдолу.

Звукът на конски копита, които препускаха в див галоп и очевидно се приближаваха, изненада Джини и тя отново остави книгата си. Очите й се разшириха от любопитство, докато конят се появи на полянката и човекът на него демонстрира завидно майсторство в ездата, докато овладя животното с ръце в ръкавици и накрая внезапно го спря само на няколко крачки от Джини, която инстинктивно се бе изправила на крака.

Конникът — едно момиче — й се усмихна някак с насмешка.

— Да не се уплаши, че Иларио ще те смаже под копитата си? — попита тя на английски със силен акцент.

Едва овладяно разочарование пробяга в очите й, когато Джини сви рамене и хладно поклати глава, като изучаваше неочакваната си посетителка с известно любопитство.

— Трябваше ли да съм изплашена? Вие ми се сторихте превъзходна ездачка, която отлично владее коня си.

— Да, наистина яздя добре. Всеки ми го казва!

Като се засмя леко и приятно, момичето слезе грациозно, а очите й открито я изучаваха.

Нещо в смелия й, почти груб оглед накара Джини да се почувства неудобно от собствената си малко небрежна външност. Поради жегата тази сутрин тя се бе облякла по-неглиже. Широката риза и шарена мексиканска пола й се сториха много по-подходящи за тукашния климат, отколкото обемистите поли и дълги ръкави на останалите й дрехи. Бе обута в леки платнени обувки, които също бяха най-хладните и удобни, които можеше да намери.

Посетителката й от друга страна изглеждаше облечена почти прекалено официално в тъмновиолетовия си костюм за езда, отлично ушит и очертаващ тяло, което бе достигнало почти пълна зрялост и пищност. И все пак отблизо девойката се оказа много по-млада, отколкото й се стори на пръв поглед. Изглеждаше на около петнадесет или шестнадесет години и имаше тъмни, раздалечени очи и права, тъмнокестенява коса, вързана на плитка с широка кадифена панделка в

тон с костюма й. Джини си помисли, че този цвят състарява такова младо момиче. Почти като форма на самозащита тя я изучаваше почти толкова открито, колкото посетителката й разглеждаше нейната външност.

— Аз съм доня Ана — каза момичето рязко. Изведнъж се засмя и сега за миг заприлича повече на дете. — Избягах нарочно от моята придружителка, за да мога да ви видя.

Без да се церемони, тя седна на крайчеца на стола, като не се и опита да скрие израза на открито любопитство, изписан на лицето й.

— Вие изобщо не сте такава, каквато очаквах — продължи тя, като свали малката, плоска кадифена шапка от главата си и я запокити небрежно на масата. — Всъщност може да се каже, че сте много различна от онова, което си представях!

Джини си наложи да седне и да отговори на момичето спокойно, като си сложи маската на пълно хладнокръвие, което съвсем не изпитваше в този момент.

— Така ли? И мога ли да попитам какво очаквахте да намерите?

Момичето наклони глава настрана и сякаш се замисли.

— Ами, например, вие сте малко по-млада от това, което си представях. И не се гримирате. Но предполагам, че на Реналдо това не би му харесало. Той е толкова задръстен и конвенционален! — тя се изкикоти. — Поне досега всички смятаха така, естествено. Кой би си помислил такова нещо за Реналдо!

Пръстите на Джини се свиха от внезапното й желание да зашлеви наглото, ухилено лице на момичето. Но тя си наложи да заговори спокойно.

— Изглежда знаете доста за мен. А защо не ми кажете коя сте вие? Всичко, което аз мога да заключа е, че наистина сте много млада и трябва да сте дошла тук не само от чисто любопитство. Нали не искате да ме карате да гадая?

Малко стресната от неочакваната атака на Джини и хладнокръвния й тон, Ана бе започнала да поруменява. Изглеждаше объркана и леко ядосана.

— Вече ви казах как се казвам и защо дойдох. Нима Реналдо не ви е споменал съвсем нищо за семейството си? Трябва да призная, че той изненада и шокира всички! Кой би помислил, че Реналдо внезапно ще реши да си намери любовница и при това чужденка!

За момент Джини бе твърде ядосана и изумена, за да може да каже каквото и да е. Зелените й очи се свиха предупредително и ръцете й се свиха в юмруци. Момичето бе не само грубо и невъзпитано, но вече прекаляваше с презрителните намеци! Да реши, че Джини е държанка на бедния Реналдо! И колко типично за Стив да нареди нещата така, че всички да си помислят това!

Ана изглежда се зарадва на внезапното и неочаквано мълчание на Джини. Явно смяташе, че я е смутила с откровеността си. Сега се наведе напред и каза със снизходителен тон:

— Не се бой, че ще кажа на el patron. Понякога мога да бъда дискретна! И освен това — продължи тя нехайно — съм сигурна, че той няма да одобри това, че съм идвала тук, нито пък моята придружителка.

— И кой е този el patron? — Джини едва успя да овладее гласа си. Цялото й лице се бе сковало от гняв и тя едва можа да процеди през зъби въпроса.

Видя изненаданият поглед на Ана.

— Не знаеш ли? Е, всеки познава дон Франциско! Ти живееш на неговата земя и добре, че… О! — по типично детски начин, вниманието й лесно се отклоняваше и тя бе сграбчила книгата на Джини и я гледаше втренчено и намръщено. — Четеш книга, написана на френски? — гласът й прозвуча невярващо. Като вдигна глава, улови святкащия поглед на Джини, а нейният стана доста злобен. — Да не би някога да си била гувернантка? Така ли се запозна с Реналдо?

— Може би ако вие имахте гувернантка, тя щеше да се погрижи за маниерите ви — каза Джини малко рязко. Тя стана на крака, твърде ядосана, за да продължи да седи. — Вие наистина не си мерите думите — продължи тя, без да я е грижа, че очите на Ана се бяха присвили почти като на котка. — Но, предполагам, че нарочно се опитвате да сте такава. Защо? Тук не учат ли децата да се държат възпитано?

— Как смеете да ми държите такъв тон? — като фучаща дива котка Ана също скочи на крака. Тя се обърна към Джини, а от очите й захвърчаха искри. — Не знаете ли коя съм? Аз не съм дете, вече съм сгодена за наследника на el patron. Ами да, когато се омъжа, ще бъда най-богатата жена в цялата провинция и всички ще ми завиждат, което е повече от онова, на което можете да се надява жена като вас.

— Непоносимо, разглезено детенце! Трябва първо да станеш жена, за да съдиш за другите, а що се отнася до брака, повярвай ми, изпитвам единствено съжаление към горкия човек, който ще трябва да се омъжи за теб!

Джини усети как страните й пламтят от гняв и никак не се изплаши, когато ръцете на Ана се стегнаха около дръжката на камшика й от сплетена кожа.

Гласът на момичето трепереше от несдържана ярост.

— Ти… ти, puta! Да, точно такава си, чух леля да те нарича така! Паднала жена, каза тя — чужденка и проститутка. И като се сетя, че всъщност бях започнала да те съжалявам!

— Е, недей да си хабиш съжалението, момиченце — сряза я Джини. Тя пое дълбоко въздух и се опита да запази спокойствие. — Наистина съм изненадана, че дете от очевидно добро семейство държи такъв език и особено на един гост — продължи тя по-хладнокръвно, отколкото се чувстваше. — Защо не провериш фактите, преди да подхвърляш нелепите си нагли обвинения? Аз също мога да те нарека малка повлекана, задето идваш тук без придружител и демонстрираш явна липса на добри маниери и възпитание.

— О! Как смееш? — гласът на Ана бе станал пронизителен от гняв. Тя изглеждаше като разярена тигрица. — Когато кажа на дон Франциско, той ще накара да те набият с камшик! Да, и твоят мил Реналдо ще има неприятности, задето те е довел тук и те представя пред очите на всички като своя любовница.

Гневът на момичето даде предимство на Джини и тя успя да овладее своя с лека, саркастична усмивка в ъгълчетата на устата си.

— Тъй като не зная кой е този мистериозен дон Франциско, не виждам причина да се боя — каза тя хладно. — Но тъй като ти изглеждаш толкова ужасена при мисълта за неговата ярост, може би ще е най-добре да си тръгнеш, преди някой да те види тук и да те напляска, както заслужаваш.

— Ти… развратнице такава! Не ми говори по този начин! — почти разплакана от ярост, Ана наистина бе вдигнала камшика си, но Джини го грабна от ръцете й и видя как в насълзените очи на момичето се появи страх.

— Аз съм по-висока и по-силна от теб — каза Джини студено. — И не съм в настроение да търпя повече грубото ти държане.

Ана изписка, когато Джини протегна ръка и я бутна да седне на стола. Застана над нея, стиснала камшика с двете си ръце.

— Няма да посмееш да ме удариш! — проплака тя. — Дон Франциско ще… о, и освен това ще кажа на моя годеник, той е много буен и винаги носи пистолет. Ще те убие, без да му мигне окото, може да бъде истински дявол!

— Е, не се страхувам нито от дон Франциско, нито от глупавия ти, проклет годеник — отвърна Джини. — А ти само ще стоиш мирно няколко минути и ще слушаш това, което имам да ти кажа, без да ме прекъсваш или ще усетиш този камшик върху себе си! Мога да бъда точно толкова жестока, колкото всеки мъж.

— Няма да слушам. Не можеш да ми кажеш нищо, което искам да чуя — продума момичето мрачно. — По-добре ме остави да си ида. Дори Реналдо няма да се зарадва, когато чуе за това!

— Тогава кажи ми ти защо си тук? Не е ли защото обичаш клюките на прислугата и искаш да добавиш нещо към тях? Или си изпратена тук от някого?

— Не съм изпратена, не съм! Нито пък слушам клюките на прислугата! Но никой не можеше да повярва това за Реналдо! Исках сама да се уверя. Особено — добави момичето мрачно с кос поглед, изпълнен с омраза — защото собственият ми годеник също е бил видян тук. Казаха ми, че често идвал на езда с теб. Исках да видя що за жена си.

Ужасно подозрение бе започнало да се оформя в ума на Джини. Имаше чувството, че сънува кошмар. Въпреки това не можеше да остави това глупаво детенце да забележи шока и растящото й изумление. Джини с усилие успя да овладее гласа си.

— Видя що за жена съм — с мен шега не бива. Освен това не съм любовницата на Реналдо, каквото и да казват клюкарите. А що се отнася до твоя годеник, нека ти кажа, че единственият друг мъж, с когото съм яздила, е точно онзи окаян престъпник, който ме отвлече и ме доведе тук насила! И не мога да повярвам, че семейството на момиченце като теб би позволило да се омъжиш за човек като Стив Морган — професионален наемник — убиец, крадец и дори още по-лошо! О, не, това е просто невъзможно! Той е по-лош от див звяр, ще те погълне на една хапка!

— Замълчи! Веднага млъкни! Няма да слушам лъжите ти повече!

Скочила на крака, Ана затропа с крак от ярост.

— Как смееш да говориш така за Естебан? Как смееш да изречеш такива ужасни неща за него? Говориш така само защото той не е тук, за да се защити. Той никога не би довел жена като теб тук. Ами да, още когато бях дете се знаеше, че един ден ще се оженим. Дори онзи ден дон Франциско дойде да говори за това с баща ми. Каза… каза… О, ти си ужасна, ужасна жена, лъжкиня и развратница и повече не искам да те виждам!

— Тогава махни се веднага, преди да загубя самообладание. Спомни си, че не съм те канила тук — Джини хвърли камшика към момичето, което нададе вик от страх и гняв.

Като го сграбчи, тя се обърна и се затича към коня си, хлипайки от унижение.

— Ще съжаляваш, ще видиш! — извика тя през рамо.

Но Джини вече се бе извърнала и бягаше към къщата, като едва дишаше от яростта, която кипеше в нея.

Дори когато стигна до спалнята и се хвърли на леглото, тя не можа да овладее чувствата си. Гняв, унижение и най-вече изгаряща омраза към Стив Морган, който я бе довел тук и я бе поставил в тази невъзможна ситуация, без да си помисли за последствията. Тя заудря възглавницата с юмруци, копнееща да изкрещи на глас. Колко бе окаяно положението й! Всъщност той бе сгоден — Стив, който бе казвал толкова пъти, че не иска да бъде обвързан с която и да било жена. И бе имал безподобната наглост да я доведе тук, когато годеницата му живееше толкова близо. Какво се бе надявал да постигне? Защо го бе направил?

Тя сама се ядосваше все повече и го знаеше, но не й пукаше. „Като си помисля, че ми е наговорил цял куп лъжи! Той не изпитваше угризения, когато отне моята девственост, но съм сигурна, че дори не е докоснал това разглезено момиченце. Несъмнено родителите й са много богати. Стив е от този тип мъже, дето ще ламтят за голяма зестра. Но защо ме доведе тук, освен за да ме унижи още повече? И за да направи нещата още по-лоши, замина нанякъде и ме остави да се справям с всичко сама. О, боже, какво ще правя сега? Къде е Реналдо? Защо не идва?“

Джини не бе плакала отдавна, но сега не можеше да възпре сълзите, които се лееха от очите й и тялото й се тресеше от ридания.

Роза се втурна в стаята и я засипа с въпроси, като се опитваше да я успокои, но това бе невъзможно. Със загрижено изражение жената седна до Джини, докато хлипанията й стихнаха и остана да лежи като вцепенена от изтощение. Тогава Роза внимателно я съблече. Донесе кърпи и малък меден леген, пълен със студена вода, и започна да мие подутото й от плач лице и потното й тяло.

— Колко жалко, какъв позор! — въпреки лоялността си към семейство Алварадо, Роза усети, че мърмори под носа си.

Дон Естебан трябваше да помисли за това! Веднага се виждаше, че тази жена бе дама, и при това толкова хубава! Как можеше да се държи така с нея? Тя, разбира се, знаеше за посещението на доня Ана. Гадно устато момиченце. При това разглезено от родителите си. Но и el patron също имаше вина, защото той бе уредил момичето да се омъжи за внука му. Роза не можа да не потрепери, като си помисли какво ще стори el patron, когато открие истината. Защото доня Ана естествено ще отиде право при него. Какво щеше да направи той?

27

След като Ана си тръгна от кабинета му, все още ридаеща истерично, дон Франциско Алварадо остана замислен и намръщен на вратата, стиснал в здравите си ръце камшика за езда. Той бе красив, достолепен мъж въпреки своите седемдесет и шест години. Косата му бе напълно побеляла, но дон Франциско имаше изправената стойка на много по-млад човек и в действията му все още не се усещаше нито следа от старческа слабост. Обаче личеше, че е човек, свикнал да заповядва — горд като предците си конквистадори и точно толкова арогантен. Беше очевадно, че чутото току-що никак не му бе харесало. Устата му бе свита на тънка черта под големите бели мустаци, а очите, сини като тези на внука му, гледаха гневно над орловия му нос.

— Джейми!

Нямаше нужда да повишава глас. Както обикновено, Джейми бе точно зад вратата и чакаше. Зачуди се колко ли знаеше човекът в действителност. Почти всичко, разбира се! Прислужниците, пазачите, всички щяха да научат — макар че нямаше да смеят да споменат и дума за това пред него. Все пак това не бе въпрос, който се обсъжда пред прислугата.

— Patron? — мъжът се придвижи тихо и незабележимо, както винаги. Дон Франциско почти не бе усетил, че Джейми вече е в стаята.

— Съобщете на сеньор Реналдо, че желая да говоря с него. Веднага, ако е възможно.

— Да, patron.

Когато Реналдо влезе в стаята, дон Франциско седеше на писалището си с чаша вино до лакътя. Погледна племенника си и му кимна за поздрав почти незабележимо.

— Не ме накара да чакам. Човек може да си помисли, че все още има надежда за младото поколение!

— Искал сте да ме видите веднага по някакъв спешен въпрос? — гласът на Реналдо прозвуча предпазливо. В сенчестата стая лицето му сякаш издаваше едновременно загриженост и решителност.

— Можеш да седнеш. Чаша вино?

Реналдо поклати глава.

— Не, благодаря, сър. Всъщност тъкмо щях да си тръгвам, когато Джейми ме намери. Има някои неща, за които трябва да се погрижа вкъщи.

— Изглежда си имал доста повече грижи от обикновено миналата седмица! — дон Франциско държеше чашата с вино към светлината и я съзерцаваше, сякаш само си говореше общи приказки. — Всъщност, почти не съм те виждал напоследък. Винаги когато Естебан реши да ни удостои с присъствието си забелязвам, че се случват необичайни неща — дон Франциско внезапно повдигна глава и улови почти незабележимата гримаса на племенника си. — Наистина се надявам, че внукът ми не те е забъркал в някоя от буйните му лудории?

— Доколкото знам, Естебан е в Мексико Сити или поне се е запътил натам — отвърна Реналдо сковано. — Във всеки случай не съм го виждал кой знае колко по време на посещението му тук.

— Е, май трябва да се надяваме, че каквото и да има да върши там, ще се окаже плодоносно — дон Франциско отпи от виното си и погледна нехайно към племенника си, докато продължи да говори със същия тон, като че ставаше въпрос за маловажни неща. — Доста съм изненадан обаче, че той е решил да изостави жената, която е довел тук със себе си. Ана ми каза, че била доста привлекателна — по малко предизвикателен начин.

Реналдо не можа да овладее гневната руменина, която изби по страните му. Значи знаеше! По някакъв начин дон Франциско успяваше да научи всичко, което ставаше. Той усети с неудобство пронизващия изучаващ поглед на тези сини очи, които не пропускаха нито един детайл от объркването му.

— Сър! Аз… аз… — Реналдо се ядосваше на себе си, задето се запъва и заеква, точно както правеше в детските си години. И дори тогава това обикновено се случваше, когато се опитваше да защити братовчед си Естебан от последствията на някое безотговорно деяние.

— Какъв срам, племеннико! Учен човек като теб да не може да намери думи? Надявах се да можеш да ми кажеш повече за последната играчка на Естебан. Разбрах, че много огорчила бедната малка Ана. Изненадан съм, че си му позволил да бъде толкова недискретен. Как си

могъл да позволиш жена като нея да заема твоята къща за гости и да прекарва толкова много време с теб? Толкова ли е очарователна?

— Вие не разбирате! Не знам как Ана е успяла да се срещне с Джини — тоест мис Брандън — но ви уверявам, сър, че тя съвсем не е това, за което намеквате. Тя е дама, сър, при това от добро семейство. Естебан нямаше право да я поставя в такова компрометиращо положение! Всъщност аз му казах…

— И откога моя внук слуша това, което му казва някой друг? — в гласа на дон Франциско се усещаше лека ирония, а непроницаемите му очи се бяха присвили. — Значи, казваш, че тази жена е дама. В такъв случай, какво прави тук като любовница на внука ми? Доколкото разбирам, тя не е точно пленница, макар че разказала на Ана някаква невероятна история за отвличане. По дяволите! — дон Франциско внезапно удари страничната облегалка на стола си с дръжката на камшика и накара Реналдо да подскочи. — Защо не ми се казва за това, което става в собственото ми имение? Защо трябва да те викам тук и да стигам до там, че да се налага да те разпитвам, за да изкопча истината от теб? Не — гласът му бе станал саркастичен, — недей да гледаш толкова сковано и да стискаш устни с такова благородно примирение! Предполагам, че се каниш да ми изтърсиш някоя нелепа идея за лоялност към Естебан, която те е накарала да мълчиш като гроб. Не ми минават такива, чуваш ли? Помни, че първо трябва да си лоялен към мен! Сега ще чуя цялата история от теб, сеньор, и без увъртания, ако обичаш!

По-късно Реналдо Ортега щеше да си спомня този разговор с дон Франциско като един от най-неприятните моменти в живота си. Чичо му бе прав, разбира се, той наистина усещаше някаква лекомислена преданост към Естебан, но същевременно изпитваше нещо повече от това към Джини. Не можеше да разбере напълно чувствата си. Изпитваше съжаление, да, примесено с огромно възхищение от нейната твърдост и непоколебима смелост, но дали нямаше и нещо друго? Докато чичо му изтръгваше цялата окаяна история от него, той постоянно си я представяше — тази медена кожа, тези големи, морскозелени очи като на циганка в непреднамерено чувственото й лице, бързия й женски ум и смеха й. Как смееше Естебан да се отнася с нея като с някоя евтина жена, която е прибрал от улицата и да я оставя

тук да бъде обиждана от малка нахалница като Ана. Не, именно на нея дължеше лоялност и дори нещо повече — защита.

Но той бе изумен, когато дон Франциско рязко прекъсна думите му и заяви решително, че възнамерява да се увери сам. Щял да посети къщата за гости и да поговори с мис Брандън. Когато чичо му решеше да предприеме някакво действие, нищо не можеше да го спре. Реналдо трябваше да е научил това досега, но въпреки това запротестира:

— Но, сър, умолявам ви…

— Довърши си работата със счетоводството, Реналдо — гласът на дон Франциско бе равен и сух, но Реналдо долови скритата заплаха и се спря. — Все още мога да се справям с проблемите в имението и в семейството си, и ще сторя това, което трябва да се направи. Джейми, погрижи се конят ми да бъде доведен пред къщата, ако обичаш. И се приготви да ме придружиш.

Дон Франциско бе el patron и като кажеше на някой, че може да си върви, човек нямаше какво друго да направи, освен да се оттегли. Почти неспособен да скрие притеснението си, Реналдо направи лек поклон и излезе. Но докато се опитваше да се съсредоточи над книжата на чичо си в стаичката откъм двора, Реналдо откри, че пред него е лицето на Джини. Неизказана молитва пулсираше в главата му: „Не го оставяй да я нарани!“

Нямаше защо да се тревожи. Емоционалната буря, през която мина Джини след срещата си с доня Ана, я бе оставила съвсем безчувствена. Не изпитваше дори страх. Бе оставила Роза да я изкъпе, сякаш бе кукла, а след това да я облече в най-хубавата й рокля. Роза дори върза зелена панделка в косата й и я остави да пада свободно на гърба й. Тя изпи чаша сок и изяде един пресен плод — леденостудена папая, наръсена с малко лимонов сок.

— Но защо? — запротестира тя. — За какво се подготвяме? — Джини усещаше, че Роза е на нейна страна, но срещу кого и какво? Очакваше Реналдо да се появи всеки момент — добрият, мил Реналдо ще й каже какво да прави, той ще й помогне. Тя знаеше само, че трябва да замине, отказваше да стои и да чака послушно Стив да се върне. Повече не искаше да го вижда. Той бе лъжливо, предателско чудовище!

Роза продължи да си мърмори през цялото време, докато помагаше на Джини и я караше насила да я яде. Естествено тя не

говореше кастилски и на Джини често й бе трудно да я разбере, особено когато Роза бе разстроена и говореше бързо или под носа си.

— Доня Хения — Роза настояваше да я нарича така, — трябва да изглеждате възможно най-добре. Каквото и да се случи, добре ще е да сте подготвена.

— Но какво може да се случи? Не се боя от заплахите на едно момиченце. Не, дори ако този… този човек, когото нарича el patron реши да ме убие, не ми пука! Всъщност като си помисля, дори ще е по-добре.

— Боже мой! — Роза се прекръсти набързо. — Не говорете така! Носи лош късмет. Но el patron, макар че е суров мъж, е и справедлив. Да, той ще се погрижи правдата да възтържествува, макар че… Не зная, но казват, че доня Ана му била любимка. Именно el patron уреди цялата работа, естествено.

— Кой какво уредил? Сериозно ли се опитваш да ми кажеш, че сеньор Естебан е позволил на този el patron да му уреди брака?

— Но, доня Хения! — Роза я погледна, сякаш тя бе загубила разсъдъка си. — Такъв е обичаят по тези земи. Сред едрите земевладелци всички подобни сватби се уреждат между съответните семейства. Чувала съм, че когато доня Ана била още бебе, баща й говорил с дон Франциско и естествено…

— Чакай, чакай! — Джини постави длани върху пламналите си бузи. — Роза, ти съвсем ме объркa. Кой е дон Франциско? Да не би да е дядото на Естебан? Но тогава защо постоянно го наричаш el patron?

— Защото той си е el patron — Роза ококори очи от невежеството на Джини, но в гласа й се промъкна нотка гордост. — Но, доня Хения, та аз мислех, че знаете. Всеки познава дон Франциско Алварадо! Казват, че е един от най-богатите хора в Мексико. Къщата му със сигурност е най-голямата. Та даже и хуаристите не смеят да нападат по тези места. Дори французите, тези убийци, и те много го уважават. Веднъж императорът и императрицата дойдоха тук, а дон Франциско също гостува в Чапултепек.

Джини бе станала права и изучаваше някак замислено отражението си в огледалото, но сега внезапно седна.

Спомни си пискливия глас на Ана, която каза гордо: „Ще се омъжа за наследника на дон Франциско!“ Стив Морган, човекът, който толкова презрително бе наричала мелез; мъжът, когото бе смятала за

един обикновен професионален наемник и крадец — този мъж бе внук на испански благородник и наследник на милиони? Не, това бе невероятно!

— Значи е богат! — прошепна тя на глас. — Можеше да е джентълмен, да остане тук и да се ожени, което дядо му очевидно иска, но вместо това… — усети, че Роза я гледаше разтревожено и устните й се изопнаха. Тя усети нов прилив на омраза, примесена с изгаряща ярост.

„Няма да го оставят да му се размине! Да ме доведе тук, да ме представи на всички като своя метреса, да се отнася с мен толкова отвратително, докато през цялото това време, да, през цялото време не е имало нито една основателна причина за всичките му действия! Защо трябваше да краде парите на баща ми? Защо трябваше да стане престъпник, търсен от закона? Защо трябваше да ме отвлече и да се държи с мен по-зле, отколкото с проститутка, когато е бил сгоден за това момиче Ана, която несъмнено е също толкова богата и при това ще му донесе солидна зестра? Какъв е смисълът?“

Изведнъж толкова се ядоса, че скочи на крака, мина покрай изумената Роза и влетя в дневната. Не знаеше какво възнамерява да прави, може би да намери Реналдо, да му каже в лицето всичко, което току-що бе научила и да му отправи горчивите си обвинения. Но няма да остане тук нито минута повече, ще си тръгне, ще направи нещо! Каквото и да е, само и само да приключи този фарс, да възвърне собствената си гордост.

— Доня Хения, доня Хения! — проплака Роза след нея.

В този момент, когато Джини почти бе стигнала до вратата в устремния си бяг, тя внезапно се отвори отвън и един мъж влезе в стаята.

— Какво става тук? Защо никой не ни отваря, когато чукаме?

Те се спогледаха — високият мъж и задъханата, разгневена млада жена. Студените сини очи на дон Франциско попиха всеки детайл от външния й вид, преди да станат непроницаеми. Набръчканото му лице с остри черти изглеждаше строго и неумолимо, въпреки леката, доста саркастична усмивка, която бе заиграла по устните му.

— El patron! — още преди Роза да успее да изрече думите с треперещ глас, пълен със страхопочитание, Джини бе разбрала кой е.

Дядото на Стив. Те малко си приличаха — може би в начина, по който очите му я изпиха с поглед, без да проличи, че е така.

Несъзнателно Джини бе изправила рамене и вирнала брадичка с почти детински израз на твърдоглавие и гордост.

— Съжалявам, дон Франциско, че навън нямаше никой да ви посрещне. Роза бе заета с тоалета ми, а и аз не очаквах посетители.

— Извинявайте, че нямах време да ви предупредя за посещението си, мис Брандън. За съжаление преди това нямах представа, че ще идвам тук. Няма ли да седнете? Мисля, че трябва да си поговорим насаме — орловите му очи стрелнаха Роза. — Можеш да тръгваш, жено. Не възнамерявам да сторя зло на господарката ти.

Дон Франциско любезно заведе Джини до един стол, а маниерите му бяха безупречни като тези на Реналдо. Тя бе изумена и повече от всякога се чувстваше като кукла или като шахматна пионка. Какво искаше той от нея? Какво щеше да й каже? За нейна изненада тя не се страхуваше — вече бе претръпнала. Но бе решила да не продума, докато той не заговори пръв.

На малката масичка имаше гарафа с вино и дон Франциско отиде до нея и наля две чаши толкова непринудено, сякаш бе у дома си.

— Ще пийнете ли чаша вино със стареца, мадмоазел?

Джини отново се изуми, че той знае толкова много за нея, дори фактът, че е била възпитана като французойка.

— Благодаря — отвърна тя тихо, като наблюдаваше лицето му, докато й подаваше чашата и след това вдигна своята, за да усети аромата.

— Отлично вино. Внукът ми има добър вкус поне за някои неща, за моя радост. Жалко, че в толкова други отношения е по-зле и от дивак.

Джини не можа да не се изчерви. Тя отпи една глътка, за да прикрие внезапното си неудобство под зоркия му открит оглед. Очакваше ли от нея някакъв отговор на леко хапливия му коментар? Не, той бе дошъл тук нарочно, за да я види. Нека той започне разговора.

Дон Франциско завъртя столчето на чашата между пръстите си, като не бързаше, преди да реши какво да каже. Тази мис Брандън го изненада. За щастие приятно. Е, той обикновено можеше да разчита на

Реналдо да научи истината, но предпочиташе сам да си създаде мнение и нямаше вяра никому.

В този случай обаче интуицията вече му бе подсказала, че Реналдо е прав. От първия миг, в който я зърна, видя как зелените й очи се разшириха от уплаха и по начина, по който толкова хладнокръвно бе възвърнала самообладанието си малко след това той разбра, че тази жена, която буйният му внук бе счел за подходящо да доведе тук, не е обикновена. Значи е било отвличане, така ли? За бога, помисли си дон Франциско с внезапен пристъп на ярост, хлапакът се бе върнал към средновековните методи! Значи бе отвлякъл една дама и се бе отнасял с нея като с лека жена. Но защо? Дали пък точно той, който винаги с лекота бе завладявал всичко по пътя си, не се бе влюбил в тази жена?

Тя естествено отлично усещаше настойчивия му замислен поглед. Хитроумно бе решила да мълчи, като му даде възможност да поеме инициативата. За своя изненада дон Франциско усети, че очаква с нетърпение дуела с размяна на духовитости, който трябваше да последва. Тази жена не бе някоя пъзла и лигла — той вече бе забелязал това. И според омаяния си племенник, притежаваше и необичайно висока интелигентност и чар.

Дон Франциско си позволи да се усмихне леко на зеленооката мадмоазел. Очите й с дълги мигли отвърнаха на погледа му, но той забеляза колко здраво бе сплела ръце в скута си. Обичаше жени с дух. Естебан очевидно още не бе успял да я опитоми. Той можеше почти да се засмее наум, след като се бе запознал с нея, като се сети за думите на Реналдо за прободната рана, която бе нанесла на прибързания му братовчед.

— Е, мадмоазел — рече той с убедителен глас, — не мислите ли, че е време да науча цялата ви одисея от собствената ви уста? Ще трябва да извините моята прямота. Аз съм стар човек и съм минал възрастта, когато се наслаждавах на дългите въведения. Трябва да ви кажа, че чух една дълга и доста несвързана история от Ана и говорих с племенника си Реналдо, който явно има много високо мнение за вас. Ще ми кажете ли дали е истина?

— Но за коя от двете истории става дума, дон Франциско? Аз съм абсолютно убедена, че Ана никак не ме хареса и се срамувам да призная, че не успях да се овладея, но Реналдо, струва ми се, ми е

приятел. Не знаех, че Стив е имал… Бедният Реналдо сигурно се чувства ужасно виновен!

— Мадмоазел, надявам се няма да ме разочаровате с игри на думи — внезапната острота в гласа на дон Франциско накара очите на Джини да присветнат гневно. В погледа й имаше предизвикателство.

— Думи ли, сър? Трябва да ми простите. Ако се колебая и говоря със заобикалки, това е само защото съм объркана и се чувствам неудобно. Все пак причината, поради която съм тук е толкова… ужасна, и толкова проста! Вашият внук — мъжът, когото аз познавам под името Стив Морган — ме доведе тук. Аз съм негова… негова… — тя се канеше да заяви направо, че е негова любовница и да види какви заключения ще си направи старецът, но думите някак заседнаха в гърлото й, тя прехапа устни и сведе очи, въпреки волята си.

Джини по-скоро усети, отколкото видя, че дон Франциско направи нетърпелив жест с ръка.

— Мис Брандън! Още веднъж ви се извинявам. Естествено тази тема ви е неприятна. Но мога да ви уверя, че ако решите да ми се доверите, ще откриете, че мъжете в това семейство не са загубили честта си!

В тона му имаше сдържана гневна нотка, която я накара да вдигне глава и да го погледне учудено.

— Но какво можете да направите вие? Вече е твърде късно, дори и аз виждам това. Стив ме отвлече. Отначало каза, че ще бъда заложница, само докато се увери, че приятелите му ще се измъкнат безнаказано с откраднатите пари, но след това… О, не, не мисля, че мога да понеса да разкажа всичко! Моля ви, мислете каквото си искате, не ме интересува! Искам единствено да се махна, да отида някъде далеч, където той няма да може да ме открие и където ще мога да забравя всичко, абсолютно всичко!

Когато дон Франциско се намръщи, гъстите му бели вежди се сключиха и той изглеждаше навъсен като буреносен облак. Но в този случай причината за гримасата му не бе Джини, а по-скоро собствените му мисли.

— Какво! Казвате, че внукът ми е крадял? И се е отнасял зле с вас? Мис Брандън, хайде, докажете, че първите ми впечатления от вас са били верни, когато ви видях да стоите там и очите ви присвяткаха толкова опасно. Трябва да знам всичко и то не просто поради някакво

нездраво любопитство, както ще се уверите, когато ме опознаете по-добре. Аз съм главата на семейството, мадмоазел, и за мен чест не е просто една празна дума. Тя е начин на живот, тя е животът ми! Това, което засяга някой член на семейството ми, засяга и мен. Може би съм старомоден, но има някои неща, които не мога да толерирам! Трябва да ми кажете всичко, държа на това!

Пръстите му се свиха настоятелно около китката й. Като сведе поглед, Джини видя изпъкналите вени по ръката на стареца, но пръстите все още бяха твърди като стомана — здрави като хватката на Стив. Внезапно Джини започна да осъзнава силата, която притежава този човек, силата, струяща от очите му, които сега не се отместваха от нейните. Сега разбра защо всички, с които бе разговаряла тук, изпитваха такова страхопочитание към него — не, не само това, те всъщност се страхуваха от него!

Тя се чувстваше като хипнотизирана. С безизразен глас, като се запъваше на всяка дума, най-накрая заговори, без да пощади нищо, дори себе си и своята част от вината, заради собствената си слабост, първата си сляпа, девическа страст към мъжа, когото бе започнала да мрази и презира от цялото си сърце.

Най-после всичко свърши. Тя му бе разказала всичко, гърлото й бе толкова пресъхнало, че имаше чувството, че не може да изрече нито дума повече. Отпусна се назад на стола си с поглед, извърнат от дон Франциско, и жадно изпи следващата чаша вино, която той й подаде, сякаш бе само вода.

Какво щеше да стори той сега? Може би щеше да заповяда да я убият или да я отстранят по някакъв друг начин, за да скрие това позорно петно върху семейната му чест! Не можеше да го умолява за нищо, все пак той бе дядото на Стив и резките му заповеди към нея да говори и да не спира разказа си, дори когато гласът й трепереше и очите й се бяха напълнили със сълзи, бяха точно толкова неумолими, колкото и тези на Стив. Дон Франциско бе нещо като цар тук, сред хората си — недосегаем за закона, и за всеки друг! И при това нима някой знаеше, че Джини е тук? Какво значение можеше да има тя за него в сравнение с детето на собствената му дъщеря, наследника му?

Защо не казваше нищо? Джини се питаше защо той не направи нещо, за да приключи това напрежение веднъж завинаги. „Все пак за

мен вече няма значение каквото и да се случи. Толкова съм изморена, толкова изтощена психически, че просто не ми пука!“, помисли си тя.

— Значи е дори по-зле, отколкото си представях. Този път е отишъл твърде далеч и не мога да позволя неговата глупост и безразсъдство да продължават — дон Франциско говореше доста тихо, като че ли на себе си, но в гласа му се усещаше някаква стоманена твърдост, която накара Джини да потрепери. Какво искаше да каже? Преди да успее да го попита, той продължи, все още с този нисък, доста рязък тон — глас на човек, който цял живот не бе търпял възражения и бе свикнал да налага своята воля. — Не знам в какви глупави, безотговорни истории се е забъркал Естебан, но ще разбера веднага щом се върне. Виждате ли, мис Брандън, аз почти не познавам внука си! Откакто дъщеря ми Луиза го доведе тук като дете, се опитвам да го направя джентълмен. Дори като малък той ми се противопоставяше. Аз го наказвах, налагах го по гърба, докато почнеше да кърви и въпреки това, отново и отново заставаше срещу мен. След това, когато порасна, започна да бяга от къщи. Намираха го и го връщаха, но после той отново избягваше. Накрая реших, че като дивите ястреби има нужда от място, за да изпробва крилете си. Имаше нужда животът да го научи на това, което аз не успях. И сега ето какво се случи. Не е научил нищо, освен да гледа само себе си и да взима каквото си поиска, без да се интересува от последствията. Е, за бога, този път ще трябва да се сблъска с тези последствия! Ще изпълни задълженията си като джентълмен и като мой внук или аз собственоръчно ще го убия, преди тамошния ви закон или баща ти да го направят!

Гласът на дон Франциско бе станал по-силен, той изплющя с камшика, който носеше върху страничната облегалка на стола, и Джини затули устата си с ръка, за да не извика на глас, когато смисълът на думите му внезапно стигна до обърканото й съзнание.

Изведнъж той се обърна към нея, а очите му я огледаха внимателно, преди да хване ръцете й в сухата си, топла шепа.

— Ти си много красива, скъпо дете. И освен това си силна и одухотворена. Това ми харесва. Е, не мога да върна това, което вече е сторено, нито пък мога да ти предложа достатъчно възмездие за страданията ти, но мога да ти предложа разрешение, което ще те

пощади от по-нататъшни терзания и унижения. Внукът ми ще се ожени за теб веднага щом се върне.

В един дълъг миг на изумление Джини се бе втренчила в него като диво животно, невярваща на ушите си. След това с вик се опита да измъкне ръцете си от неговите, но той ги бе хванал здраво.

— Не! Не знаете какво говорите! Стив няма… той никога… о, вие изобщо не го познавате! Никога няма да се съгласи на насилствен брак, все пак живеем в деветнадесети век. И освен това… освен това аз го мразя! — завърши тя със странно детинска нотка.

— Чуй ме, Вирджиния! — строгият глас на дон Франциско накара Джини да впери поглед в него с разтворени устни, все още готова да намери нови възражения. — Трябва да оставиш настрана естествената си реакция и да се опиташ да разбереш, че решението, което ти предложих, е единственото възможно заради самата теб. Предлагам го, за да спася репутацията ти. Твърде много хора знаят, че Естебан е избягал с теб, но ако искаш по-късно да се върнеш при семейството си като негова жена, не разбираш ли колко различна ще е реакцията им? Бягство, за да му пристанеш. Несъмнено хората ще шушукат, но ти и семейството ти все още ще можете да ходите с вдигната глава. Скоро ще започнат да разправят колко романтично е всичко това. Виждаш ли, дете мое, аз познавам човешката природа. Ще бъдеш уважавана омъжена дама, при това богата, мога да прибавя. Ще ти дам състояние, което ще е повече от щедро и ако решиш после да се върнеш в Америка или даже във Франция, ще бъдеш независима. Разбираш ли?

— Не — повтори тя изтощена. — Не, това е абсолютно невъзможно! Не разбирате ли? Дори и аз да се съглася, Стив никога няма да го направи. Той не е от хората, които можеш да принудиш да направят нещо, което не желаят. И ще ме накара да страдам.

— В този случай Естебан ще стори каквото му кажа! Ти забравяш, скъпа моя, че това е Мексико, а не Съединените щати. Той разбира нашите обичаи, макар и винаги да е роптаел срещу тях. Ще го направи, защото няма да му оставя друга възможност. И ще се погрижа да се държи с теб с уважение и внимание, каквито се полагат на една съпруга. Не, този път Естебан няма да се отърве от последствията толкова лесно.

Джини продължи да се взира в този странен, почти плашещо властен мъж и все още имаше чувството, че сънува.

— Но ако откаже?

— Ако откаже, вече няма да го признавам за свой внук и ще си тегли последствията. Разбирате ли, млада госпожице, че съм заповядвал да убиват хора в къщата си за много по-малко? Мисля, че Естебан ме познава поне дотолкова. Като му обясня как стоят нещата, аз съм сигурен, че лесно ще разбере, че няма друга алтернатива, освен смърт като престъпник!

Непоклатимата решителност в гласа на дон Франциско премина през Джини, която имаше все по-засилващо се чувство за нереалност и усети как кръвта се отдръпва от лицето й. Значи наистина го мисли — всяка дума, която изрече!

— Мечтаех си да си отмъстя, да го накарам да страда. Да, дори копнеех за смъртта му и почти я причиних. Но това — не, това е твърде много! Преживях достатъчно насилие, не искам да бъда причина за още.

— Тогава ще се ожениш за него. Остави Естебан на мен, той повече няма да те измъчва. Аз ще се погрижа за това. Ще ми даде дума и въпреки всичката му безотговорност, не си спомням някога да е нарушавал обещанието си. Ако си искала отмъщение, дете мое, това е шансът ти. Ще бъдеш негова съпруга й каквото и да се случи след това, по закон ще носиш неговото име. Той ти дължи това, а и много повече!

— Не знам какво да кажа!

— Ти се съгласи, нали? Е, в такъв случай сега трябва да дойдеш с мен. Ще ти предоставя собствен апартамент в къщата ми, както и лична прислужница. Няма защо да се притесняваш от клюки тук. След като известя, че ти ще си бъдещата ми снаха, скоро ще се увериш, че вече няма да говорят неприятни неща. Никакви възражения! Изглеждаш изтощена. Роза ще ти събере багажа.

Властен, арогантен, не желаещ дори да изслуша слабите й протести, дон Франциско помиташе всичко по пътя си и преди падането на нощта Джини вече бе настанена в голямата къща като особено почетен гост на самия el patron.

Издание:
Розмари Роджърс. Сладка дива любов. Книга първа
ИК „Ирис“, София, 1998
Американска. Първо издание
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.